

Ігор Цар

**УКРАЇНА
ПРАБАТЬКІВЩИНА
ЛЮДСТВА**

*Українського цвіту
по всьому світу*

Львів – 2018

Книга Ігоря Царя – це надзвичайно цікавий матеріал з історії України, маловідомі факти, постулати, гіпотези, які автор вдало проілюстрував думками видатних людей. Вчені та митці світового рівня переконують нас у достовірності й правдивості викладеного. Звичайно, окремі тези ще вимагають дослідження, але автор має право на свій погляд і відповідні твердження.

Вважаємо, що книга Ігоря Царя обов'язково має бути опублікована, а її автор заслуговує на щире подяку за титанічну працю, вкладену у збирання матеріалу, за його глибокий патріотизм і велике уболівання за Україну.

*Рецензенти: доктор філології, професор Ірина Кочан,
доктор історії, професор Віктор Голубко,
доктор політології, професор Йосиф Лось.*
Львівський національний університет імені Івана Франка

*На обкладинці прабабця автора Євпраксія Малець
з містечка Лісько у Надсянні. Народила 13 дітей.*

Бог і Україна – понад усе!

Проживши половину життя, я усвідомив, що це великий дар від Бога – народитися українцем, і я дякую за це Всевишньому. Незважаючи на тернисту дорогу нашого народу, я вірю, що ця дорога веде нас до вічного щастя в небі, до зустрічі з живим Богом, який сотворив цей прекрасний світ наче казку для нас – людей. Мені хочеться після смерти зустрітися з усіма своїми предками, від яких я походжу з початку сотворення світу, а також побачити всіх мучеників України, всіх праведних і святих людей, які тисячоліттями будували нашу Державу, любили її всім серцем і душею та дбали про те, щоб передати у спадок майбутнім поколінням любов до Бога і України, до правди і свободи!

Ще маленьким хлопчиком, побачивши синє небо і жовте поле, я зрозумів, що Бог дав Україні найгарнішу землю у світі і наймелодійнішу співучу мову! Наші вишивки – безцінні шедеври, які милують око, а українські солов'їні пісні чарують весь світ – їх понад 200 тисяч. Український гопак, аркан та інші танці – неперевершені у світі! Українські чоловіки – найкращі воїни і спортсмени у світі, чесні, вірні, працьовиті і знамениті винахідники.

Українські жінки – найвродливіші у світі, найкраще доглядають за дітьми і готують найсмачніші страви. Українські діти – це наймиліші ангелики у світі! Кожна українська родина повинна мати не менше п'яти дітей і тоді козацькому роду не буде переводу. На тамтой світ людина може забрати з собою тільки дітей, а тому вони є для нас найбільшим скарбом, щастям і радістю!

Бог дав Україні те, що мав найкраще. Наші люди щирі, жертівні, відверті і довірливі як діти. Попри гарну вроду, українці мають трохи зажурені очі. Це відбиток трагічної історії людства, а особливо нашого народу. Упродовж століть з України тисячами викрадали найгарніших людей та продавали на ринках світу. А це мільйони душ!

Українська земля полита кров'ю мільйонів мучеників, які з тамтого світу кричать до нас: “Людино, зупинись! Зненавидь зло і гріх, служи Богові, роби добро, і принеси в жертву на вітвар свободи найдорожче, що маєш – це своє життя, та залиши майбутнім поколінням гарний світлий приклад найвищої жертовної аж до смерти любови до Бога і України!”

“Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає” (*Ів 15:13*). Отже той, хто захищає свою землю, правду і свободу – є найбільшим в очах Божих, а хто бере меч і йде винищувати іншу націю, той тяжко грішить. Після смерти всі люди змушені будуть дати звіт зі свого життя “перед судом Христовим, щоб кожний прийняв згідно з тим, що зробив, як був у тілі: чи добре, чи зле” (*2 Кр 5:10*).

Перед нами стоїть вибір – життя або смерть, благословення або прокляття. Господь каже: “Вибирай життя, щоб жити на світі тобі і твоєму потомству” (*Втор 30:19*). Всі люди мають безсмертну душу, розум, свободну волю і створені для добрих діл (*Еф 2:10*). Але кожна нація ділиться на дві категорії людей: перша – чесні та порядні, а друга категорія – це негідники.

Кожна людина має в собі дарунок з неба – совість, яка промовляє до нас: роби добро і будеш в небі; не роби зла, бо будеш в пеклі. Однак є особи, які вважають себе богами цього світу і замість того щоб робити добро поки сонце світить, вони приносять горе іншим людям. Їм завжди всього мало і вони зовсім не думають, що з ними буде після смерти. А життя дається один раз. Потім – вічність, але де?...

У Старому Завіті всі чоловіки в Юдеї були зобов'язані щодня вивчати Слово Боже, бо народ гине через брак знання (*Ос 4:6*). Необроблене поле заростає лісом, а людина, що не читає і не працює над собою, стає мертвою ще за життя.

Історія повторюється. Люди йдуть навіть на смерть, щоб тільки здобути свободу і краще життя, а коли стають вільними, то починають так грішити, що знову доходять до руїни. “Розпуста веде вниз до покоїв смерти” (*Прит 7:27*). Хто не служить

Богові, той служить сатані. Тільки з Божою поміччю ми здобудемо свободу, а без Бога держава – це рабство гріха, яке веде до знищення народу.

Найбільше націю винищує поклоніння ідолам, ворожба, пияцтво, куріння, розпуста і аборти: “Синів своїх і дочок рідних жертвували демонам – ідолам ханаанським” (*Пс 106:37*) і Молоху (*Лев 20:2*). “Скрізь, де б ви не оселились, міста будуть знищені, щоб порозбивати ваших ідолів, щоб порозбивати ваші стовпи на честь сонця, щоб знищити діла ваші. І зроблю країну безлюдною пустелею” (*Єзек 6:6-14*).

Страшно впасти в руки Бога живого, бо коли Він не пощадив ангелів, що були согрішили, але кинув у пекло й запроторив їх у темну безодню (*2Пт 2:4*), то що буде з тими, які століттями грабують і катують український народ, забороняють розмовляти найгарнішою мовою у світі, створюють штучні голодомори, війни та насильство.

Також мають гріх ті, що відрікаються від свого народу і нічого не роблять для України. Думають, що їсти, пити, спати і розкішно жити – це найбільше щастя. Ні! “Вірою Мойсей, коли був виріс, відрікся зватися сином дочки фараона; волів радше страждати разом з людом Божим, ніж дознавати дочасної гріховної втіхи, бо, дивлячись на нагороду, вважав за більше багатство наругу вибраного народу від скарбів Єгипту” (*Євр 11:24*).

Ще в дитинстві мій дідусь вчив мене розуму і казав, що під час окупації України, від села до села ходили парубки і дівчата у вишиванках та заохочували людей не пити і не курити, щоб не дати окупантам знищити наш народ.

Кожному, хто хоче захищати Україну, треба обов’язково прочитати з Біблії книгу Макавеїв. Там є згадка про українців-скіфів у 2 ст. до н.е. і вірець боротьби за свободу. “Звідтіля вони рушили на Скіфополь (тепер Бейт-Шеан), який лежав 600 стадій (близько 100 км) від Єрусалиму. Але що юдеї, які там перебували, засвідчили, мовляв, мешканці Скіфополю були до них сердечні та в лиху годину помагали, то Юда з вояками по-

дякував їм, попросив їх, щоб і на майбутнє були доброзичливі супроти його народу” (2 Мак 12:29).

“Тут Єремія простягнув правицю, щоб дати Юді золотий меч, а даючи, так промовив: Візьми цей святий меч, дар від Бога; ним розіб’єш ворогів! Коли Макавей поглянув на таку безліч війська, на ту різноманітну зброю, на дикий вигляд слонів, зняв до неба руки і закликав до Господа, який чинить чуда; бо добре знав, що не у зброї перемога, але Господь дарує її тим, що за Його рішенням, гідні її. Вояки Юди вдарили на ворога з благанням та молитвою. Боролися руками, а серцем молились вони до Бога, і вбили не менш як 35 тисяч; і вельми врадувалися вони на видиму Божу допомогу” (2 Мак 15).

Істина божественна і проголосили її зовсім не заради держави. Якщо ми безсилі врятувати державу, нам залишається тільки докласти всіх зусиль, щоб врятувати істину. Якщо ми збережемо істину, то держава, хоч і згине, може відродитися знову; якщо ж зречемося істини, то держава, навіть коли буде процвітати, врешті згине. Любов до батьківщини містить далеко більшою мірою вірність істині, ніж вірність державі.

Цю книгу пишу для того, щоб кожен українець у всіх куточках світу відчув, що дух предків кличе його збудитися зі сну байдужості і молитвою, працею та святим геройським життям будувати правдиво самостійну вільну Україну!

Змагання за волю і правду, за Бога і Батьківщину мусить бути головним змістом життя українського народу, бо від кожного з нас залежить доля майбутніх поколінь.

“Отож наказую тобі: будь мужнім і хоробрим; не лякайся й не падай духом, бо Господь, Бог твій, з тобою, куди б ти не подався!” (Нав 1:9).

Українці-орії

1. Тарас Шевченко (1814-1861): “Книга – це хліб насущний і цілюща вода, без якої людина не може нормально жити, рости і розвиватися”. Книга – це наймогутніша зброя народу, яка зберігає силу навіть тоді, коли безсилий меч.

2. Історик, архітектор, художник і педагог Володимир Січинський (1894-1962): “Вивчення історії України мимоволі збуджує і зміцнює нашу свідомість, нищить зневіру і шкідливе почуття меншовартости та закріплює і загартовує нашу національну гідність”. (З книги “Чужинці про Україну”).

3. Доктор антропогеографії, професор Володимир Кубійович (1900-1985): “У сьогоднішніх трагічних для нашої нації часах український вчений повинен передусім займатися не тим, що йому особисто любе й миле, а тим, що зв’язано з проблемами нації. Український вчений повинен присвятити свій труд найперше тим проблемам, вирішення яких жде нація і сучасне життя”.

4. За часів Ярослава Мудрого в Києві була найбільша бібліотека в Європі, але внаслідок дій різних окупантів її неможливо нині віднайти. Та в Бога нічого неможливого не буває, усе, що сховане, – рано чи пізно стає явним. А тому пропонуємо читачеві останні новини зі скарбниці світової культури та історії.

5. Наш славетний мовознавець, доктор філології, професор Олександр Потебня (1835-1891), вивчаючи найдавнішу усну народну творчість, дійшов висновку, що початки нинішньої української мови сягають 40 тисяч років! Президент США у 1994 р. привітав Президента України і назвав його посланцем найдавнішої світової нації!

6. Артур Кемп (1962), автор відомої книги “Марш титанів”, виданої у США 1999 р., стверджує про розселення наших пращурів-українців у 6 тисячолітті до н. е. на території Європи, Азії та Африки.

7. У 4 тисячолітті до н. е. українські племена сірих поселилися на території Ливану, Палестини, Фінікії та Сирії і заснували

численні міста-порти: Арад, Библо, Трипілля-Триполіс, Борот-Бейрут, Сидон, Тир, Дору та інші.

8. Цікаво, що в Україні є Трипілля, а в Індії Тріпура, в Лівії Триполі – одна назва Тримісто у всіх. Орнаменти на посуді, килимах, писанках – ті ж самі. Цифри, занесені з України в Індію, були принесені у Європу в 7 ст. і назвали їх арабськими.

9. Індоевропейці як раса білих людей сформувались на терені теперішньої України, а звідти розселились в різні частини світу. Там вони змішувались з місцевими племенами, якщо такі були. Клімат, їжа, сонце і вода теж впливали на них. Так утворювались нові нації. Бог може з одної людини вивести великий народ (*Вих 32:10*).

10. Тарас Шевченко: “В непробудимому Китаї, в Єгипті темному, у нас, і понад Індом і Євфратом свої ягнята і телята на полі вольнім вольно пас чабан було в своєму раї” (“Саул”).

11. Російський академік Борис Рібаков (1908-2001): “Предки орійців жили у Подніпров’ї. Є всі підстави вважати, що “Рігведа” зародилася на берегах Дніпра. В літописах згадується слово “останці”. Це ті, хто залишився жити на берегах Дніпра, хоча племена вирушили до Індії. Мій заклик до українців: займіться вивченням санскриту, яким написана індоарійська “Рігведа”, за мовними ознаками знайдіть серед своїх племен “останців” – і відновіть зв’язок часів”.

12. У 4 тисячолітті до н. е. з України вийшли орії і поселилися між ріками Аму-Дарія та Сир-Дарія. Там були створені держави Хорезм, Согдіяна, Бактрія, а на схід від них – Сакія, на захід – Парта, а на південь – Оріяна (Іран). Також орії поселилися в Північно-Західній Індії (Пенджаб).

13. Перський цар Дарій гордився тим, що він орієць, про що свідчить напис на скалі в Бегістані, який відчитав Генрі Равлісон: “Я є фарс, син фарса, – орієць, орійського роду”.

14. Прем’єр-міністр Індії, історик та етнограф Джавахарлал Неру (1889-1964): “Веди – культуру, міфологію 4-3 тисячоліття до н. е. нам принесли орачі з півночі. Орійська група походить із широких просторів Дунаю, Дніпра та Дону”.

15. С. Радгакрішнан, Президент Індії (1888-1975): “Веди – найдавніша пам’ятка людського ума, якою розпоряджається людство. Орії принесли з собою визначені поняття та вірування, які вони продовжували розвивати в Індії. У Ведах обожнюється чарівна природа країни оріїв”.

16. Українці-орії згадуються як благородні творці, працюючі умільці, гідні, вельмишановні, вибрані, дружні, вірні, люди з блакитними і сірими очима, з русявим або каштановим волоссям, а їхня мова дала початок санскритові – мові священних книг на всій території Індії, Пакистану, Бангладеш, Афганістану, Киргизії та інших країн.

17. Англійські дослідники Вед Грем Кларк (1907-1995), Стюарт Піггот (1910-1996): “У Ведах немає згадки про банани, оливки, пальми, пустелі, мавп, верблюдів, жирафів, а є згадки про оленів, ведмедів, вовків, рисей, лосів, бджіл. Тобто, про весь той світ, що належить простору на захід від Уралу і на північ від Чорного моря”.

18. У санскриті написано про Індію, як про край орійців. Ось деякі слова: тато-тата, мати-мата, брат-брат, око-око, світло-света, дрова-дарава, коса-кеса, ворота-врата та багато інших. Цією мовою були написані поеми “Рамаяна” та “Магабгарата” 1200 р. до н. е., де описано життя оріїв. Інди-орії вірять, що в Гімалаях є гора Сумер (Самар), де живуть боги і звідти випливає свята ріка Ганг, яка омиває паломників з усіх гріхів та приймає їхні останки на вічний спочинок.

19. Англійський дослідник санскриту Роберт Гордон Латем (1812-1882): “Санскритська мова європейського походження. В Азії вона поширилася тому, що до Індії, далеко перед народженням Христа, прибули орії з України”.

20. Я давно чув про санскрит, але не надавав цьому уваги, аж поки мій знайомий лікар Дмитро Репко розповів мені таке: “У 1977 році я навчався у Львівському державному медичному інституті. Зі мною вчилися хлопці з Індії – Рам, Шефалі, Радж, Прадіп, Кумар і Адітья. Одного разу я зайшов

в кімнату гуртожитку до свого однокурсника Юрка, а той мене питає, чому я в болоті і мокрий? Я відповів, що мій швагер впав у калюжу.

21. Індійці переглянулися між собою і попросили мене повторити те, що я сказав: швагер впав у калюжу. Виявилось, що вони все зрозуміли, оскільки в них є мова санскрит і там є ті самі слова, які мають таке ж значення. Ми посміялись і знайшли ще багато подібних слів, які є в українській мові та індійському санскриті. Вони сказали, що це їхня стародавня мова, яка вживається тепер менше, ніж англійська та хінді”.

22. Віце-президент Дакка-університету (Бангладеш), археолог, доктор Нані Маюмдар (1897-1938) у своїй книзі “Історія та культура індійського народу” пише: “Україна більше, як усі інші держави Європи та Азії, може претендувати бути землею аріїв. Германська домашня теорія дуже популярна в багатьох європейських школах для расового виправдовування”.

23. Французький дослідник Жан-Франсуа Шампольйон (1790-1832) вивчав єгипетське письмо. Ключ до прочитання він знайшов, ознайомившись із праукраїнською мовою. Це дало йому можливість 1822 р. прочитати єгипетське письмо і відкрити культуру стародавнього Єгипту. Інститут для вивчення археологічних пам’яток було створено після того, як Наполеон захопив Єгипет.

24. Канадський професор філології Річард Альберт Вілсон (1874–1949) у книзі “Дивовижне народження мови” пише: “Англійська мова та більшість індоєвропейських мов походять із прамови, що нею розмовляли десь 5 тис. р. тому на території сучасної України”.

25. Англійський письменник, історик Герберт Велс (1866-1946): “За дві тис. р. до Христа від Рейну до Каспія була одна спільна мова й це найкраще доказує, де була колиска народів. Орійці походять з-над Чорного моря і своєю мовою поділилися на санскрит, перську, грецьку, латинську, германську та англійську мови”.

26. Підтвердженням цьому є українське слово мама: у санскриті – матар, грецьке – метера, латинське – мате, кельтське – матір, литовське – маті, вірменське – майри, французьке – маман, іранське – матар, німецьке – муттер, англійське – мазе, іспанське – мамá, португальське – мама, японське – мама, хорватське – майка.

27. Польський вчений, лінгвіст Михайло Красуський 1880 р. написав: “Довго займаючись порівнянням арійських мов, я дійшов висновку, що українська мова є старшою не лише за усі слов’янські, але й за санскрит, давньогрецьку, латину та інші арійські – індоєвропейські. (З книги “Прадавність української мови”).

28. Турецький історик, військовий діяч Евлія Челебі (1611-1682): “Жителі Києва – давній народ, а мова їхня ще більш всеосяжна і багатша, ніж перська, китайська, монгольська та інші”.

29. Вчені С.Піггот, Г.Велс, Артур Бешем (1914-1986) стверджують, що орійська мова постала в Україні, поміж Дніпром і Дунаєм. Вони підтримують автохтонну тяглість українців від трипільської культури й незаперечний факт, що Україна є колискою народів Європи та їхніх мов.

30. Ще у 6 тисячолітті до н. е. були у вжитку нашого народу слова гетьман, булава, отаман, шабля, кіш, чета, козак, куля, уста, вії, ніс, річ, ніч, брат, рута, таїна, пан, пані, панна, рай, честь, пошана, санітар і багато інших, які легко можна вияснити з допомогою санскриту, де є більше тисячі українських слів, вживаних і донині. Наприклад: гетьман, отаман – той, що попереду; козак – захисник держави; майдан – місце новин.

31. Трипільська, Пеласгійська, Зарубинецька і Черняхівська культури так само, як і культура кимерійців, скіфів, гетів, агатирів, кушанів, антів, полян, таврів, сіверців, деревлян, дулібів, волинян, хорватів, бойків, лемків та гуцулів є гілками єдиного найбільшого і найдавнішого на світі дерева могутньої та величавої української культури та її історії!

32. Український поет Мойсей Фішбейн (1946): “Не оскверняти душу свою – часточку Господа, а творити так, як тобі дав Усевишній. Відчувати простягнуту до тебе Господню долоню, що на ній лежить Його дар: божиста, богодана, богообрана Українська Мова! Чути в Мові симфонію Господню й нести цю симфонію іншим”.

Археологи про Україну

33. Одного разу на горі в Бакоті, біля Камінця-Подільського я побачив скам'янілі черепашки. Отже, колись це було дно моря. Мій приятель, який цікавиться палеонтологією, Олесь Герасим, каже, що породи тих гір ще молоді – їм тільки 40 млн. років! Відтоді я мовчу, коли мова йде за роки, бо один день перед Господом, як тисяча літ, і тисяча літ, як один день (2 Пм 3:8).

34. У 1974 р. український археолог Владислав Гладилін (1935-2015) в селі Королево на Закарпатті знайшов крем'яні знаряддя, яким мільйон років! Розкопки виявили інші неоціненні знахідки світового значення, яким учені дають 500 тис. р. Унікальні предмети, підняті з 16-метрової глибини, досліджувала нью-йоркська група археологів на чолі з доктором історії Марією Гімбутас (1921-1994), литовкою за походженням.

35. Вона у 1991 році повідомила англomовній пресі: “Найдавніша культура світу формувалася на території західної України, середнього Дунаю, південної Адріатики і на терені між східною та середньою частинами Балканського півострова. Розквіт цієї цивілізації припадає на п'яте тисячоліття до нашої ери, тобто вона майже на дві тисячі років випереджає початок (увага!) шумерської, яка першоджерельно і територіально також має українське походження”.

36. У селі Лука Врублівецька на Дністрі, біля Камінця-Подільського Хмельницької області, 1946 р. археолог Павло Борисковський (1911-1991) знайшов 50 крем'яних виробів української людини, яка жила там 300 тис.р. до народження Ісуса Христа!

37. На Дністрі (Могилів), над Дніпром, Дінцем, у Криму знайдено 50 стоянок української людини, яка жила там 100 тис. р. до н. е. На той час українці мали вже крем'яний клин, спис і пращу, робили знаряддя праці з костей звірів, вірили у позагробне життя.

38. У 1959 р. доктор історії, професор археології Олександр Черниш (1918-1993) у селі Молодове біля Братанівки Сокирянського району Чернівецької області на глибині 11 м виявив у скаменілому вигляді сопілку із трубчастою кісткою оленя, яка мала повну гаму, вік якої 150 тисяч років!

39. До нинішнього дня найдавніша у світі гуцульська сопілка зберігається в Чернівцях у приватному помешканні. Знайдено ще три музичні інструменти з рогу оленя, подібні до флейти, яким 45 тисяч років! Сопілки мали сім отворів і на них грали предки нашого славного композитора Володимира Івасюка.

40. Крім того, археолог виявив вирізьблену на мамонтовій кістці горду постать людини із первісним тризубом у короні з потиличного боку. Українці вірили, що тризуб відганяє нечисту силу! Знайдено чимало знарядь праці та обробітку землі, а також залишок будинку на глибині 11 м, що зберіг свою чітку овальну форму впродовж 45 тисяч років.

41. Вивченням тих знахідок зайнявся цілий світ, зокрема професор астрофізики з Нью-Йоркського університету в Буффало доктор Лайл Веніамин Борст (1912-2002). Він прославив Україну на весь світ, визначивши, що 44600 р. до н. е. мешканці села Молодове вже користувалися законами геометрії. Завдяки цьому будинок, що провалився, зберіг овальну форму.

42. Французькі археологи Соломон Райнах (1858-1932), Марселен Буль (1861-1942), аббат Анрі Брейль (1877-1961) та український професор Юрій Полянський (1892-1975) вважають, що орійці – це найдавніші племена України, які згодом прийшли в Європу.

43. У 1908 р. в селі Мізин Новгород-Сіверського району Чернігівської області антрополог і археолог Федір Вовк виявив громадське приміщення просвіти, збудоване 20 тис. р. до н. е.

Там грали найдавніші у світі оркестри народних інструментів, зроблених з кісток мамонта. Отакої! Також знайдено гребінець, на якому зображена танцівниця. Це були предки наших неперевершених у світі, українських національних заслужених академічних ансамблів Г.Верьовки та П.Вірського.

44. Там було 20 тризубів та шість музичних інструментів. Серед них два струнні, пристосовані до нижньої щелепи мамонта. Між двома гілками порожнистої кістки натягували струни із плівки кишок. Сучасні майстри відновили ці інструменти, а композитор Леся Дичко (1939) записала їх на платівку. Звук був слабенький, але мелодійний. То був прообраз сучасної бандури. Таку саму назву цей музичний інструмент мав і у санскриті. Бандура – означає прекрасний, чарівний.

45. У селі Мізин знайдено браслети – єдині у світі цього роду з українським орнаментом. Вони були вирізані з бивня мамонта. Археологи засвідчили, що наші предки знали музику, де було сім нот.

46. Полюючи на оленя 20 тис. р. до н. е., українська людина в той час розселилася по всій Європі і перейшла у Британію та Скандинавію. За 10 тис. р. до н. е. українці винайшли лук і стріли, почали ловити рибу і птахів, збирати молюски. По всій Україні з'являються невеликі оселі – центри життя. Мізинська культура розвивається від Карпат через Подністров'я, Подніпров'я і над Десною – мушлеві намиста, бурштин, кришталь, фігурки матері-жінки й птахів – єдині у всій Європі.

47. У селі Гінці на Полтавщині 1873 р. археолог Федір Камінський (1845-1891) вперше відкрив стоянку людини в Східній Європі кам'яного віку 15 тис. р. до н. е. Знайдено ікло мамонта з насічками, які показують появу місяця.

48. У селі Межиріччя Черкаської області 1965 р. розкопано садибу, в якій знайдено дім з кісток мамонта – 12 тис. р. до н. е., а дах накритий шкірами звірів. Таких будівель не знайдено ніде у світі. На уламку бивня мамонта є малюнок, де зображено життя українців того часу.

49. Шовкопляс: “Російський вчений Михайло Ломоносов (1711–1765) стверджував про споконвічне – автохтонне проживання українців у Придніпров’ї та Прикарпатті”.

50. По всій Україні знайдено стоянки наших предків, які жили тут ще 20 тис. р. до н. е. – в Києві, в селі Старосілля у Криму, в селі Лука-Врублівецька на Поділлі, а також на Донбасі біля міст Амвросіївка і Макіївка, в селі Мізин на Чернігівщині та в багатьох інших. Цивілізація кам’яного віку 20-10 тисячоліття до н. е. в Україні – не мала на той час аналогів у всій Європі.

51. На берегах Дніпра і в Криму є поховання з 9-5 тисячоліття до н. е. у молитовній поставі людини на лівому боці: лікті на колінах, а руки складені перед обличчям. Такі поховання, але вже менше, тривали упродовж тисячоліть в Україні аж до н. е. Нерідко померлих посипали червоною вохрою, з думкою про воскресіння і зустріч в небі. Вже тоді мудрі люди молилися до свого Творця – Бога.

52. На просторах басейну Дністра 8-5 тисячоліття до н. е. з’являється глиняний посуд, а з оленього рогу зробили мотику. Українські жінки скопували грядки під городину: цибулю, часник і просо, а чоловіки приручили пса, вівцю, поросятко і худобу.

53. У 1926 р. археолог Михайло Рудинський (1887-1958) знайшов на березі річки Смечки у Чернігівській області “цікавий серп”, виготовлений у 5 тисячолітті до н. е. Це найдавніший серп в Україні. Також там була знайдена і кераміка того часу.

54. У Маріуполі 1930 р. знайдено 130 поховань 5 тисячоліття до н. е., які були посипані вохрою. Справжньою сенсацією були там поховання з символами влади – кам’яними булавами.

55. У 4 тисячолітті до н. е. Правобережна Україна була густіше заселена, аніж сьогодні. Через великий приріст населення українці змушені були переселятися на Запоріжжя, де був великий степ для випасу худоби. На Правобережжі панував матриархат, все було спільне і наші орії-хлібороби жили тихо-мирно. В той же час на Лівобережжі скотарі створили патріархат з сильними вождями і військом.

56. Десь за 3 тис. р. до н. е. східні скотарі прийшли до західних землеробів і перемішалися між собою. Побачивши високий рівень оріїв, а це була найвища на той час цивілізація у світі, українські скотарі почали й собі на Запоріжжі та в Криму завести осіле життя й будувати городища.

57. На Черкащині розкопали величезні міста 3 тисячоліття до н. е., які мали мідні вироби українського виготовлення і торгували ними з іншими країнами. У 1860 р. біля Бахмута на Донбасі виявили шахти 3 тисячоліття до н. е., де наші предки добували мідну руду. Знайдено бронзові сокири з втулкою (кельти) та інші залишки металургійного виробництва, які вражають надзвичайною досконалістю і розмірами. Це свідчить про перше у світі бронзолivarне виробництво в Україні.

58. Леонард Вуллі: “Чергове орійське заселення Малої Азії, Близького й Далекого Сходу сталося між 2300-1600 р. до н. е. Це були племена каситів, які пробрались до Вавилону, захопили там трон і панували п’ять століть. Поруси-парси-парти з-за Дунаю осіли в Ірані; орійці сінди з-над Азовського моря опанували Індію; мітани й гури створили в 15 ст. до н. е. велику імперію від Євфрату до Середземного моря”.

59. Українці трипільці-орії, загнуждавши коня і винайшовши мідь, бронзу та залізо, розселилися від Атлантики по Алтай, у Маньчжурії та Індії, над Євфратом, у Палестині та в Єгипті. Скрізь там знайдено бойову сокиру з-над Дніпра та посуд української трипільської культури, ще задовго до епохи металу, а також поховання з вохрою. Це стверджують: уродженець Харкова, археолог Роман Гіршман (1895-1979), уродженець Сумщини, археолог, педагог, доктор історії Отто Бадер (1903-1979), американський письменник Ліон Стрег де Кемп (1907-2000) та інші вчені світу.

60. Англійський історик, Вчитель Церкви, бенедиктинець святий Беда (673-735): “Зі Скіфії-України в 2 тисячолітті до н. е. прийшли в Англію пікти й гелони (гали) й поселилися аж у Шотландії та в Ірландії. Вони, як і їхні предки трипільці-кимери,

були відважні, волелюбні й рухливі. Мали ясну думку, почуття ритму, потяг до краси й героїзму та були практичні в щоденному житті”.

61. Ще в 3 тисячолітті до н. е. на Дніпрі були високорозвинуті астрономічні обсерваторії, календарі та писемність. Ці спостереження велися в мегалітичних спорудах (кромлехах), збудованих на тисячу років раніше за Стоунхендж в Шотландії.

62. Англійські історики й археологи визнали, що знамениті руїни храму в Стоунхенджі, висячі камені вагою 45 тон, належать народові з-над Дніпра, що прибув у 16 ст. до н. е. туди через Нормандію. Українці принесли на Британські острови писемність, астрономічні знання, бронзову культуру, торговельний обмін і своєрідний спосіб поховань.

63. Від 2 тисячоліття до н. е. зі смертю чоловіка, що загинув на війні, проводили ритуальне вбивство його жінки, яку хоронили разом з ним. І це тривало аж до приходу Христової віри в Україну.

64. Сто тисяч літ тому конфігурація сузір'їв набагато точніше відповідала існуючим назвам, а карта зоряного неба свідчить, що українські назви сузір'їв – найдавніші в світі. Гомер у 970 р. до н. е. згадує про українську назву сузір'я Воza, а віз (гарба, фіра) – це наш стародавній транспорт.

65. Вся Центральна Європа ще за 1300 р. до н. е. була заселена українцями. Свідченням цьому є 80 городищ по всій Словаччині, Польщі, в північній Чехії і на сході Саксонії в Німеччині. Угорська рівнина теж була заселена українцями. Всі ці поселення відносяться до лужицької культури, яка має назву від землі Лужиці в басейні ріки Одру (Німеччина), де жили наші предки українці.

66. Донині луличі розмовляють мовою, яка зі всіх, що походять з української, є найближча до неї. Давня назва міста Лейпциг була Липовець, а Дрездена – Дріжджани. Ф. Енгельс: “Німці прийшли з України, де навчилися їздити на конях”.

Україна за часів Трипільської культури

67. У 1897 р. видатний український археолог Вікентій Хвойко (1850-1914) зробив світове відкриття. Він виявив перші сліди культури, яка досягла найбільшого розвитку між 5500 та 2750 роками до Різдва Христового в Україні і назвав її “Трипільська культура”.

68. Ще перед тим 1893 р. Хвойко розкопав у Києві по вулиці Кирилівській місце, де жили мисливці на мамонтів 20 тис. р. тому. Там знайшли кістки 67 мамонтів. На одному іклі вирізьблено ставок, хвилі води, очерет, птахів і черепаха. Вже тоді українська людина навчилася добувати вогонь. З черепа тварин робила посуд-черенки, зі шкіри звірів – кожухи і черевики. На той час українська жінка виконувала велику домашню роботу і виховувала нове покоління, а чоловіки займалися полюванням і будовою житла.

69. Київ був заселений ще 20 тис. р. тому, а наші предки торгували з далекими країнами, мали гавані на Дніпрі. Перші письмові згадки про Київ і Дніпро були вже у 7 ст. до н. е. Кий – це атрибут короля або князя – скипетр, жезл, булава, пернач. Киедержці, жезлодержці, кияни. Отже, Київ – це головне місто Держави.

70. Шовкопляс: “У роботі по дослідженню археологічних пам’яток України брав участь Тарас Шевченко. У 1904 р. В. Хвойко і М. Біляшівський відкрили Київський музей (тепер Історичний)”.

71. Хвойко : “На терені Києва знайдено багато селищ, які свідчать, що у 4 тисячолітті до н. е. давній Київ був густо заселений. У 3, 2 і 1 тисячолітті до н. е. на Кирилівських висотах, Замковій горі, Сирці, Львівському майдані, у Видубичах і Дарниці існували великі поселення українців-трипільців. Знайдено доти небачений мальований посуд і 300 знаків. Це було величезне головне місто України!

72. У 5, 4, 3 ст. до н. е. у Києві велася жвава торгівля з греками. В часі Зарубинецької культури з 2 ст. до н. е. і до 2 ст., а також

у часі Черняхівської культури з 2 до 5 ст. та в часі Руси-України там постійно проживало багато людей.

73. У 2 ст. до н. е. навколо Києва вже були оборонні вали, які тягнулися на сотні кілометрів. Вони свідчать про могутність племен України, високий рівень культури та інженерно-військових знань того часу.

74. З незапам'ятних часів, протягом цілих віків, тут жив осілий землеробський народ орійського походження, у якому я вбачаю тільки наших предків-слов'ян, і, крім того, вважаю його терен європейською прабатьківщиною.

75. Народ, що створив ці пам'ятки, не міг зникнути безслідно і був ніхто інший, як гілка орійського племені, котрому по праву належить ім'я протослов'ян і нащадки котрого й донині населяють південно-західну Україну”.

76. У 1899 р. Вікентій Хвойко виступив на Всесвітньому конгресі археологів і його доповідь докорінно змінила уявлення про найдавнішу історію України, Європи та цілого світу. Він не тільки описав пам'ятки, виявлені у Києві й Трипільлі, але й показав спадкоємність духовно-матеріальної культури від трипільських часів.

77. Хвойко: “На території України археологи не зафіксували жодного факту цілковитої зміни нації за всі часи після потопу. З найдавніших часів в Україні є не змінний розвиток місцевих культур, а поступальний. Українці споконвічно живуть на власній землі від Дніпра до Дунаю. Україна була найбільш цивілізованою державою стародавнього світу, з якої у всі куточки землі розійшлися племена і створили інші держави. Українці Трипільля створили свою високу культуру, яку поширили від Атлантики до Кореї, включаючи Індію, Іран і Малу Азію”.

78. Професор Московського, Оксфордського та Єльського університетів Михайло Ростовцев (1870-1952): “Трипільська культура зі своїми матеріальними та моральними прикметами цілком заслуговує на назву української культури, у всій своїй схожості і близькості”.

79. Візьмемо до уваги пораду мудрого професора називати Трипільську культуру – Українською і будемо в книзі вставляти слова “Україна”, “українці”, щоб легше було зрозуміти нашу історію навіть малій дитині та старшій людині.

80. На березі Дніпра, неподалік Дівич-гори, знаходиться село Трипільля Київської області. Зараз там є музей трипільської культури, яка сягає 6 тисячоліття до н. е. і свідчить про високий рівень життя українців. Виявлено понад тисячу пам’яток з життя наших предків тих часів. Найбільше в середній Наддністрянщині та Надпрутті, Надбожжі, Наддніпрянщині та на Лівобережжі.

81. У селі Лука Врублівецька житла були напівземлянкові з вогнищами, викладеними з каменів. Одне житло мало довжину 45 м, ширину 3,5 м і заглиблене в землю на 1 м. Знайдено багато фігурок людей, переважно жіночих, а також тварин – кіз, поросят і биків. Під вогнищами в одному з жител знайдено жертovníк.

82. Українці будували собі хати, обмазували їх зсередини і ззовні, потім білили і розмальовували ззовні та зсередини – так само, як і в 19 ст. по наших селах. Були села й були міста до двох тисяч хат. Міста трипільців України мали чіткі ряди двоповерхових будинків, вулиці і майдани. У селищі Тальянка на Уманщині було 2700 будівель площею 470 га. Це були перші міста у світі!

83. Трипільська світлиця дивовижно нагадує сучасну українську хату. Має таку ж саму піч – винахід наших предків, такі ж самі горщики і миски, які виготовляли трипільці. Культура української мальованої кераміки бере початок від 7 тисячоліття до н. е., або й раніше.

84. Україна трипільських часів була суцільно хліборобська з великими стадами рогатої худоби. Сіяли просо, ячмінь, пшеницю, вирощували садово-городні культури, освоїли вироби з бронзи, міді і скла, винайшли свердло, колесо і гончарний круг. Дуже високого рівня були керамічні вироби, які розмальовували

у білий, чорний, червоний і жовтий кольори. Трипільські орнаменти збереглися до сьогодні в українських вишивках, килимах, кераміці, а особливо у писанках.

85. Археолог і професор антропології Давид Ентоні з США: “Перший вершник на коні появився в Україні 4 тис.р. до н. е. за 120 км на південь від Києва”. Також у селі Деріївка біля Кременчука на Дніпрі знайдено коней, яких тут приручили вперше в історії людства за 4300 р. до н. е.

86. Наші предки додумались запхати кістку в зуби коневі і так ним керувати. Після приручення коня і відкриття заліза, українці-трипільці стали могутніми воїнами-лицарями з бойовими сокирами і колісницями, а також мечами і шоломами.

87. Українська жінка у трипільському суспільстві мала величезний авторитет. Вона, як бджілка, цілий день працювала: розтирала зерно, носила воду, варила їсти, розмальовувала кераміку, ткала і шила, майструвала зі шкіри взуття. Українські красуні одягалися в сукні і прикрашали себе намистом з мушель, кам’яних, мідних, скляних, срібних, а також золотих виробів.

88. Ось деякі слова з часів Трипілля: батько, вирій, горіх, жито, іскра, кінь, колиба, крісло, мідь, олово, равлик, срібло, теля, хліб і т.п. Наші предки малювали символи, які означали зерно, ячмінь, мотику, плуг, колесо і т.п. Віднайдено досконалі календарі сільськогосподарських робіт. “А ми просо сіяли, сіяли...” Цю пісню співали українці ще за 2 тис. р. до н. е.

89. Наша мова походить з більш давнього суспільства, яке мешкало на цій території, тобто трипільського, і цю чарівну милозвучну солов’їну українську мову подарував нам Всемогутній Бог, що сотворив небо і землю.

90. Ростовцев: “Скільки чужих народів не перекочувало через Україну, всі вони її покидали або пропадали. Єдиний тубільний український народ цупко тримався своєї прадідівської землі, витримуючи всі долі і недолі, він зберіг аж до теперішніх часів істотні елементи своєї культури. Тому лише його пращури могли бути її творцями, немає значення, як вони тоді називалися”.

Найдавніша згадка про Україну

91. Римський історик 1 ст. до н. е. Юстин: “Скіфи є старшими за єгиптян, а люди, які живуть на північ від Візантії – це і є скіфи-українці”.

92. Римський історик Помпей Трог у 1 ст. до н. е. написав історію світу в 44 томах: “Історія скіфів дуже багата й величава. Українці мали славний початок, а також імперію з величавими подвигами їхніх мужів та чеснотами їхніх жінок. Вони заснували Парту і Бактрію, а їхні жінки – Королівство Амазонок.

93. Українці – це найдавніша нація світу, яка плекає справедливість із вродженого нахилу, а не під примусом законів. Україна – нація, славна подвигами та війнами. Ці люди величезної фізичної будови, не бояться ніяких невдач, а коли були переможцями, то задовольнялися тільки славою. Українці споконвіку жили над Дніпром і Чорним морем.

94. Фараон Весоз розпочав війну проти скіфів і оголосив через послів умови підкорення. Українці відповіли, що нерозважливо з боку найбагатшого царя воювати проти тих, хто нічого не має. І якраз йому слід боятися, аби не залишитися з нічим з огляду на непевний наслідок війни.

95. Але бідні не будуть чекати, поки до них прийдуть, вони самі рушать назустріч здобичі. У вирішальній битві на ріці Ріоні в Західній Грузії король українців-гетів (гети – могутні воїни) розбив Весоза і переслідував його до Єгипту. Лише повноводний Ніл завадив українцям перебраться на протилежний берег і врятував єгиптян від цілковитого розгрому.

96. Чимало гетів, побачивши родючі землі й багатство підкорених провінцій, вирішили не повертатися додому і оселилися в різних областях Азії. Саме від цих гетів пішли парти, що скіфською мовою означає втікачі.

97. Українці підкорили всю Азію і обклали даниною. Данина була невелика, радше як символ визнання їхнього завоювання після перемоги. Це сталося за 4500 р. до н. е. Азія платила цей

атрибут 1500 р., аж поки асирійський король Нін у 3 тисячолітті до н. е. не відмовився платити цю данину.

98. За 13 ст. до н. е. перед заснуванням Риму (753 р. до н. е.) скіфські юнаки Плин і Сколопіт, вигнані з України через підступи вельмож, разом зі значною кількістю молоді оселилися на ріці Терме (Туреччина) і довгі роки воювали із сусідніми народами. Багато чоловіків загинули, а тому їхні жінки взялися за зброю і стали амазонками. Їхні подвиги були не менш славні від подвигів чоловіків. Амазонки – народжені мамою”.

99. Доки гети воювали у тривалих походах, їхні жінки зазнали нападу на Україну якогось іншого народу. Проте відважні гетянки-українки змусили ворогів ганебно втікати. Натхнені перемогою вони обрали жінку Лампето керувати Україною, а Марпезія повела досі небачене жіноче військо завойовувати чужі землі до Малої Азії.

100. Історик Йордан: “Ці амазонки підкорили Вірменію, Сирію та Кілікію, Галатію, Пісідію і всі області Азії, а Іонію й Еолію зробили підлеглими собі за договором провінції. Таким чином жінки з України оволоділи царствами Азії, які й тримали майже сто років, аж тоді вони повернулися до своїх подруг”.

101. Помпей Трог: “Три рази наступали скіфи на азійські імперії. Вони розбили і примусили втікати єгипетського фараона Рамзеса, коли він відважився наступати на Україну. Царівна Томира знищила Кира з цілою його армією. Українці вбили Зопіріона, полководця Олександра Великого, розгромивши дощенту його армію.

102. Українці-орії ділилися на царських воїнів, хліборобів та скотарів. Коли вони на конях і колісницях, озброєні бойовими сокирами, заволоділи Балканами, то греки, побачивши таку армію, назвали їх кентаврами – надлюдьми”.

103. Завдяки своїм знаменитим володарям та могутній армії Україна була набагато сильніша від імперії Олександра Македонського та Римської імперії.

Українці-пеласги-лелеги

104. З 7 по 3 тисячоліття до н. е. в Україні проживало десять окремих племінних груп, які тут були з незнаних часів. Відомий український мовознавець, етнограф та історик Омелян Партицький (1840-1899) тлумачить слово пеласги як “діти Бога світла”. Один з їхніх царів називався Малей. Гомер прославив їх як “божественних пеласгів”.

105. Починаючи з 3 тисячоліття до н. е. в Україні існувала розвинута писемність принаймні семи абеток, а серед них перша у світі буквено-звукова абетка трипільців. Цю писемність і високу культуру українці принесли на Балкани і Апеніни за тисячу літ перед появою там греків і римлян.

106. У 3 тисячолітті до н. е. пеласги заселили сучасну Грецію, а в 13 ст. до н. е. під натиском греків з території Енеїди почали переселятися у Палестину та в Італію. Вони заселили півострів Афон та інші п’ять міст.

107. Грецький історик та географ Страбон (63 до н. е. – 19 н. е.) навчався п’ять років в Олександрії, де була найбільша бібліотека світу. Згодом жив у Римі, а в останні роки життя був державним радником королеви Понту.

108. Страбон: “Пеласги були союзниками троянців, а не народами з протилежного берега, як це відобразив Гомер. Щодо пеласгів, то майже всі згідні з тим, що це давнє плем’я, яке поширилось по всій Греції і переважно серед еолійців у Фессалії. Ефор говорить, що пеласги – первісні аркадяни, які, обравши військовий спосіб життя і навернувши до нього багато інших народів, передали їм свою назву. Вони зажили гучної слави у греків і взагалі у всіх, до кого лишень коли-небудь потрапляли. Вони й справді мали поселення на Кіпрі, як каже Гомер “богосвітлі пеласги – списоносці”.

109. Оскільки вони постійно блукали і, як птахи, відвідували різні місця, куди тільки не приводив їх випадок, то жителі Аттики і називали їх пеласгами (лелегами)”. Рухаючись на схід,

пеласги побудували Афіни ще до приходу туди греків. У них була священна стіна Пеларгікон із зображенням лелек – символу пеласгів.

110. Святий Єронім, Вчитель і Отець Церкви (347-420): “Пеласги досягли великої могутности, а відтак швидко занепали, головним чином під час переселень в Азію еолян та іонян. Вони багато мандрували і були схильні до переселень”.

111. За 60 р. до зруйнування Трої у 1184 р. до н. е. Евандр та аркадські пеласги привезли в Італію свій алфавіт і запровадили там писемність. Це підтвердив грецький історик Діодор Сицилійський (90-30 до н. е.) та інші античні автори, називаючи цей алфавіт пеласгічним.

112. Українські імена Василь, Борис, Сидір, Варвара, Палажка, Параска, Уляна, Ксенія та інші вважаються грецькими і римськими. Але ці імена були в нас ще за тисячу років до заснування Греції та Риму. Ім’я Палажка означає пеласгська жінка, Сидір – дарунок, Варвара – іноземка, Уляна – кучерява, Ксенія – освічена, у всьому зразкова.

Українці-самари-шумери

113. На теренах Чернігівщини, Сумщини, Полтавщини, Брянщини та Курщини проживало українське плем’я сіверці. Сіверик – різкий зимний вітер. Сіверко – люто, холодно, зимно. Тому людей з України називали зимарі-самари, тобто люди з країни, де є пора року зима. Підтвердженням цьому є ріка Самар – притока Дніпра. Зима у санскриті – гіма (Гімалаї), в гетитів – киммат, а грецькою вийшло кимери. Сівери – етнічні нащадки кимерійців: сівери-кимери.

114. Самари ділилися на три групи: Правобережжя Дніпра, Волинь і Галичина, де жили самари орії-хлібороби й скотарі; на Лівобережжі й у Криму – самари скотарі й рибалки; на півночі жили самари мисливці й скотарі. Символом самарів був олень – Ру(с). Вихідці з України шукали тепліших країв і помандрували до

Сумеру в Іраку, Самарії в Палестині, Самари в Камбоджі, Самари на Філіпінах. Самураї в Японії та Самари-кимбри в Шотландії.

115. На початку 19 ст. археологи почали шукати вавилонську й асирійську культуру у Месопотамії. Про це було написано в Біблії та в грецькій історії. Копали, шукали і знайшли те, що здивувало не тільки вчених, а й цілий світ. Це була культура Шумер-Сумер-Самар.

116. Шовкопляс: “Першовідкривач стародавнього Шумеру археолог Ернест Шокен де Сарзек (1832–1901) у пониззях Тигру і Євфрату розкопав залишки міста Лагаш – одного з центрів найдавнішої в світі Шумерської держави. Її творці – стародавні шумери створили високу для свого часу культуру, яка мала значний вплив на всі пізніші культури – асиро-вавилонську, єгипетську, крито-мікенську та інші”. Знайдено тисячі глиняних плиток, які розшифровували кілька десятиліть. На плитках було понад 50 тисяч текстів мовою стародавніх шумерів.

117. У 1853 р. видатний лінгвіст, археолог і сходознавець Генрі Равлінсон (1810-1895) виступив у Лондоні перед королівською комісією у справах Азії. Він заявив, що з групою вчених дослідив клинові написи шумерів у південній Вавілонії і ствердив, що вони написані мовою українців-скіфів. Тоді їх і змогли прочитати. Знайдені таблички мають 5 тис. р. до н. е., а держава персів постала тільки у 9 ст. до н. е. Згідно текстів клинопису шумери в Іраку називали себе чужинцями, а батьківщиною вважали Аратту.

118. Це стало підтвердженням того, про що писали вавилонський історик Берос (350-280 до н. е.) – сучасник Олександра Македонського, автор історії давньої Месопотамії у трьох томах, та Помпей Трог, що орійці-скіфи з України у 5 тисячолітті до н. е. підкорили Азію.

119. Шовкопляс: “У 1920-1930 роках англо-американська експедиція під керівництвом Леонарда Вуллі дослідила поселення з розписним посудом в Ель-Обейді та царські гробниці найдавніших шумерів з великою кількістю художніх виробів із золота та лазурі в місті Ур”.

120. Професори археології Леонард Вуллі (1880-1960) з Англії та Жан-Поль Ру (1925-2009) з Франції на картах зазначили, що з України вийшли самари-шумери і через Закавказзя подалися до ріки Тигр, де збудували місто Самара, яке існує дотепер. Згодом українці оволоділи межиріччям Тигру й Євфрату аж до Перської затоки у 5 тисячолітті до н. е. Так була створена держава Шумерія, яка проіснувала 25 століть!

121. Наші предки у Месопотамії обробили гарно землю і збудували міста, серед яких Урук – місто білих. Шумерія стала передовою державою того часу. У них була розвинута просвіта, культура, медицина, астрономія, мистецтво, архітектура, література, наука, промисловість, торгівля і перший у світі кодекс закону й права. За крадіжку вдень – грошова кара, а за крадіжку вночі – смертна кара.

122. Одним з володарів Шумерії в м. Ур був цар третьої династії з суто українським прізвиськом – Шульга (2095-2048 до н. е.). Він у дев'яти походах переміг усіх ворогів-сусідів і зробив Шумерію могутньою та квітучою державою.

123. Держава шумерів перестала існувати у 2006 р. до н. е. внаслідок захоплення її халдеями. Мова шумерів ще зберігалася 500 літ у Вавилоні та Асирії. Українці-шумери-самари дали новий розвиток цивілізації й культури цілому світові!

124. Шумери описали створення світу богами, життя людей, потоп і порятунок Ноя. Молилися про заступництво ангела-охоронця, вірили у загробне життя, а також у воскресіння тих людей, що праведно жили.

125. Шумери удосконалили письмо з України, і там знаходимо залишки нашої мови: ама-мама, пато-тато, унк-онук, думу-думати, шу – шукати, ру – рубати, гу – гукати, ме – мене, кур – курган, лю-людина, галя-співак, лугаль-король, якого вибирали в лузі над водою, та багато інших.

126. Офіційна дата першого письма у світі належить Шумерії – 4 тисячоліття до н. е. Через 500 р. єгиптяни запозичили від них це письмо і зробили ієрогліфи. Однак вони були невивідні,

а тому українці-шумери перейшли на клинове письмо, яким писали зліва направо, як і всі народи орійського походження. Згодом винайшли абетку з 4 голосних і 15 приголосних. Ця абетка через Вавилон дісталася до українців-гетитів і фінікійців, а далі розійшлася по світі.

127. Знайдено кераміку, різьблену подібну до трипільської, а також фігури матері-землі, звичаї, міри довжини і ваги, які в Україні ще й донині вживають у деяких місцевостях. Саг – сажень мав 180 см, гин – лікоть 45 см. Шумерійці знали, що Земля кружляє навколо Сонця. Вони відкрили Меркурій, Венеру, Марс, Юпітер і Сатурн, але називали їх по-своєму.

128. Устрій був патріархальний, як на Лівобережній Україні, однак жінка теж була у великій пошані, і закон захищав її від невдячних дітей. Мала право вигнати з хати непокірну дитину, а по смерті чоловіка вся влада в хаті переходила на жінку.

129. Від шумерів через високо розвинуту літературу весь світ дізнався про потоп, про рай, де звірі мирно жили з людьми, де не було смерті, а щасливе життя. Особливе місце займають покайні псалми, а також казки про звірів: лиса, пса, осла, лева та інших. Багато творів написано про улюбленого короля-лугалья Гільгамеша. Він був жерцем і військовим вождем Урука між 2700-2600 р. до н. е. Гільгамеш вважався сином героя Лугальбанди (короля краю) та мами Нінсун.

130. Згодом цю всю літературну спадщину переписали і присвоїли собі вавилонці, після них – асирійці, а відтак переклали греки і латини-римляни. Така історія перлин світової літератури. Однак Шевченко, Франко, Леся Українка, Котляревський та багато інших знову поставили все на своє місце.

Українці-гетити

131. За 2500 р. до н. е. з України вийшло 20 різних племен під загальною назвою гетити, які оволоділи Єгиптом, Шумером та Егейським і Середземним морями. Вони творили власні держа-

ви у Малій Азії – Анатолії (азійська частина Туреччини), а свою імперію назвали Гатті. Їхня армія налічувала 35 тисяч воїнів та 3,5 тисячі колісниць, якими управляли бояри. У місцевості Каркеміш над Євфратом знайдено бібліотеку гетитів, написану клинописом, де й прочитали, що гетити прийшли з України.

132. Обличчя гетитів, зображені на різьбах – українські, голені голови з чубами, як у козаків. Їхній цар – Табарна носив червоний плащ з вишитим тризубом, символом трійці найвищих богів. З часом тризуб зображувало з хрестом на середньому зубі.

133. Єврейський археолог Емануель Анаті (1930) після розкопок гетитської могили біля Єрусалиму написав, що вони мали коней, вози, залізну зброю і глиняний посуд із трипільським-українським орнаментом.

134. Висока культура гетитів мала вплив на довкілля. У Сирії знайдено словник чотирма мовами: гетитською, аккадською, арамейською та єгипетською. Така цінна знахідка дала можливість прочитати багато стародавніх документів і записів на глиняних табличках.

135. Шовкопляс: “Історія держави гетитів тепер відома завдяки виявленню царського архіву 1906 р. в її давній столиці Хатусі (Гатта), поблизу Анкари в Туреччині”. Там було 10 тисяч табличок з описом життя того часу, а також про шумерійського улюбленця Гільгамеша та інших героїв. Згодом це все переписав Гомер. Серед них є слова: мати-му, зима-киммат, далекий-далюкі, серце-карді, хата-гатта, вода-ватар, ложка-лапа, співати-гурлїти, їсти-аст, спати-суптарі та інші.

136. Цікаво, що бог місяця у них називався Казка, бог худоби – Тавр, а бог мови – Нерік. Гетити мали писані молитовники, знали сповідь, подібну до християнської, приносили безкровну жертву богам з хліба й вина.

137. Першу династію гетитів починає цар Любарна. У міжусобицях згадується цар Гантіля і його швагер Зідант. Цар Мурсілій мав брата на ім'я Шарко. Згодом гетитів було так багато, що вони поселилися у Сирії, Фінікії та Палестині.

138. Багатства оріїв спокусили фараона Сенусета 1860 р. до н. е. завоювати ці землі й прилучити до Єгипту. Гетити відчули загрозу для себе, а тому терміново викликали з України на підмогу своїх побратимів – гиксосів. Пропустили їх через свою землю, як згадує професор Леонард Вуллі, а ті звільнили землі Сирії та Палестини від єгиптян.

139. У 1730 р. до н. е. українці-гиксози, як буря вдарили на єгиптян, хоч ті мали дуже сильну армію. Однак, побачивши колісничі запряжені кіньми, про яких не знали й не чули, покидали зброю і тікали, хто куди міг. Гиксози панували у Нижньому Єгипті 200 літ, встановивши 15 і 16 династії фараонів, серед яких імена: Салітіс, Апачнан, Апофіс, Яннас, Есте і Киян. Останній був володарем і Верхнього Єгипту. Гиксози були високими на зріст, русяві, синьоокі і білошкірі. Єгиптяни називали гетитів і гиксосів русами.

140. У 1286 р. до н. е., після 10 р. війни, єгиптяни перемогли гиксосів біля міста Кадеш і їхня держава припинила своє існування. В Єгипті збереглася статуя останнього українського фараона Кияна. Гиксози пішли з Єгипту до Сирії і Палестини. Біля Скіфополісу (пізнішого) та інших міст розкопано могили гиксосів, де вони, за своїм звичаєм, були поховані з кіньми та зброєю.

141. Вдова фараона Іхнатона (1367-1350 до н. е.) просила у царя гетитів Супільюма одного із синів, щоб став її чоловіком. Однак весілля не відбулося, бо єгипетські жерці замордували принца. Вибухнула війна, у якій перемогли гетити.

142. З Єгипту походила страшна секта поклонників сонця, які масово приносили в жертву людей і переслідували тих, котрі поклонялися місяцю. Дякувати Богові, це жахіття не прижилося в Україні. В Біблії написано, що через гріхи народу Єгипет і Вавилон були перетворені в пустелю.

143. У 1285 р. до н. е. цар гетитів Мутавалій пішов війною проти єгипетського фараона Рамзеса, який хотів відвоювати Сирію. Битву виграли гетити і знову оволоділи Палестиною. Про це пише Помпей Трог, але гетитів називає скіфами.

144. Найбільшу славу мав цар Хатусіль (1275-1250 до н. е.), який поширив українську державу гетитів ще більше, хоч був дуже людяний і справедливий. Про нього написано, що ніколи не зробив поганого вчинку. У 1269 р. до н. е. він видав свою доньку за фараона Рамзеса і уклав союз із Єгиптом.

145. Цар Тудалій (1250-1220 до н. е.) жив дружно з Єгиптом, і коли стався неврожай, то єгиптяни врятували українців-гетитів від голоду, пославши багато збіжжя Тудалієві.

146. Того часу набрала сили держава асирійців, які часто фінансували домашні війни в імперії гетитів. Вони підкупили егейців та фригійців і підступно вдарили в спину. Загинув цар Тудалій, а боротьба тривала ще довгі роки, аж до 717 р. до н. е.

147. Леонард Вуллі: “Після падіння імперії племена українців-гетитів подались за море і як етруски започаткували нову добу в Італії”.

Українці-венеди і Троя

148. Трою збудували українці-гети у 3 тисячолітті до н. е. на скелястій горі заввишки 50 м. Там був величавий храм богині Афіни, куди приходили на поклоніння всі навколишні народи. Троя мала великий торговельний флот і контролювала постачання збіжжя, риби, меду та інших товарів з України через протоку Дарданелли.

149. Бїду заколотила Асирія, яка намовила бідних греків-данайців і фригійців та інших заволодіти Троєю. На боці троянців були гетити, єгиптяни і касити з Вавилоном.

150. Йордан: “Учасником Троянської війни був король українців-гетів Телеф, син Геркулеса й Авги. Він – володар Мезії (область в Болгарії), воював з данайцями, які на шляху до Трої спустошували країну. Телеф убив вождя греків Терсандра. По Телефу трон успадкував його син Евріпіл, народжений від сестри Пріама, царя фригійців. Через кохання до Касандри Евріпіл брав участь у Троянській війні, привівши на допомогу троянцям військо мезійців, однак сам загинув у битві”.

151. Ця війна тривала з перервами 40 літ. Облога Трої затягнулася на 10 р. Тоді данайці за порадою свого царя Одіссея зробили велетенського коня, присвяченого богині Афіні. Троянці подумали, що це кінець війни і на радіошах втягнули коня до міста. Почалася весела забава, а в той час греки повилазили з коня, відкрили брами міста, впустили інших данайців і вирізували всіх жителів. Це сталося 1184 р. до н. е. Звідси й приказка: “бережись данайців, навіть коли вони приносять дари”.

152. Йордан: “Біля лівого боку Карпатських гір на величезних просторах живе численний народ венедів. І хоча їхні назви змінюються залежно від різних родів і місць проживання, переважно вони все ж зветься склавини й анти”. Античні автори до 6 ст. н. е. називали українців венедями, а Карпати – Венедськими горами.

153. Венеди прибули на допомогу троянцям, але зазнали поразки. Після цього біженці з Трої та венеди облаштувалися в північній Італії. Саме від них і пішла назва міста Венеція, бо їхній князь був Веней. Греки не знали букви в, а тому писали Еней. Його нащадки разом з українцями-гетитами, які теж тоді прибули до Італії, заснували Рим 753 р. до н. е. і були там королями аж поки латини-римляни не прогнали їх 509 р. до н. е.

Українці-етруски

154. Етруски з’явилися в області Тоскана за 1200-900 р. до н. е. Перші сліди цієї доби знайдено у Вілланова, поблизу Болонії. Там були колись великі міста: Веї, Церветері, Тарквінія, Вулчі, Ветулонія, Панулонія, Чіанцано, Санта Марія Ветерс, Перуджія-Поруси, Ареццо та інші.

155. Ось деякі слова етрусської мови: рука – ру, пити – пева, йти – уті, сон – сну, пекти – пікуп, живий – живас, птах – патакс, багатий – багеті, неня – нука, сопілка – сопіл і т.п. Назва етруски походить від греків, а самі етруски називали себе русени.

156. Століттями римляни воювали з етрусками. У 391 р. до н. е. кельти-гали з України перейшли Апеніни і заступились за етрусків – розгромили римську армію біля Аллія, здобули Рим і спалили місто, за винятком Капітолію. Ще не один раз українці-гали разом з етрусками воювали проти Риму.

157. Джон Кемпбелл: “Кампанія і Латія мала представників майже усіх сімох гетитських племен, так що гетитська, чи як її називали в Італії – етрусська мова – зберігалася у них довго. Абетка етрусків поширилась на всю Італію, а згодом і Європу”.

158. Вовчиця – символ римської могутності, виготовлена етруськими майстрами. Нечуваними у світі є багатства етруських некрополів. Розкопано і пограбовано понад 15 тисяч поховань. Це підземні міста померлих. В Ареццо був центр залізної індустрії, а виробы з металу стали головним джерелом збагачення етрусків. Особливо прославились малярі, які дали взіреть майстерности для цілого світу. Ювелірні виробы, а також вази, стали найкращою пам’яткою високої цивілізації українців-етрусків в Італії. До 2 ст. до н. е. всі написи були етруські, потім – мішані, а з 1 ст. – тільки латинські.

159. Шовкопляс: “У 1920 р. в Італії дослідили величезний могильник у м. Вульчі (Етрурія), де знайдено 20 тис. розписаних ваз”. На жаль, багаті некрополі українців-етрусків не можуть розказати про історію свого народу. Їхня мова, звичаї і вбрання були чужими для греків та римлян, які про них писали. Етруські жінки нарівні з чоловіками брали участь у суспільному житті. Головний міністр цезаря Августа називався Меценас і гордився своїм етруським походженням.

160. У 280 р. до н. е. римляни остаточно розбили союзні війська етрусків і галів, після чого почався процес асиміляції етрусків. Однак римляни самі назавжди потрапили в полон культури і мистецтва українців-етрусків, які за 600 років життя в Італії досягнули високого розвитку цивілізації і залишили по собі неоціненні скарби.

161. Британський поет Давид-Герберт Лавренс (1885-1930), спостерігаючи 1920 року пам'ятки українців-етрусків, сказав, що Італія в пульсі свого життя є більше етрусською, ніж римською – і такою залишиться назавжди!

Українці-фінікійці

162. Українці-фінікійці мали незалежні міста-королівства Сидон, Библо і Тир, а їхня колонія Карфаген стала великою імперією. На тисячах надгробних пам'ятників карфагенців написано: “Є ми ори”. Орії виробляли українську трипільську мальовану кераміку, розвинули ювелірне мистецтво і знали таємницю виробництва скла та виплавлення заліза.

163. Світовим винаходом стало будівництво кораблів-вітрильників у Фінікії, якими розвозили товари, емігрували і закладали численні колонії, зокрема Карфаген 814 р. до н. е. Але найбільшою заслугою українців Фінікії було вдосконалення абетки, яку перейняли від своїх братів шумерів. Цю абетку прийняли скіфи, фригійці, греки, карфагенці, латини-римляни, а від них інші народи західного світу.

164. З падінням Тиру й Сидону після перської окупації українці-фінікійці почали набирати силу у Карфагені, який на 600 років став могутньою світовою імперією. У 535 р. вони разом з етрусками розбили грецький флот біля Алалії і запанували на морі. Карфагенці мали такий флот, що могли б ним оточити всю Італію.

165. Пунійська війна між Римом і Карфагеном тривала 43 р. зі змінним успіхом і закінчилась 146 р. до н. е. Римляни зрівняли Карфаген з землею. Ще довгі роки фінікійська мова і культура була в побуті північної Африки та на землях, які колись належали до їхньої імперії. Фракія, Понт, Вітинія, Каппадокія, Кілікія, Лікія, Пафлагонія та інші були скіфського (гетитського) походження і всі там розмовляли українською мовою.

Українці-кимерійці

166. Українські вчені Володимир Паїк (1914-2013), Юрій Шилов (1949) та інші вважають, що найдавніша держава трипільців-оріїв на території України виникла ще в 5 тисячолітті до н. е., під назвою Оратанії (Артанії). Згодом на теренах України було Кимерійське царство.

167. Геродот: “Країна, що заселена зараз скіфами, як кажуть, з прадавна належала кимерійцям. Над Дністром були могили кимерійських царів. Ще й тепер у Скіфії існують кимерійські фортеці, кимерійські переправи, є також і країна, що називається Кимерія, є й так званий Кимерійський Босфор”.

168. Кимерійці також населяли район Нижнього Дону, Крим, Таманський півострів, Прикубання, східне Приазов'я. “Кимерійці колись мали значну силу на цих берегах, які від них й отримали свою назву” (Страбон).

169. Шовкопляс: “Степове Придніпров'я та деякі правобережні лісостепові райони України, зокрема район ріки Південний Бог в 11-8 ст. до н.е. населяли племена українців-кимерійців. Вони займалися землеробством і скотарством. Їхні поселення були досить великі і довготривалі. Житла будували з дерева та глини на кам'яних фундаментах, розміром 6 × 7 м.

170. Нижнє Придніпров'я було одним з найбільших центрів бронзолivarного виробництва Східної Європи. Кимерійці виготовляли сокири-кельти, серпи, наконечники списів, кинджали та різні прикраси, якими торгували навіть з віддаленими державами світу. Українці-кимерійці робили далекі войовничі походи на Кавказ та в країни Передньої Азії”.

171. З усіх українських племен, які найбільше любили ритися в землі і шукати корисні копалини, найкращими геологами були кимерійці. Археологічними пам'ятками кимерійців є численні поселення і курганні поховання на півдні України, особливо в пониззі Дніпра. У 1973 р. в селі Новотрояни Білгородського району Одеської області знайдено закопані серпи, сокири,

списи 11 ст. до н. е. Вони належали кимерійцям (трипільцям-пеласгам) – попередникам скіфів в Україні. Кимерійці та скіфи належали до одного і того ж народу – наддніпрянців-українців.

172. У Суботівському городищі знайдено найбільший меч кимерійця довжиною 1 м 8 см, а клинок мав 95 см. В 1962 р. археолог Галина Ковпаненко (1923-2013) у селі Носачеве Черкаської області обстежила кимерійський курган, де знайшла пряжки коней з рельєфами палаців асирійських царів, що свідчать про далекі походи українського війська.

173. Гомер був першим, хто написав про кимерійців, які прийшли з далекої північної країни. Вони мали важкоозброєну кінноту, яка була їхньою ударною силою. Ця кіннота напала на Асирію і Урарту, Фригію і Лідію в Малій Азії.

174. Грецький історик, філософ-мораліст Плутарх (46-120): “Лише незначна частина кимерійців пішла з Азовського моря (Керчі) до Малої Азії, основна ж частина їх лишилася на предковічних землях. Кимери напали на Рим”.

175. У Керчі знайдено курган кимерів заввишки 16 м з кам’яних брил. В Криму було місто Кимерик, а на Львівщині є село Кимир. На Закарпатті є місто Берегове, а за 20 км через кордон в Угорщині є село Кимерів. У Болгарії, в селі Білоградєць та в інших місцях знайдено гробівниці кимерійських воїнів ранніх часів. Один з курганів мав 8 м висоти, а на ньому брукований майданчик, на якому стояла кам’яна статуя українського полководця. В іншому кургані знайдено золоту корону, яка свідчить, що там похований король українців-кимерійців.

Українці-скіфи

176. Другою найдавнішою назвою держави на теренах України була Скіфія – 7 ст. до н. е. і займала майже всю територію сучасної України. Як видно з повідомлень Геродота, який 450 р. до н. е. відвідав Україну, Скіфія була державою, де проживало не менше 16 українських етнічних груп. Скіфи створили на той

час велику й могутню Українську Державу, що простягалася від Дунаю до Дону.

177. Йоакимів літопис: “Славен – князь, залишивши у Фракії, Іллірії та по Дунаю сина Бастарна, пішов на північ, велике місто створив і своїм ім’ям назвав – Словенськ. А Скіф залишився біля Чорного та Азовського моря і прозвалася та країна Скіфія Велика”. Скіф означає білошкірий.

178. Грецький історик Геродот з Галікарнасу (484-425 до н. е.): “За Дунаєм починається Скіфія – Україна, простори якої простяглися на схід понад Чорним морем і на північ від нього та Дунаю. Скіфія – це край ранкового сонця. Українці казали, що вони є діти Дніпра (наддніпрянці), тут народились над Дніпром і тут розвинулись як народ, утворивши свою Державу, яку називали Сколотія”.

179. Геродот: “У тій країні народилася перша людина на ймення Таргетай. Вони кажуть, що його батьками були Зевс та дочка Борисфена. Таргетай мав трьох синів: Ліпока, Арпока й наймолодшого Колока. О тій порі з неба, від бога Папая, на скіфську землю впали золотий плуг, ярмо для худоби, бойова сокира й чаша для пиття води. Побачив це старший і швидко пішов узяти, але як наблизився, золото почало горіти. Він перелякався, а тоді надійшов середущий – з ним сталося те ж саме. Їх відстрашило палаюче золото. Але як приступив наймолодший, воно погасло й він заніс його додому. Коли старші брати довідались про це, відразу ж оддали владу наймолодшому. Всі вони називають себе сколотами від імені царя Колока, а скіфами їх нарекли греки”.

180. Колок – цар роду, племені. Коло означає рід, родина. Сколоти – співроди, співплемена, збір племен. Нашадки Ліпока і Арпока стали орачами-хліборобами та скотарями, а нащадки Колока стали царськими скіфами.

181. Зверніть увагу на слова: дари з неба. Це свідчить, що наші предки здавна були віруючі, бо тільки побожна, щира, добра і працююча людина завжди за все дякує Богові, а найперше за

безцінний дар життя! Архиепископ Євсевій у 4 ст. пише, що скіфи-українці є нащадками Гомера, сина Яфета, онука Ноя (*Бт 10:2*).

182. Свого першого царя скіфи називали цар Гет, а Геродот зліпив до купи ці два слова, додав “ай” і вийшло незрозуміле Таргетай. Цар Гет жив у 15 ст. до н. е. Гет означає – могутній володар-воїн. Цар Гет був сином одного із найбільш войовничих племен скіфського народу – гетів, які займали терен понад Чорним морем від Дніпра аж до Дунаю. Українці-сколоти вважали його засновником своєї держави.

183. Геродот: “Геракл мав від гарної жінки трьох синів: Скіфа, який став предком усіх українців; Агатир отримав західні краї, а Гал – Полтавщину і Донеччину”. Скіфи, гали й агатири жили щонайменше 10 тис. р. під назвою самари. Греки присвоїли собі від українців Геракла. Всі їхні боги й герої походять від наших пеласгів-лелегів. Читайте у санскриті. Греки появилися на світі десь у 2 тисячолітті до н. е., а тому Геракл не міг бути “греком”, а тільки “українцем”.

184. Геродот: “Україна була заселена численними племенами, а головне місце серед них займали царські скіфи – воїни. У них є племена: русава, кява, полтава, аківа, скіфи орачі-хлібороби, які сіють хліб для продажу, та скіфи, які займаються скотарством. На території України ніяких інших народів у цей час не було, а всі скіфи розмовляли однією мовою. Найбільша і головна святість у всіх скіфів є Справедливість, яка забороняє робити будь-яку кривду іншим.

185. Українські жінки їздять верхи на полювання з чоловіками і без них, стріляють з луків та кидають дротики, виходять на війну і носять однаковий з чоловіками одяг. Легко впізнати скіфів-українців через пошану жінки в родині і спільноті.

186. Україна – це місцевість, де посіви пшениці переходять в посіви жита. Скіфи плекали безрогу породу худоби, кози, вівці і поросята. Галичани сіють хліб, цибулю, часник, сочевицю й просо. Орії сіють хліб на продаж. Хлібороби постійно жили в цій країні і з давніх часів мали своїх царів. В Артанії (Черка-

щина) на Дніпрі греки купували мечі і пшеничний хліб, який від назви міста назвали артос.

187. Дніпро має найкращу та найсмачнішу рибу і таку ж воду, винятково чисту, блискучу і смачну до пиття, як ні в одній іншій ріці. Ніде не вирощується і не збирається кращий та багатший врожай, як по обидва боки цієї величної ріки. Тут росте найкраща та найпоживніша трава для корму худоби і коней. Дніпро – широка та глибока ріка, придатна для плавання нею морськими човнами. Скіфи-хлібороби живуть по обидва боки ріки.

188. За рікою Герра лежить область царських скіфів. Вони є найхоробріші і найчисленніші, які вважають інших скіфів своїми підданими. Цар скіфів постійно об'їжджав свої володіння з метою збору данини і подовгу жив у своїх підданих. Його влада була спадковою і належала одному роду царських скіфів.

189. Після смерти царя скіфів бальзамують і хоронять, а поруч з ним наложницю, виночерпя, кухаря, конюха, слугу, вісника, коней та інших тварин і золоті речі. Місця, де поховані перші скіфські царі, були оточені таємницею. Загадковий священний некрополь називали Герра, і там були приховані воістину незліченні скарби скіфів, а також золото і коштовності, принесені з військових походів. Будь-якого ворога, що вторгся у Скіфію, ретельно відводили від золотого серця України. *Поруч Мелітополя протікає річка Молочна, яку греки називали Герра. Герус – земля русів (Курсив – текст автора).*

190. Скіфи упродовж віків свято дотримувались звичаїв предків і, як це не дивно, особливо серед аристократії. А тих, які порушували ці традиції, страчували. Був у них цар Скіл, який занедбував державні справи та залишав напризволяще військо. Коли бував у грецьких містах, то залишав охорону і переодягався в грецький одяг. Він приносив жертви демону вина Вакху і присвятив себе йому. А українці насміхалися з греків за поклоніння Вакхові. Вони кажуть, що не годиться вишукувати собі такого бога, що наказує людям пити вино до одуріння, шаленіти

і чинити дикі оргії. Все, що там діялось, було найбільшим пере-ступом для скіфів проти їхньої віри та звичаїв.

191. Скіфи тайно проникли в місто Ольвію і побачили, що їхній цар бере участь у вакханалії. Скіл втік до Фракії (сучасна Болгарія), але його видали скіфам. Отамасад тут же відрубав голову своєму братові Скілу. Скіфи обрали собі царем Отамасада 445 р. до н. е. Українці міцно тримаються своїх звичаїв і такій суворій карі вони піддають тих, хто зраджує націю.

192. Так само цар Савло вбив свого рідного брата, вченого-мандрівника Анахара за те, що той перейшов на поганський грецький обряд. Цар Савло був батьком царя Ідантира.

193. Усі народи довкруги Чорного моря належать до найбільш некультурних, крім українців-скіфів. Вони мудріші від будь-якої нації на землі й винахідливіші, бо унеможливили ворогам напасти на їхню землю та винищують кожного, хто відважився б на таку спробу!

194. Українці, їдучи на коні, влучно стріляють з луків, завзято та дуже вміло в битвах орудують списами та мечами. Найважливіше у них те, що їхні вояки постійно забезпечені якісними харчами, добре нагодовані і не втомлені при довгих переходах, бо їдуть верхи чи возами. Вважаю українців-скіфів найрозумнішими серед тих, кого знав у житті. Царські скіфи – це народ безстрашних борців, аристократів духу й завойовників світу!

195. Володарем перської імперії став Дарій (522-486 до н.е). Він вирішив заволодіти цілим світом. Війна була джерелом збагачення. Україна та її багатства були приманливі для ворогів, а тому Дарій вирішив загарбати мирних хліборобів. Він п'ять років готувався до війни з Україною, яку мав здобути за 60 днів. Його брат Артабан робив усе можливе, щоб той не йшов проти скіфів. Він доводив, що українців ще ніхто не перемагав і з ними важко воювати. Артабан нагадав, що у 530 р. до н. е. перський правитель Кир втратив усю армію і сам наклав головою у війні лише з одним плем'ям скіфів – масагетами. То як воювати проти цілої України?

196. Однак Дарій не слухав його. Він мав 700 тисяч вояків і 600 кораблів, а тому вів себе зухвало. Підкоривши всі навколишні держави та загарбавши грецькі міста в Малій Азії, Дарій готувався до війни з європейською Грецією. Для того йому треба було відрізати її від постачання хліба з України. Також хотів захистити північні кордони Ірану, бо пам'ятав про тяжке панування скіфів у минулому.

197. На підході до Дунаю, Дарій силою підкорив скіфське плем'я гетів. Тагети, зі всіх українських-фракійських племен, знані як найбільш людяні і твердо дотримуються закону. Вони дуже активно і сильно чинили опір персам. За це Дарій взяв всіх вояків гетів у рабство і примусив йти в похід зі своєю армією. Гети вірять, що їхнє плем'я ніколи не вмре, що після смерти вони будуть жити вічно і насолоджуватися всіма благами в іншому місці.

198. Дарій рушив через Дунай у Скіфію. Царські скіфи зібрали на спільну нараду всі племена України і повідомили, що Дарій підкорив усі народи Малої Азії, звів міст через Босфор, перейшов у Європу і вже підкорив наших гетів та фракійців. Він йде походом в царську Скіфію – Україну і голосить по всьому світі, що не буде нападати на інших. Але це для того, щоб нам ніхто не допомагав. Однак підкоривши нас, вони загарбають всі народи Європи, і нікого не залишать вільними.

199. Це була велика загроза для держави, а тому українці застосували нову геніальну тактику у цій війні. Вони вирішили уникати відкритого бою, а відходили, засипаючи на своєму шляху криниці й джерела та спалюючи пасовища. Українці розділили свою армію на три частини.

200. Першу армію очолював Скопа – начальник скіфів-скотарів, який заманював персів у вигідні для себе місця. Другу і більшу – верховний володар України Ідантир, який вперше в історії започаткував партизанську війну. Третю армію, яка займалася виселенням українських родин, табунів коней, отар овець, худоби та жінок з дітьми і старцями, вів Таксак. Скопа

пішов вздовж берега моря до Дону і заманив Дарія у глибину приазовських випалених степів. А Ідантир і Таксак заманили іранців вглиб України на північ, йдучи перед ними на відстані одного дня дороги.

201. Створилась важка ситуація. Перси втратили частину війська, не вигравши жодного бою і не захопивши ніякої здобичі. Українське військо вільно пересувалось на рідній землі і потрошки винищувало окремі ворожі групи. Скіфи володіли першокласною кіннотою і завжди змушували до втечі персів. Зате в іранців була сильна піхота.

202. Дарій побачив, що йому приходить кінець, а тому вирішив послати вершника до Ідантира, щоб той нарешті йому підкорився або прийняв бій. Ідантир відповів: “Я походжу від Папая і Табіти, а інших панів не знаю. Крім Світла й Справедливості, нащадком яких я є, наді мною немає володаря! Я й раніше не бігав у переляку ні від кого з людей, і зараз від тебе не біжу. Я не роблю тепер нічого нового порівняно з тим, що звик робити в мирний час. Мені нема куди поспішати. Ми будемо жорстоко битися тільки за могили наших предків, якщо ви їх зруйнуєте. Ми не вступимо в бій доти, доки битву не будемо вважати за доцільне. А за те, що ти назвав себе моїм володарем, ти мені поплатишся”.

203. Скіфи зробили коло і опинилися в тилу ворога, знищуючи їхніх постачальників та фуражирів. Військо Дарія щораз то більше слабшало. В цей час до іранського табору з’явився український вісник з дивними дарами: птахом, мишею, жабою та п’ятьма стрілами. Радник Дарія розтлумачив це так: “Якщо ви не сховаєтесь у небі, як птахи, чи в землі, як миші, чи у воді, як жаби, то всі загинете від наших стріл”.

204. Скіфи готувались до рішучого двобою і мали всі шанси добити ослаблених персів. Однак греки зрадили українців, бо не знищили за домовленістю міст через Дунай. Дарій ганебно втік вночі з України, втративши при цьому майже половину своєї армії”.

205. Так безславно закінчився похід на Скіфію перського правителя Дарія майже з мільйонною армією, не зважаючи на підкорені ним країни: Індію, Єгипет, Грецію та всі держави Малої Азії. Українці залишилися гіршої думки про греків, ніж про персів, і назвали їх підступними брехунами з рабською натурою. З того часу скіфи здобули славу непереможного народу і ще сильніше укріпили свої етнічні землі в єдину могутню Українську Державу!

206. Геродот: “Як такий народ не знищить тих, хто нападає на їхню землю? Українців ніхто не зможе перемогти і підкорити, бо вони добрі та завзяті вояки, які дуже швидко рухаються кінями і возами, коли інші народи воюють і рухаються пішо. Як скіфів може побити загарбник, коли вони вміють його так заплутати, коли це їм вигідно, що супротивник не може знайти їхньої армії? Українці є дуже хоробрими вояками, а ще їм допомагає природа їхнього краю.

207. Наступником Ідантира став його син Оріяпет, який зробив перший у світі перепис населення. Він наказав усім головам родин принести за кожну людину по наконечнику зі стріли. Порахувавши наконечники, вийшло приблизно сім мільйонів людей, а тому римські історики писали, що рід українців є найчисельнішим. Ось деякі імена скіфів: Орес, Оріак, Оріант, Оріяпет.

208. У 496 р. до н. е. цар скіфів Оріяпет пішов проти фракійців, але все закінчилось мирно через шлюб Оріяпета з дочкою фракійського царя, а кордон між державами встановили по Дунаю”.

209. Французький професор східних мов Жан-Жак Седійо (1777-1832): “За 500 р. до Христа індоєвропейці орії-українці були панамі цілого заходу й сходу від Атлантики до Гангу, Алтаю, Маньчжурії і далше. З тих розсіяних груп однакового походження постали великі народи світу”.

Українці в Малій Азії

210. Геродот: “У 640 р. до н. е. царські скіфи відправили армію в Малу Азію через Кавказ, берегом Каспійського моря. В цей час скіфи та кимерійці вже були об’єднані. Ними керував цар Партато, який водив їх у Сирію, Палестину і захопив Мідію. Його син Мадай володарював 653-609 р. до н. е. Українці дійшли до Єгипту, але фараон Псаметих зустрів їх на кордоні і запропонував щедрий викуп. Сусідні держави, яких поневолила Асирія, закликали на поміч скіфів з України і разом 612 р. до н. е. розвалили ненависну імперію асирійців та доценту зруйнували її столицю Ніневію. Цар Мадай панував у Малій Азії 28 років”.

211. Правитель Мідії Кияксар запросив Мадаю з генералами на бенкет і підступно вимордував їх. Тоді жінка Мадаю, царівна Зоряна, очолила армію і розбила мідійців та повернулася з військом до України.

212. Перський князь Кир (590-530 до н. е.) створив могутню імперію від Єгипту до Індії. Він завоював Палестину, Анатолію, Сирію і підступно захопив грізний Вавилон. Тоді підкорив Парту, Карманію, Драгіяну, Оріяну і в кривавих боях Бактрію – усі вони розмовляли українською мовою.

213. У всіх війнах Кир завжди був переможцем. Не мав щастя тільки зі скіфами-масагетами, які жили між Каспієм та рікою Аму-Дарія. Вони не визнавали його зверхности. Масагети (великі гети-орії) здавна проживали навколо Києва, а пізніше заселили всю Середню Азію від гирла Волги, а також Алтай і долину Пенджаб у Пакистані. Вони дали переселенців – саків, які прийшли в Індію та Пакистан і створили там державу Сакія. Від масагетів пішли согди і парти. Перші утворили державу Согдіян, а другі – Іран.

214. Кир постановив заволодіти Україною, яка тоді була великою і могутньою державою. Він мав намір помститися українцям за поневолення Персії та Малої Азії. Хитрим способом

він хотів без війни заволодіти масагетами, а тому послав сватів до царівни Тамари, яка була вдовою. Тамара здогадалася, що йому потрібна не її рука, а Україна з її багатющими землями. Тому відіслала послів з гарбузами.

215. Геродот: “У 530 р. до н. е. масагети заманили армію Кира в гірські провалля і там їх знищили та вирізали вщент. Боем керувала українська царівна Тамара, яка могла розбити ворогів на переправі. Однак вважала достойнішою перемогу у відкритій битві. Її син Спартак загинув героїською смертю у цій війні. Спершу перси мали успіх, але в наступній битві українці розгромили їх і вбили Кира. Тамара, знайшовши труп Кира, наказала відтяти йому голову і кинути в посудину з кров’ю, кажучи: Напийся, варваре, досхочу крові, що ти її все життя прагнув”.

216. Українці-масагети знищили найбільшу армію світу, а царівна Тамара (570-520 до н. е.) з цієї нагоди збудувала у Малій Скіфії місто Томи (сучасна Констанца в Румунії). До Малої Скіфії належали сучасні українські, болгарські, турецькі та румунські області в Європі.

217. Афінський адмірал Фукидід (471-400 до н. е.): “За військовими чеснотами зі скіфами не може зрівнятися жоден народ не лише в Європі, але і в Азії; жоден народ не може встояти проти українців, якщо вони живуть між собою у згоді”.

218. Найбільшого розквіту скіфи досягли у 7-6 ст. до н. е. Розкопки, проведені від Дністра до Дніпра, свідчать про високий рівень економіки скіфів. Українці постачали світ найкращим хлібом у великій кількості, а завдяки цьому мали потужну армію, яка захищала весь край між Доном і Дунаєм. Скіфи вважали себе дітьми Дніпра і України! У селі Тернівка Миколаївської області і в селі Ольховичка Донецької області знайдено кам’яні статуї 5 ст. до н. е. скіфів-чоловіків з вусами – чистокровних українців.

Українці-кельти

219. Одним з давніх великих центрів української-трипільської культури було місто Гелон (Голунь) – нині Більське городище на Полтавщині. Це була столиця гелонів-галів-будинів над Ворсклою, у якій проживало 200 тисяч мешканців! Усі будинки були з дерева, а навколо міста був оборонний вал з широким ровом, заповненим водою. Довжина валу 36 км. Геродот згадує, що це було найбільше місто в Європі і такими ж були міста: Немирівське на Поділлі, Мотронинське на Черкащині, Пастирське на Херсонщині, Трахтемирівське – вище Канева та інші.

220. Гелон був великим ремісничим і торговим центром, де українські ковалі вже тоді знали цементацію металу і могли отримувати високовуглецеву сталь. Також там були бронзоліварні, гончарні і ювелірні цехи. Майстри знайшли прогресивні технології і використовували зварювання металу. Українці володіли величезним досвідом обробки металу. Геродот: “Скіфи самі спалили Гелон під час війни з Дарієм”. Гали не відбудували свого міста, а подалися на Підкарпаття й Поділля. Відтоді й назва пішла Галичина.

221. Плутарх: “Саме зі Скіфії-України кельти виселилися не одним безперервним потоком, а кожного літа, рухаючись вперед і воюючи, пройшли материк за великий проміжок часу. Вони поділялися на багато частин з різними назвами. Уся та багаточисельна маса трималася разом і була прозвана кельто-скіфською армією”.

222. Вони там дуже розмножилися, а тому розселилися по всьому Дунаю, в Австрії, Баварії, в Чехах і на Балканах. Гали-кельти носили шаровари, гостроверхі шапки й шкірянки-куртки. Були високі, міцної будови тіла, ясноволосі й синьоокі. Займалися хліборобством, ремеслом і гамарством – витоплюванням заліза. Археологи засвідчили їхню українську трипільську культуру.

223. Римський історик Титус Лівій (59 до н. е. – 14 н. е.): “Велика частина галів перейшла Альпи під проводом свого ко-

роля Бренна у 390 р. до н. е. і зайняли альпійську низовину”. Цей перевал донині називається Брененським.

224. Страбон: “Гали-кельти були надзвичайно відважні, а родина в них була у великій пошані, як зазвичай у скіфів”. Сколоти-кельти, коло – рід, плем’я. У литовській мові – кельтс. Кельтоскіфи – це давно знане слово. Історичні факти свідчать, що скіфи, кельти і фракійці походять з України.

225. Гали-кельти створили могутню державу Бастарнію від Висли через Карпати, Прикарпаття, Закарпаття аж до Чорного моря. У гирлі Дунаю був острів Певки, а тому галів називали ще певками.

226. Діодор Сицилійський: “Слава про хоробрість бретонців у Франції znана була здавна, оскільки вони під ім’ям кимерійців у давні часи спустошили Азію”. Римляни назвали кельтів галами, а греки – галатами. В Україні Галичина – Галич, в Румунії – Галац, в Іспанії – Галісія, в Туреччині – Галата. У Франції, Бельгії, Італії, Швейцарії, Порту – Галія.

227. Російський історик Андрій Лизлов (1655-1697): “Від скіфів-українців походять бактри, парти, перси, турки, угорці, сікабри, та інші народи”.

228. Німецький історик і археолог Цайс: “Турки, які зайняли Анатолію, походили з партів, тобто були українцями-скіфами, але під тиском арабів прийняли іслам, а з ним письмо і частинно мову”.

229. Данський історик 12 ст. Саксон Граматик вважав данів і шведів прибульцями з-над Дону, а ірландські саги мовлять, що їхні предки володіли землями України-Скіфії аж до Каспійського моря.

230. Палеонтолог Джон Кемпбелл (1869-1945), США: “В Іспанії гетитів називали іберійцями. Гетити значною мірою зайняли британські острови, а до берегів Англії та Ірландії привели їх кельти”.

231. Ірландський історик Мартин Хаверті (1809-1887): “Українці прийшли до Ірландії під проводом царя Немедія,

а другий раз під проводом Парчалона. Скіфія – це країна казкового героїзму!”

Українці і греки

232. Найдавнішими жителями сучасної Греції були пеласги-лелеги, які прийшли туди з України в 4 тисячолітті до н. е. До того там археологи не знайшли жодних слідів життя людини. Пеласги поступово займали Балкани, Фесалію, Епір і Пеллепоне, а згодом перейшли на побережжя Адріатики та в Італію і на острови Середземного моря. Про це свідчить українська-трипільська культура їхнього життя.

233. Пеласги були високі, білошкірі й синьоокі. Гомер називає їх свояками троянів. Їхньою столицею було місто Лариса, а в місті Додон мали храм бога Ява, якого опісля греки перейменували на Зевса. Жінка Яви називалася Діона-Діана, тобто Діва.

234. У 17 ст. до н. е. з-за Дунаю туди вдерлися ахайці, які разом з пеласгами збудували там два міста: Мікени й Тірінс. Месенці, аркадійці, афінці, беотці та інші разом створили підставу для народження грецької культури, яка найбільше розвинулася у 6-4 ст. до н. е. Всі ці племена ахайського походження, а пеласги, які там жили з ними, асимілювалися. У 12 ст. до н. е. теж з-за Дунаю напали дори, які були дуже рухливі, дисципліновані і воявничі.

235. Геродот: “Дорійці походили від старого скіфського племені – пеласгів та розмовляли своєю, відмінною від афінців, мовою, а останніх вважали геленами за те, що вони розмовляли грецькою. Афінці були більше осілими, а дорійці більш рухливими. Згодом дорійці осіли біля гір Олімпія та Осса і стали називатися македонцями. Мови пеласгів, якою розмовляли македонці-дорійці, я не знав, тому мені важко було з ними порозумітися”.

236. У 776 р. до н. е. в Греції відбулася перша світова Олімпіада. Держава була поділена на два табори у Спарті та в Афінах. Коли Дарій 490 р. до н. е. напав на Грецію, то під Марафоном

афінци здобули важливу перемогу. Однак коли не стало ворожої загрози, то почалася пелепонезька війна між Афінами і Спартою, яка тривала 27 років.

237. Сократ (469-399 до н. е.): “Не дбайте про тіло, ані про гроші, а тільки про свої душі. Людина має панувати над пристрастями, має бути готова на небезпеку й смерть, щоб тільки досягти чесноти, яка є найвищим добром”.

238. Платон (427-347 до н. е.): “Речі можна бачити, але не можна про них думати, а про ідеї можна думати, але не можна їх бачити. Душа є джерелом життя, має вроджене знання, бореться безнастанно з тілом, є духом, бо є джерелом руху, пізнає духовний світ ідей і є споріднена з ідеями, вона не може загинути”.

239. Арістотель (384-322 до н. е.) походив з шляхетного українського роду фракійців-оріїв. Написав сотні творів і це – справжня енциклопедія людського знання у всіх ділянках науки для цілого світу. Він з 13 років виховував Олександра Македонського і казав: “Влада над вільними людьми є більш приємна і благородна, ніж панування над рабами”.

Український цар Ант

240. Грецький історик Ефор (405-330 до н. е.): “Скіфи, вигодувані на молоці, перевищують усіх людей у справедливості. Вони утримали недоторканими добрі справедливі звичаї, втрачені греками. В Афінах з українців набирали поліцейських-лучників”.

241. Шовкопляс: “Українці-скіфи однаково успішно билися в кінному і пішому строю, застосовували військові хитрощі, вміли облягати фортеці і здобувати їх. Вони виграли війну з військами перського царя Дарія”.

242. У 4 ст. до н. е. могутнім царем України був Ант (433-339 до н. е.). Володар скіфів відрізнявся тим, що був властолюбивим і мудрим правителем, розумним політиком і дипломатом. Він казав: “Українці не мають багатств, але вони славні відвагою”.

243. Ант був суворим і загартованим у боях воїном. Коли йому привели полоненого грека флейтиста, щоб насолоджуватися вишуканою музикою, то цар заявив, що найкращою музикою для себе вважає іржання бойового коня.

244. Плутарх: “Влада Анта сягала берегів Дунаю – сучасної Добруджі в Румунії і далі. Мешканцям Візантії він писав: “Цар скіфів Ант – провіднику візантійців: не перешкоджайте моїм прибуткам, щоб мої кобилиці не пили вашої водиці”.

245. У 339 році до н. е. на Україну напав Филип Македонський. Відважний Ант загинув на полі бою, маючи 94 роки. Вороги забрали в полон 20 тисяч жінок та дітей і дві тисячі коней. Але на зворотному шляху, під час переправи, військо Филипа було повністю розбите, а сам Филип ледь не загинув. Після цього Олександр Македонський не відважився напасти на Україну, дійшов до Дунаю і повернув назад.

246. У 331 р. до н. е. перед мурами Ольвії з’явилася велика армія – 30 тисяч, яку послав туди для грабунку Олександр Македонський. Почалася облога міста. На допомогу Ольвії поспішив цар Скіфії і Босфору Перисад (344-311 до н. е.) на чолі кінної армії. Він вщент розгромив македонських посіпак і вбив їхнього полководця Зопиріона. Усі спроби македонців підкорити Скіфію-Україну виявились невдалими.

247. У ті часи наймогутнішим володарем у світі став Олександр Македонський (356-323 до н. е.), який 333 р. до н. е. розбив перську армію і захопив Анатолію, згодом Тир, Фінікію і Палестину. Завоювавши Єгипет, заснував місто Олександрія у дельті Нілу. Олександр завоював усю Перську імперію та Індію і намагався підкорити азійську Скіфію. Воював з партами і бактрами, де дістав каменем в потилицю і на довгий час втратив мову.

248. В усій колишній Перській імперії українці не приймали грецької мови, ні їхньої віри. Тому Олександр сам одружився з Роксаною – дочкою знатного вельможі, а тоді наказав примусово зробити так само 10 тисячам воякам-македонцям: одружитися з боярськими дочками, щоб прискорити асиміляцію.

249. Помер Олександр у 33 роки від лихоманки, однак після себе залишив науку тим, кому на цьому світі всього замало. Він наказав зробити віконечко у труні і виставити порожню долоню, щоб усі бачили, з чим людина йде на тамтой світ. Після смерти Македонського 50 років тривала війна поміж його полководцями за спадщину, яку розділили на трьох в Македонії, Азії та Єгипті.

Україна і Босфорське царство

250. Починаючи з 5 ст. до н. е. влада царських скіфів перейшла до царів Босфорської держави, а згодом до царів гетів. Босфор мав символ скіфів – лук та стріли. Це були гети-тавроскіфи-українці.

251. У 5 ст. до н. е. скіфи збудували в Криму фортецю Нове місто (Неаполь) на вершині Петрівських скал (центр Сімферополя) і укріпили місто подібно Кам'янському на Дніпрі з подвійними оборонними валами.

252. У Новому місті українці збудували чотири храми. Найбільший з них мав 19 на 9 м з чудовими фресками, де були зображені воїни зі списами, таран на колесах, табуни коней, людські фігурки, загадкові знаки, змійки, зірки, косі хрестики і т. п. Досить цікавим було уявлення скіфів про космос у 2 ст. до н. е.

253. До Босфорського царства належали племена: дардарії, ахайці, генсохи, (увага!) укри, дзохи, фатаї, керкети (черкеси), малії, сіраки, торети, зиги та інші. “У Криму споконвіку жили таврійці, а даліше на схід – сінди, меотійці, ахайці та багато інших, які теж були скіфами-українцями” (Геродот).

254. Шовкопляс: “Між пониззям ріки Кубані та Кавказькими горами, на Тамані і узбережжі Чорного моря жили українці-сінди, які займалися землеробством, а вирощений хліб продавали іншим народам. Головне їхнє городище на Тамані називалось Семибратнє. Також була Гавань Сіндів на місці сучасної Анапи. Українці-меоти жили на побережжі Азовського

моря та в басейні ріки Кубані. Як і сінди, меоти належали до Босфорської держави. Одні і другі залишили по собі великі царські кургани”.

255. Страбон: “Скіфське плем’я таврів населяє більшу частину Криму. За столицю таври мали Херсонес Таврійський” (Корсунь – нині в межах Севастополя). У 1890 р. в Севастополі знайшли камінь з присягою грецькою мовою, де було речення: “Я охоронятиму для народу сосетер (святе, священні книги) і не розпорощуватиму нічого потаємного ні грекам, ні чужинцям, що могло б зашкодити державі (Україні)”.

256. За тисячу років було п’ять царів Босфору з іменем Перисад: той, що сидить попереду: президент – латинське, а чеське – председа. У Босфорі знайдено написи на кам’яних плитах, серед яких про царя Перисада (348-309 до н. е.) – сина Спартака. Також було жіноче ім’я Спарта і воно є українське, а не грецьке.

257. Візантійський військовий історик Прокопій (500-562) з Кесарії в Палестині називав українців спорами. Згідно з легендою, спарти – це богатирі, що виростили з української землі.

258. У 309 р. до н. е. помер цар Перисад. Після його смерті почалася боротьба за владу. Старший син Сатир був спадкоємцем. За нього воювало 20 тисяч піхоти українців-скіфів і не менше 10 тисяч вершників, а також 2 тисячі українців-фракійців і 2 тисячі греків. Українці-тавроскіфи оточили свій табір возами з провіантом. Тут бачимо тактику ведення війни наших предків, яку теж використовували козаки. Сатир розбив передові лави противника, а скіфські вершники успішно здійснили маневр і вдарили в тил ворога. Цим і здобули перемогу.

259. Найважливішими царями були Сатир (433-389 до н. е.) і Левкон (389-349 до н. е.), які розвинули велику торгівлю збіжжям з Афінами – по 200 тисяч гектолітрів пшениці щороку. А в час голоду в Греції туди доставили 1050 тис. гектолітрів. За це в Афінах поставили їм статуї та нагородили золотими вінками.

260. Діодор Сицилійський: “Найстаршими царями Босфору були Археанактиди (480-438 до н. е.). Опісля Спартакиди аж

до 110 р. до н. е., коли Перисад передав керівництво держави Митридатові Великому, який був царем Понту (в Анатолії) і походив з царської династії українців-скіфів-бактрів. Цицерон захоплено казав про нього: “Митридат – найбільший правитель після Олександра Македонського”.

261. Цар Понту Митридат Великий (121-63 до н. е.) володів імперією довжиною 3600 км і був найбільшою загрозою римлян. Він мав змогу розгромити Римську імперію, однак пішов з життя у Керчі через зраду свого сина Фарнака, який після нього став володарем Босфорського царства. Наступним був Асандер (47-17 до н. е.), а після нього царицею Босфору стала його жінка Динамія, внучка Митридата Великого.

262. У римському Вівтарі Миру є увінчана діадемою дитина, що стоїть біля матері – цариці. Її ототожнюють з Динамією, яка має яскраві українські риси й нашійну прикрасу – гривну.

263. Босфорське царство тривало 840 років і мало 51 царя, які на багатьох монетах карбували тризуб. Він був найдавнішим символом українців-оріїв-скіфів.

264. Місто Ольвія бере свій початок у 2 тисячолітті до н. е., де жили українські рибалки. Згодом Ольвія стала великим гарним містом з дуже вигідним портом. Страбон пише, що всі чужинці, які там поселялися і працювали, платили скіфам податки. “Вільні скіфські народи дозволили грекам заснувати міста, аби підтримувати з ними торгівлю” (Йордан).

265. Починаючи з 8 ст до н. е. Ольвія карбувала монети з портретами скіфських царів, які свідчать про належність портового центру до України. В Ольвії були великі виробничі цехи, а особливо ювелірні майстерні, де на найвищому у світі рівні виготовляли високовартісні золоті та срібні вироби, якими прикрашали себе скіфи. У Босфорі винайшли емаль, якою оздоблювали защібки, дзеркальця, пряжки та інше. Через два тисячоліття це все було знайдено у могилах-курганах по всій Україні.

266. Страбон: “Вся ця країна в Криму, а також майже вся область за перешийком до Борисфена-Дніпра називається Мала

Скіфія, яка зберегла українське населення. Дорогі хутра і шкіри, хліб, мед і риба йшли зі Скіфії на експорт”.

267. Грецький лікар Гіпократ (460-377 до н. е.): “В Європі є скіфський народ. У них багаті страждають деякими хворобами, бо проводять життя у постійних застіллях. Їхні жінки страждають безпліддям через повноту, а худі і працюючі українські жінки у них дуже плідні”.

268. Прокопій: “Основним населенням Таврії були українці – нащадки гетів та аланів. Таврія – країна Дорі, населена гетами, відважними воїнами та працелюбними землеробами”. Упродовж століть римляни багато разів направляли війська до Босфору Кимерійського, але їм так і не вдалося підкорити українську землю.

Пектораль – нагрудна прикраса

269. У 1971 р. в Січеславській області під час розкопок кургану “Товста могила” знайшли поховання царя українців-скіфів Анта і цариці з дитиною. Там було знайдено пектораль. З латинської мови це означає нагрудна прикраса. Вчені світу визнали цю знахідку найвизначнішим археологічним відкриттям людства 20 століття. Її розміри вражаючі: діаметр – 30,6 см, а вага – 1150 г. Прикраса була знайдена завдяки настирливості українського поета і археолога Бориса Мозолевського (1936-1993).

270. Ось його опис знахідки: “Усе поле пекторалі поділене на три місяцеподібні яруси за допомогою витончених порожнистих трубок, що становили каркас виробу. Нижній і верхній яруси заповнювали скульптурні композиції, середній оздоблювався насиченим рослинним орнаментом, закріпленим на плоскій платівці.

271. Увесь витвір до найменшої деталі виготовлено із золота 958 проби, що має чистий сонячний колір. У центрі нижнього ярусу – три сцени боротьби коня з двома грифонами, що напали на нього. Далі за ними – поєдинок дикого кабана (праворуч)

та оленя (ліворуч) із леопардом та левом, а також зображення гонитви собаки за зайцем. Перед зайцями, мов одвічні символи музичної тиші степу, сидять уже звернені один до одного коники-стрибунці, самець і самиця.

272. Ліворуч і праворуч від центральної сцени стоять кобили й корови з малятами, за ними вміщено фігури двох юних скіфів, що доять овець. За вівцями – кози з козенятами. Завершується композиція зображенням птахів, що летять врізнобіч, створюючи враження викінчености задуму й водночас безмежности простору...”

273. На прикрасі скіфів зображені два царі Нап і Пал, які тримають шкіру, на якій видно обриси Криму, Чорного моря, Дніпра і всього півдня України. Уся прикраса царських скіфів – це історія, географія і життя українців 4 ст. до н. е. У скіфських курганах знайдено золоті пластини, на яких є підпис українського майстра, зроблений грецькими літерами: “Поранко”.

274. Отже, прикраса царських скіфів виготовлена самобутнім митцем, який у ті часи зміг піднятися до найвищих ідей мистецтва і возвеличити Україну на цілий світ та на всі віки! А вже у наші часи Микола Сядристий (1937) – майстер мікромініатюри, у 1960 р. зробив неймовірне – підкував блоху! Його роботи подивляє весь світ.

275. Ще в 5 ст. до н. е. в Кам’янському городищі на Дніпрі був високорозвинутий металургійний центр, де виробляли зброю і сільськогосподарські знаряддя праці, а також речі зі срібла і золота. Там знайдено інструменти надвисокої точности, які свідчать про найвищий рівень ювелірного мистецтва в Україні.

276. Ростовцев: “Ювелірне мистецтво й поліхромія (розпис кольорами) зродилися і розвинулись в Україні, вдосконалювалися у Пантикапеї (п’ять гір) – Керч, а згодом у княжій добі впродовж цілого середньовіччя. Щойно пізніше його вивчили у Греції та Сирії, однак до рівня українців не зуміли дійти”.

277. З вищеописаного бачимо, якою могутньою та багатою була наша Україна в давні часи і який світлий розум був у наших

предків. Господь щедро обдарував талантами Україну. Хвала за це живому Богові в Тройці Єдиному, який подарував нам щастя і ласку народитися українцями і жити на такій прекрасній землі!

278. Від сивої давнини українці ховали своїх царів та вельмож у високих (20 м) курганах. З них мертві промовляють до нас, щоб ми задумались над вічністю. Царські могили українців є від Дунаю до Алтаю, в Німеччині на Рейні та в Криму і на Кубані, у Малій Азії, в Китаю у Маньчжурії та в Індії. В Афганістані знайдено 20 тисяч золотих предметів скіфського стилю. Центром тих могил був Великий Луг зі столицею Герра – Кам'янське городище, а також Чортомлик і Солоха. У Солосі були поховані босфорські царі Спартак і Перисад 200-150 р. до н. е. Своїм багатством українські могили перевищують скарби єгипетських пірамід, королівських гробів у Месопотамії та Мікенах.

279. До 1941 р. в Україні було розкопано і пограбовано 2500 могил. А скільки ще варвари-окупанти знищили могил і пам'яток донині? А це ж історія нашого народу, тисячоліттями там ховали наших предків. У 1655 р. Евлія Челебі написав: “У Криму 90 відсотків населення – це українці”.

280. Англійський мандрівник Едвард Даніель Кларк (1769-1822): “Такої руїни, яку спричинили москалі в Криму в мирний час за Катерини II, не допустилася ніяка держава світу за весь час історії людства!”

281. Доктор історії, професор археології Іван Шовкопляс (1921–1997) добився 1950 року права українським археологам самим робити дослідження на своїй землі, а не чужинцям. У 1954 році на свій страх і ризик Шовкопляс зламав стару імперську грабіжницьку традицію і припинив вивезення найцінніших археологічних знахідок з України до музеїв Москви та Санкт-Петербурга.

282. Молодого вченого захистив Президент АНУ академік Олександр Палладін і видав розпорядження залишати історичні реліквії на українській землі. Завдяки цьому відважному кроку

Івана Шовкопляса ми нині маємо в Музеї коштовностей України знамениту на весь світ нагрудну прикрасу – пектораль, чашу з Гайманової могили та багато інших скарбів наших предків. Саме за це професор з Москви Б. Граков звинуватив Шовкопляса у націоналізмі.

Українці-роксолани і цар Скілур

283. У степах між Доном і Дніпром жили роксолани – світлі царські орії. Згодом вони розселилися аж до Дунаю. Роксолани латинською рекс (цар), алани (всі). Царські алани, кимерійські царські скіфи, царські амазонки, царські гелони, царські гети – це етнічна карта царських племен України.

284. Страбон: “За Дніпром живуть роксолани, останні з відомих скіфів. Роксолани мають шоломи і панцирі з сиром’ятої шкіри биків, носять плетені щити і мають списи, а також лук і меч. Ними керував Тасій”.

285. У 2 ст. до н. е. в декреті на честь грецького полководця Діофанта описувалось життя в Таврії, а також названо дві фортеці скіфів Неаполь і Хаб та ім’я українського царя Палака. Він був сином царя Скілура, який мудро керував українцями в Криму. Відвоював місто Ольвія (Щаслива) на західному побережжі Богського лиману, де карбував свої монети і разом з синами збудував міцно укріплені фортеці.

286. Страбон: “Фортеці Пал, Хаб і Неаполь служили українцям опорними твердинями проти грецької окупації Таврії. Скілур і його сини укріпили свої фортеці”.

287. У 110 р. до н. е. Діофант переміг військо скіфів та роксоланів і здобув фортеці Неаполь та Хаб. Однак дуже скоро українці знову заволоділи Кримом, відібрали Ольвію, а з Херсонесом постійно воювали. Там був центр окупації Криму з військовим римським гарнізоном.

288. Український флот, започаткований за царя Скілура у 2 ст. до н. е., мав суттєве значення у північній частині

Чорного моря, однак пересувався попід берегом, бо складався з невеликих суден-однодеревок. На рельєфі зображення царів Скілура і Палака видно м'які гостроверхі шапки українського стилю.

289. Коли помер цар Скілур у 2 ст. до н. е., то залишив по собі 80 дітей. Перед смертю зібрав їх разом і роздав кожному по стрілі. Сказав, щоб зламати її. Вони це зробили легко. Тоді попросив зібрати 80 стріл до купи, які зламати було неможливо. Цар Скілур сказав: “Якщо будете триматися разом, як ці стріли, то ви будете сильні й непереможні, але якщо між вами не буде міцного союзу – вас легко переможуть вороги”. Скілура поховали в мавзолеї Нового Міста у великій розкоші. Загалом у цьому місці було 70 таких захоронень.

290. У склепіннях померлих знайдено малюнок лірника, одягнутого в червоний кептар, поверх якого чорний одяг з довгими рукавами, довгі штани і м'які чобітки. На голові – гостроверха шапка, яку можна побачити на всіх пам'ятниках живопису скіфів – виробів з каменю чи з металу. Знайдено також килим з шаховим в клітинку малюнком. Це запаски українських жінок. Всюди переважають три кольори: червоний, чорний і жовтий. Також дуже гарно намальований вершник зі списом, який полює на кабана. Вершник – це копія запорізького козака, тільки з 2 ст. до н. е.

291. З українського роду походила Аврелія – мама римського імператора Юлія Цезаря (100-44 до н. е.), який запровадив смертну кару за ворожбу. “Щоб не було в тебе нікого, хто призводив би свого сина чи свою дочку переходити через вогонь; нікого, хто ворожить, або кидає жеребом, або заговорює, або волхвує; або нашіптує, або викликає духів, або віщує, або розпитує мерців. Бо огидний для Господа кожен, хто це робить, і саме за ці гидкі звичаї Господь, Бог твій, проганяє ці народи перед тобою” (*Втор 18:10*).

Згадки про Україну на початку нової ери

292. Страбон: “Ми вважаємо скіфів найбільш справедливими людьми, найменш схильними до злого умислу. Вони також є більше стримані і незалежні від інших, ніж ми. Українці допитливі, люб’язні та щирі, найчесніші й найсправедливіші люди на землі, найменш здатні на обман, вони дуже скромні й незалежні від усіх інших. Скіфи дуже чесні люди, а як мають якусь погану звичку, то перейняли її у греків чи римлян.

293. Греки поширили свій згубний вплив майже на всі народи, впроваджуючи серед них вибагливе життя і чуттєві приємності, що породило загальну захланність. Через те скіфи, як інші чужинці, теж стали морально гірші. Це підірвало в них мораль і зродило в них хитрість замість прямоти.

294. Деякі автори навмисне пишуть про скіфів жадливі речі, що вони дикі в поведінці з чужинцями, яких вони нібито приносять в жертву своїм богам, їдять їхнє м’ясо, а черепи вживають до пиття. І одночасно називають їх споживачами молока, чесними і святими, найбільш правдомовними людьми, яких нема ніде більше на світі”. Одне з другим не в’яжеться. Страбон спростоує закиди попередників історії супроти українців.

295. Грецький історик Микола Дамаскин (64 до н. е. – 4 н. е.): “Скіфи дуже справедливі. Старші для них – як батьки, молоді – як сини, а однолітки – як брати. Українці не знають ні заздрости, ні ненависти, ні страху через спільність життя і справедливість”.

296. Римський історик Публій Тацит (55-120): “Українці ставлять хати, носять щити, залюбки ходять пішки і є дуже рухливіми. Це все відрізняє їх від кочівників, що живуть у шатрах і на конях. Українці – войовничий народ, який нападав на інших в горах та лісах”. Зрозуміло, що на тих, які йшли грабувати Україну.

297. Скіфи мали свій, відмінний від інших народів світу стиль мистецтва – рослинний орнамент, малювали звірів та міфічних героїв. Кожна українська сім’я виробляла собі одяг, гостроверхі шапки, шаровари та взуття. Незважаючи на різні

лихоліття й наїзди упродовж тисячоліть, в Україні завжди був той самий тип людини: характер, поведінка і деякі риси, притаманні лише українцям.

Українці-сармати і алани

298. Єврейський історик Йосиф Флавій (37-100): “Ті зі скіфів, що зветься сарматами”. Слово сармати придумав Геродот, називаючи так українців, і сам же в іншому місці пише, що сармати походять від амазонок та скіфів.

299. Страбон: “Сармати теж скіфи, що разом з аорсами й сіраками сягають на півдні Кавказьких гір. Сармати-роксолани, очолювані Тасієм, як союзники скіфського царя Палака, билися проти Діофанта”.

300. У 179 р. до н. е. сарматський цар Гатал був союзником правителів Малої Азії у війні проти Риму. У сарматів була виняткова роль жінки в суспільному житті. Сар – мати, царська мати, жінка, яка в давнину повела українське плем'я за Дон.

301. Страбон: “Сармати – це та сама нація, що й скіфи, яка жила за Доном. Римляни мали потребу в картах своїх завоювань, а тому розповсюдили назву сарматів по всій Європі”. Греки, які жили найближче до України, вживали назву: скіфи, гети, анти аж до 12 ст.

302. Римський історик, військовий діяч Пліній Старший (23-79): “Жителі Босфорського царства, а також усі племена на північ від Криму, є скіфами, а не сарматами”.

303. Історик, професор археології Петро Курінний (1894-1972): “Карта Птолемея, де вся Україна позначена як Сарматія, є помилкою. Птолемей писав свою географію в Олександрії за переказами інших дослідників. Ватаги сарматів з'являлися в Україні як хижаци наскоками у 7, 15, 85, 101 та 180 роках. Вони жили за Доном і на Кубані. У пізніших віках їх ототожнювали з аланами”.

304. Прокуратор Каппадокії консул Луцій Флавій Арріан (86-160) писав про сарматів, з якими він воював, але називав їх

скіфами. “Українці мали не великих, але найкращих у світі витривалих коней, здатних до будь-яких довгих перегонів”.

305. Вельтман: “У 118 р. римський імператор Публій Адріан (76-138) сам вів переговори у справі данини роксоланам та про замирення і вільну торгівлю для них у Греції”.

306. Грецький письменник Лук’ян Самосатський (120-180): “Між скіфами й аланами цілковита подібність у мові та одязі, а різняться вони лише довжиною волосся. Скіфи – вірніші друзі, ніж греки, вони не визнають нічого вищого за дружбу і кожен українець вважає за найбільшу гідність розділити з другом його труди й небезпеки, сприймаючи за найтяжчу образу, якщо тобі скажуть, що ти зрадив дружбі”.

307. Римський історик, військовий діяч Амміан Марцелін (330-400): “Алани живуть над Азовським морем, доходять до Кимерійського Босфору (Керченська протока), Вірменії та Мідії. Були вони значно культурніші за інших, гарні з вигляду, біляві, легко озброєні, дуже войовничі та волелюбні, у громаді люблять дотримуватися рівності”. “Народ алани – це плем’я скіфів, яке живе біля Дону” (Йосиф Флавій).

308. Птолемей: “Одним із найбільших скіфських народів були алани-язиги (переселенці), які у своєму русі на захід на два століття затрималися у Молдові, звідки разом з роксоланами здійснювали численні походи на Римську імперію. Згодом вони осіли в Угорщині, а їхнє місце зайняли роксолани”.

309. Шовкопляс: “Частина аланів пішла війною у Західну Європу і досягла Франції, Іспанії та навіть Північної Африки – там знайдено їхні пам’ятки. Алани займали територію від Дніпра до Приуралля. Найбагатші поховання 5 ст. відомі у Керчі, а у 8 ст. на Харківщині та Запоріжжі, Прикавказзі, Приазов’ї, на Дону і Волзі. Згодом козари підкорили собі аланів”.

310. Геродот: “Саки – це скіфський народ, що носить гостроверхі шапки й шаровари. Перси всіх скіфів називають саки”. Ні Геродот, ні автори, які писали про скіфів, жодного разу не обмовились про подібність скіфської і перської мови.

311. Радянські ідеологи насильно впроваджували тлумачення іраномовности кимерійців, скіфів, сарматів, аланів, щоб повністю стерти з пам'яті дух і згадку про Україну та їхнє споконвічне проживання на рідній землі у Причорномор'ї, Кубані, Дону, Прикавказзі.

312. Археологи визнали, що культура кимерійців та сарматів близька до скіфської і подібна до культури скіфів-хліборобів-орачів та скіфів, які займалися скотарством. В Україні ніколи не було жодних іранських поселень.

313. Кимерійці і скіфи не були іраномовними, а навпаки, Геродот пише: “Сармати ведуть свій рід від скіфів і розмовляють скіфською мовою. Скіфи дуже часто нападали на Іран, а тоді поверталися на рідну землю, у країну “руса” – оленя, заліза й соли, ячменю, проса, запаху печеного пшеничного хліба і чудової весни”.

Українці-анти

314. У 2 ст. на теренах Молдови та від Закарпаття до Сіверського Дінця постала черняхівська культура. Назва походить від селища Черняхів, що поблизу Києва. Єдина мова і єдиний військово-політичний провід. На той час у Наддніпрянщині набуло високого розвитку ювелірне ремесло. Це був найактивніший період торгівлі між Римом та Києвом.

315. Римський письменник Клавдій Еліан (170-235): “В Україні водяться бджоли, які зовсім не бояться холоду, і скіфи привозять до нас на продаж власний мед і віск”.

316. У селі Борочиці Горохівського району на Волині знайдено 9 тисяч римських золотих монет загальною вагою 40 кг часів черняхівської культури. Велика кількість таких монет, а також 170 скарбів черняхівської доби 2-5 ст. знайдено на Поділлі, у Наддніпрянщині і в Правобережній Україні, менше на Лівобережній. У ті часи було споруджено Змійові вали – багатокілометрові охоронні споруди з гли-

бокими ровами та насипами в південно-західній Україні та в Молдові.

317. Вперше антів згадує римський географ Помпоній Мела (15-60), як про гілку сарматів поряд з роксоланами, антами і аланами-язигами, а Прокопій пише: “Народи, що живуть поблизу Азовського моря в давнину називалися кимерійцями, а далі на північ від них займають землі незліченні племена антів”.

318. Шовкопляс: “За часів черняхівської культури між Придністров’ям і Прикарпаттям було створено союз Антів. Так називали себе українські племена на честь свого героїчного предка царя Анта.

319. Римські історики 1 ст. називають всіх українців – венетами, без поділу на східних і західних. У 6 ст. візантійські та інші автори називали східних українців – антами, а західних – склавинами, вважаючи венедів їх спільними предками”.

Українці-гуни

320. У 2 ст. жив астроном, математик і географ, грек з Олександрії в Єгипті – Клавдій Птоломей. У своїй праці з географії він вказує на карті поселення гунів на північ від Чорного моря та на лівобережжі Дніпра, приблизно на теренах Чернігівської, Київської, Сумської та Полтавської областей. Він називає українців кгуни (царські скіфи).

321. Прокопій: “Колись великий народ гунів або кимерів корився одному цареві. Вони мешкали по той бік Азовського моря, а по цей бік жили народи гетів, що колись скіфами називались”. “Дочка короля гунів була одружена з данським королем Фредо, який посів престол 222 року” (Марцелін).

322. Єпископ Андрій з Кесарії Каппадокійської (563-637): “Біблійні племена Гог і Магог – ті самі північні скіфські племена, які ми звемо гунськими”. Візантійський історик Зосим (460-520): “Гуни – ті ж самі царські скіфи”.

323. Німецький хроніст Адам Бременський (1050-1085) стверджував, що споконвіку в Подніпров'ї проживали гуни. Нашу Україну він називав Гунігард, а столицю Хівен – Київ.

324. Німецький хроніст, священник-місіонер Гельмольд з Босау (1120-1177) у своїй праці “Хроніка слов’ян” теж називає Україну Гунігард, а Київ – Кгуе – королівське місто, і був переконаний, що гуни – це слов’янський народ, а не азійський. І це у 12 ст., коли Україна була наймогутнішою державою Європи.

325. У 18 ст. француз Жозеф Дегінь прочитав про європейських гунів та про китайських сюнну і висловив припущення, що це один і той самий народ, змінивши Сюнну на хунну. Крім того, він до кінця життя вперто доказував, що китайці походять від єгиптян. Таким чином він потрапив до історії.

326. Хунну-сюнну воювали у 2 ст. з Китаєм, який розбив їх і вони помандрували на захід аж до Алтаю. І це підтвердили археологи та палеонтопологи. Російський палеоантрополог, доктор біології, професор Георгій Дебець (1906-1969): “На шляху від Селенги до Дунаю залишків палеосибірського типу – монголоїдів ніде не знайдено за винятком Алтаю”. Отже, азійські хунну чи сюнну даліше Алтаю не були.

327. Грецький географ Маркіян Гераклійський 400 року пише: “Землі по Борисфену (Дніпрі) зайняті європейськими гунами”. Значить не азійськими. Хто коли чув і бачив, щоб дикі племена були рільниками-господарями і жили в хатах, а не в юртах?

Українці-гети

328. Ще з часів трипілля українці заселили Балкани, і ці племена названо фракійцями. Гомер згадує, що вони допомагали троянцям у війні з греками. Знаменитий гладіатор і вождь повсталих римських рабів Спартак (109-71 до н. е.) був українського походження з Фракії, яку Страбон називає кимерійським народом. У 5 ст. до н. е. українці-гали, які вийшли з Галичини та гетити створили гето-дакську державу, яка займала територію

Одещини, Західної України, Словаччини, Угорщини та Румунії. У свій час вони належали до царя Скіфії-України Анта.

329. Фракія була в Болгарії, а Паннонія – в Угорщині. Обидві ці країни заселяли колись гети та панонці, які були споріднені зі скіфами-українцями.

330. Геродот: “Гети – найхоробріші серед фракійців”. Держава гетів – це союз скіфських племен. Греки називали їх гети, а римляни – даки. Гети-даки разом з партами довгі роки успішно воювали проти римських окупантів. Однак 105 року Траян зумів їх перемогти і частково романізував.

331. Гети подалися з родинами назад вглиб України у різні місцевості та в Карпати (гет-цули) – гуцули. Саме з тих часів українці співають багато пісень, в яких із тугою згадують про Дунай. Пройшли роки, гети-даки зібрали армію і 275 р. зуміли відвоювати свою батьківщину – Дакію та вигнати римських зайд.

332. Візантійський історик Теофілакт Сімокатта (460-520): “Обидві назви гети й слов’яни мають однакове значення, належать одному українському народу. Гети – це первісна найдавніша назва слов’ян”.

333. Однак деякі ідеологи назву українців-гетів замінили на готів, які нічого спільного не мають з германцями. Тільки один німецький вчений К.Мілленгоф у 18 ст. виступив проти Якоба Грімма, який переназвав гетів на готів, а з них придумав остроготів та візиготів, а потім остготів та вестготів, щоб пов’язати історію німців з античним світом. Ніяких германських походів і завоювань в давній історії не було. Ніхто з грецьких і римських істориків не пише про пересування германців через землі України в 2 ст. Навпаки, називають мешканців Причорномор’я скіфами аж по верхній Дунай та Рейн.

334. У 6 ст. жив історик Йордан, який був на службі Риму секретарем аланського військового начальника Гунтиса Бази і 551 р. написав книгу “Про походження і діяння гетів” або “Гетика”, бо писано в ній про гетів, яких раніше називали скіфами і жили вони в Україні. Однак ціла група німецьких писарів

у 18 ст. переписали стародавню історію на свій лад, а потім поїхали це робити до Росії на запрошення Катерини II, яка походила з Німеччини. Уряд ФРН визнав цю історію фальшивою і заборонив навчання зі старих підручників, які неправдиві та образливі для слов'янських народів.

335. Шовкопляс: “Щодо намагань німецьких археологів приписати собі високу культуру і пам'ятки наших предків, а також існування дуже великої держави у Північному Причорномор'ї, влада якої поширювалась аж до Уралу, то вони не мають під собою ніяких підстав. Німці були тоді досить нечисленними і перебували на значно нижчому рівні розвитку, ніж наші предки”.

336. Йордан: “Серед усіх чужих народів українці-гети були найосвіченіші, рівні грекам. Мали гострий природний розум і серед них не бракувало мудрих людей. Їхній мудрець Дикиній повчав їх майже всіх філософій, фізики, логіки. Він зробив гетів такими, що більше за інші народи розуміють мистецтво думки і переконав їх жити в доброчесності. Навчив астрономії і пояснив чому місячний диск збільшується та зменшується. Показав, наскільки вогняне сонячне коло перебільшує за розмірами земне коло, і виклав, під якими іменами та знаками на небосхилі розташовані зі сходу на захід 346 зірок.

337. Я бачив, яке задоволення мали відважні мужі під час невеличкого перепочинку від військових справ, вивчаючи філософію. Один досліджує небо, інший – природу кущів і трав, цей спостерігає за місяцем, а той за сонцем. Уся вселенна дотримується усталеного закону”.

338. Гереній Дексіп (210-273), літописець з 238 до 271 р. і комендант афінського акрополя: “Скіфи-гети брали в облогу Афіни і в цих морських походах їм помагали жителі дунайського та дністровського гирла. Це вони будували їм кораблі, а під час походів керували ними на морях”.

339. Марцелін: “У 251 р. в битві з гетами в Мідії загинув імператор Децій та його син. Взяті були міста Анхіал та Нікополь, збудовані імператором Траяном як свідоцтво перемоги

над даками. Після багатьох жорстоких поразок з обох сторін був зруйнований Філіппополь (сучасний Пловдив, Болгарія)”. Гетів очолював король Гострий.

340. У перші три століття за віру в Ісуса Христа було замучено 13 млн. людей! Децій жорстоко переслідував і вбивав християн за те, що вони вірили в живого Бога і не хотіли поклонятися дерев’яним та кам’яним ідолам. Гети вбили його сина стрілою, а сам Децій втопився в болоті.

341. У 264 р. гети разом з герулами (роксоланами), маючи 500 кораблів, зайняли острови Егейського моря, а сухопутні війська зайняли Грецію, спалили Афіни, Коринт, Спарту й Аргос.

342. У 268 р. з гирла Дунаю і Дністра вийшов флот із веле-тенською армією скіфів – 300 тисяч. “Босфорські скіфи зайняли всю Малу Азію, де їм допомагало місцеве населення однопле-мінників-українців” (Зосим).

343. Марцелін: “Юрми скіфів у 267-269 роках прорвалися на двох тисячах суден через Босфор, пройшли по берегах Чорного моря і вчинили жорстокі спустошення на морі та на суші. Тоді були захоплені Візантій, Афіни, а також інші грецькі міста.

344. Скіфи майже всі високого росту і красивого вигляду, волосся у них русяве, погляд грізний. Вони дуже рухливі, бо мають легке озброєння. У війнах та полюваннях вони доходять до Азовського моря і Керчі, а з другої сторони – до Вірменії (Туреччина) та Мідії. Про рабство вони й не мали поняття, бо всі вони благородного походження, а ватажками вони й тепер обирають тих, хто протягом довгого часу відзначався в битвах”.

345. Наймогутнішим володарем гетів був Ермонар-Яромир. Він створив величезну Українську Державу від Лаби до Волги, куди входили пруси, венеди, слов’яни, анти, роксолани, язиги, алани та Босфорське царство, а на півночі мордва, мери, весь і чудь.

346. Ермонар-Яромир прожив 110 р. Центром його великої імперії був Київ. За його часів в Україні було поширено християнство. При королю жив святий Сава, а єпископи Томеї і Босфору брали участь у Першому Нікейському соборі 325 р.

347. Греки дозволили переселенцям з Гетії-Дакії перейти Дунай, однак поводитися з ними дуже жорстоко, про що пишуть навіть самі грецькі історики. У 378 р. біля Андріонополя українці-гети розгромили візантійську армію. Це була вирішальна перемога українців над імперією, яка зазнала найтяжчої поразки у своїй історії. Римляни цей день називали кінцем світу! У битві загинув імператор Валент – завзятий єретик-аріянин. По його смерті вшухла ересь і гети під управою єпископа Ульфила прийняли символ Віри, згідно з Нікейським собором 325 року.

348. З гетами в Іспанію прийшли алани, які створили там незалежну державу в північній Іспанії. Гети християни правили Богослужіння за своїм східним обрядом і не хотіли позбутися Біблії Ульфила. Вони мали свій церковний календар і Великдень святкували в інший день, ніж римляни, які намагалися їх латинізувати. Боротьба за обряд тривала аж до 11 ст.

349. Йосиф Флавій: “Коріння гетів походить від Магога, сина Яфета, і називаються вони скіфами, і за плем’ям, і за ім’ям”. “Гети не прийшли з-за моря, а їхні початки пов’язані з Руссю, через що литовці й досі українців називають гути” (Татищев).

350. Йордан: “Римляни, щоб послабити гетів, розпалювали внутрішні чвари, нацьковували один на одного гетські народи, робили штучний голод серед українського населення та інші підступи”.

351. Пріск: “Скіф Велемир, порушивши мирний договір 376 р., напав на римлян та спустошив багато міст і земель. Римляни відправили до нього послів, які докоряли йому за ворожі дії. Виправдовуючись, він сказав, що його народ удався до війни внаслідок нестачі харчів. Римляни погодились виплачувати йому щорічно триста ліврів золота з умовою, що він не робитиме більше набігів на римські землі”.

352. Але був також інший бік міжнародного життя: З гетів походили римський імператор Максимін (235-238); Аспар, який звів на трон Східної Римської імперії командира кавалерійського загону Лева I (457-474) і фактично був співправителем. Ко-

ролева гетів Матесвенті вийшла заміж за імператора Германа. Понад 20 осіб українського походження у різні часи посідали престоли обох Римських імперій.

353. У 394 р. король гетів Алар, з роду Балтів, воював на боці імперії. Під час військових дій римляни зробили так, що гети зазнали тяжких втрат. І це навмисно підлаштував імператор, щоб ослабити українців. Алар вчинив заколот і перейшовши Дунай, зайняв Македонію та Фессалію, зруйнував Афіни, Коринт і спустошив Пелопоннес, а згодом Спарту і Мегари. Переляканий римський імператор надає Алару звання магістра армії і відтоді українське військо повністю перейшло на римське утримання.

354. Незабаром Алар вирушив на Італію і після важких боїв, 14 серпня 410 року, переможно увійшов до Риму. Тривала облога й падіння столиці імперії, яку ніхто не захоплював вісім століть, вразила сучасників!

355. Йордан підкреслює дивну рису українських вояків: “Гети лише грабують Рим, але не підпалюють його і не плюндрують святі місця”. Святий Ісидор Севільський: “Навіть Рим, який перемагав усі народи, мусів терпіти ярмо залежності, яке на нього покладали українці-гети”.

356. Ще одним гетським народом були вандали, однак ця назва про них була не виправдана, а більше пов’язана з революцією у Франції. І це підтверджує Прокопій: “З усіх відомих нам племен вандали були найбільш розніжені. Відколи вони заволоділи Лівією, то щоденно користувалися ваннами та й усім, що тільки найкраще виробляє земля і море. Вандали насолоджувалися чудовим співом і виступами мімів”.

357. Вандали 406 р. разом зі шведами, аланами та іншими племенами дійшли аж до Іспанії. У 429 р. король вандалів та аланів Гензер (428-477) переправляється на африканське побережжя і створює там Вандальське королівство. У 455 р. Гензер захопив Рим і оголосив себе месником за зруйнування українського Карфагену.

Король України Кий-Гатило

358. Історик з Лемківщини, громадсько-політичний діяч, видавець Енциклопедії українознавства та фундаментальної праці “Географія українських і сумежних земель” Володимир Кубійович: “Кий-Гатило з 434 року – вождь праукраїнського союзу племен, що проживали на теренах України, здебільш у південній її частині. У відомостях, що дійшли із західних джерел, Кий-Гатило писався Аттіла під роком 453.

359. Кий-Гатило був могутнім вождем і військовим провідником, який зумів об’єднати різнорідні племена в єдину силу, з допомогою якої йому вдалося поширити свою владу далеко на схід Європи до ріки Волги, на захід до ріки Рейну, на північ до островів Датського архіпелагу і на південь за ріку Дунай.

360. На Заході Європи ці племена називали гуни (союзники), але це була змішана, добре організована народність, де переважали наші пращури українці. З древніх джерел знаємо, що у 443, 447, 448 роках загони цього народу зайняли частину східної Римської імперії, а в 452 році – північної Італії.

361. І на підставі цих відомих фактів, що дійшли до нас, можна твердити наскільки величезною була праукраїнська Держава, яка займала майже половину Європи. І очолював цю імперію її правитель і полководець Кий-Гатило. ”

362. У 448 р. римський імператор Феодосій послав до українського імператора Кий-Гатила посольство на чолі з високоповажним греком Максиміном. Другою особою в посольстві був викладач ораторського мистецтва Пріск з болгарського міста Паніон, який написав “Візантійську історію” у восьми книгах. Це був непересічний, досвідчений і мудрий діяч, який вдало виконував доручені йому справи. Його вважають найкращим істориком тих часів – обдарованим, правдивим і мудрим. Пріск Панійський описав цю подорож до України і залишив нам безцінні свідчення про тогочасне життя нашого народу.

363. Пріск описує короля Кий-Гатила як мудрого, розважливого, хитрого, але справедливого державного провідника, аж занадто скромного у своїх особистих потребах, підкреслюючи його людяність, справедливість, простоту і великодушність. Міждержавні суперечки він намагався вирішувати дипломатичними методами, а вже як не виходило, тоді застосовував силу і гатив ворогів так, щоб довго пам'ятали і були чемні.

364. Римляни називали нашого короля “Кий Божий”. Кий означало – головний, той що має велику владу, силу, благословення від Бога. А Гатило виникло внаслідок того, що він запровадив нововведення при взятті фортець: дерев'яними колодами-баранами гатили в стіну і розбивали її, а тоді здобували місто.

365. Прізвище Гатило в Україні є досить поширене. Це типове для українців. Я особисто знаю людей, прізвища яких мають подібне закінчення складу: Патрило, Барило, Курило. Їхній родовід походить з перемишльської землі. Батько Кий-Гатила називався Милодух, який мав брата на ім'я Ругило.

366. Пріск описав побут життя українців – величаві палаци Кий-Гатила і його вірних друзів, а також хатинки, в яких жили прості люди. З української мови написав тільки три слова – страва, мед і квас.

367. Римляни писали про незчисленні слов'янські племена. Знавці історії підрахували, що на той час в Україні проживало 5 мільйонів людей. У Києві знайдено велику кількість золотих монет датованих серединою 5 століття.

368. У ті часи були такі імена: Ярослав, Велемир, Тодомир, Яромир, Видимир. З цих імен бачимо, що українці від початку свого існування всім людям доброї волі пропонують мир. Вчені відзначають особливу пошану до жінок у побуті українців, значно більшу, ніж у сусідніх народів.

369. Багато століть високорозвинутий Рим тероризував, грабував і наводив жах на сусідні народи, аж раптом прийшов український король Кий-Гатило і навів порядок в Європі, а розбещених римлян змусив платити йому щороку велику данину золотом.

370. Марцелін Коміт, 6 ст., канцлер імператора Юстиніана та автор “Історії Візантії”: “Римляни вигнали скіфів з Паннонії у 427 році, але через 15 років Паннонія була знову віддана українцям, на цей раз як подарунок королю Кий-Гатилу”.

371. Державною політикою Візантії було підкупляти якісь племена і нацьковувати їх на своїх братів. Ось чому наші предки йшли у далекі походи, щоб покарати організаторів війни.

Початок твору Пріска Панійського

372. З 412 до 434 року королем України був Рій, що ділив владу зі своїм братом на ім'я Гострий. У 433 р. він послав до римлян Ізяслава, погрожуючи порушити укладений мир і розпочати війну, якщо не видадуть українцям всіх перебіжчиків.

373. Після смерті Рія влада в Україні перейшла до Кий-Гатила і його брата Влада. Переговори між римлянами та царськими скіфами відбулися на березі Дунаю навпроти фортеці Констанци. Умови укладеного договору між ними були такі:

374. Римляни не лише в майбутньому не будуть приймати перебіжчиків зі скіфської землі, але видадуть і тих, що вже перебігли, так само як і римських військовополонених, які втекли у свою країну без викупу, якщо не буде дано по вісім золотих за кожного втікача тим, хто їх придбав під час війни.

375. Римляни зобов'язуються не допомагати варварському народу, з яким українці ведуть війну. Ярмарки повинні бути рівноправними і безпечними для римлян та українців. Договору слід дотримуватись, а римляни щорічно будуть виплачувати по 700 ліврів золота царським скіфам. *1 лівр – це 5 з золота.*

376. На цих умовах був укладений мир, а для його дотримання римляни та українці поклялися за звичаєм своїх предків, після чого повернулись у свої землі. Українцям було видано перебіжчиків, серед яких були діти з царського роду Мама. Всіх негайно стратили. Це була кара за втечу з України.

377. У 441 р. скіфи оточили багатолюдне та укріплене місто Ниш (сучасна Сербія). Вони підвезли до стін машини на колесах з гострими колодами, що висіли на ланцюгах, і ними гатили в стіну. Українські вояки пробили баранами стіни і взяли місто.

378. У 442 р. під час ярмарку скіфи підступно напали на римлян і багатьох перебили. Римляни відправили до них послів, звинувачуючи їх у взятті фортеці й порушенні договорів. Українці відповіли, що вони помстилися за те, що мародери з міста Марга прийшли у їхню землю та пограбували царські гробниці. І якщо не будуть видані мародери та втікачі з України, то почнеться війна. Після цього українське військо переправилось через Дунай і спустошило багато міст та укріплень над Дунаєм, серед яких давнє місто Вінілюцій. А єпископ Маргу тайкома поміг здати місто, бо знав, хто наробив біди. Після цих перемог могутність і слава України ще більше зросла.

379. Український цар Кий-Гатило у 442 році зібрав своє військо і послав до імператора Феодосія листа з вимогою, щоб негайно були видані втікачі та вислана данина, що не виплачувалась під приводом війни, і щоб були відправлені до нього посли для переговорів про платежі на майбутнє. Якщо римляни будуть зволікати або готуватися до війни, то він, навіть при бажанні, не в змозі стримувати скіфське військо від нападу, додав Кий-Гатило.

380. Прочитавши листа, царедворці сказали, що ні в якому разі не видадуть тих, хто прийшов під їхній захист, але разом з ними приймуть війну, й вирішили відправити послів для залагодження непорозумінь. Роздратований відповіддю римлян Кий-Гатило почав спустошувати римські землі і, зруйнувавши кілька укріплень, підступив до величезного та багатолюдного міста Рагіарія і здобув його. *Це була прикордонна римська фортеця та стоянка дунайського флоту на правому березі, сучасне Арчар у Болгарії.*

381. У 447 р. Кий-Гатило знищив на сході Римської імперії 70 міст і дійшов аж до Термопіл. Після битви при Херсонесі Фракійському (Туреччина) був укладений мир за таких умов:

українцям будуть видані втікачі, римляни виплатять шість тисяч ліврів золота, а щорічна данина Риму Україні відтепер буде становити дві тисячі сто ліврів. За кожного військовополоненого римлянина, що втік, треба заплатити 20 ліврів, а у випадку не-виплати повернути втікача. Римляни не повинні приймати жодного українця, що втік до них.

382. Римляни зробили вигляд, що добровільно уклали договір. Насправді вони через необхідність та відчайдушний страх, що охопив їхніх провідників, прагнули укласти мир і готові були прийняти будь-які, навіть найважчі вимоги. Римляни корилися будь-якій вимозі Кий-Гатила і на кожне з його боку спонукання дивилися як на наказ повелителя.

383. У 448 р. до Візантії прибув український посол Кий-Гатила – Едікон, скіф, який відзначався великими військовими подвигами. Разом з ним прибув Орест-римлянин і писар Кий-Гатила. Едікон передав Феодосію грамоту від Кий-Гатила, в якій український цар обурювався на римлян за невідачу втікачів і за те, що римляни обробляють завойовану ним землю. Кий-Гатило погрожував війною, а для переговорів з ним мають бути відправлені найвизначніші люди, у яких є консульське звання. Якщо римляни бояться прислати їх до нього, то він сам прийде в уже зруйновану Сардіку (сучасна Софія), щоб прийняти їх.

384. Феодосій відповів Кий-Гатилу, що йому не треба вимагати послів вищої гідності, бо цього не було ні за його, Кий-Гатила, предків, ні за давніших володарів Скіфії. *Цей вислів свідчить, що король Кий-Гатило був кровним спадкоємцем давніх володарів України. Римський імператор добре знав, що Кий-Гатило має столицю в Києві і живе в палацах з різьбленого дерева, де люди носять вишиті сорочки і ставлять хати-будинки.*

385. *Могутній король України Кий-Гатило вимагав посилати до себе чиновників найвищого рангу, щоб розуміли, до кого вони йдуть. Таким чином Кий-Гатило підвищував міжнародний статус своєї Держави.*

386. Римляни запропонували Едікону велике багатство та золотом покритий будинок, якщо він вб'є Кий-Гатила. Едікон був охоронцем свого володаря і вдав, що погоджується на це. Коли ж послы прибули до Кий-Гатила і привітали його, то він їм відповів: “Нехай з римлянами буде те, чого вони мені бажають”. Потім він крикнув до Вігіли, який привіз золото для вбивства, і якби це не було порушенням посольського статусу, то він би його вбив. Король наказав йому швидко забратися з його землі.

387. *Можна лише дивуватися витримці українського короля Кий-Гатила, який знав, що в посольстві є негідники, які приїхали з наміром організувати його вбивство. Однак він, шануючи тогочасні міжнародні звичаї, поведив себе стримано і розумно.*

388. Кий-Гатило наказав секретарям зачитати список втікачів з України і вимагав негайно повернути їх йому. Він не допустить, щоб його раби виступали у війні проти нього. Яке місто чи яке укріплення – сказав він – котрими він хотів оволодіти, були врятовані ними?

389. Коли Вігіла від'їхав, то по дорозі його оточили озброєні люди, які відібрали в нього сто ліврів золота та привели в кайданах до короля Кий-Гатила. Вігіла залився сльозами і признався, що у всьому винен євнух імператора Хрисафій. Згодом син Вігіли привіз ще 50 ліврів золота і Кий-Гатило помилував його.

390. Скіфський цезар відправив Ореста та Ізяслава негайно до Константинополя. Оресту наказано було повісити собі на шию калитку Вігіли і в такому вигляді з'явитись перед імператором та спитати його, чи впізнає цю калитку?

391. Ізяславу наказано було сказати цезарю усно, що Феодосій народжений від благородного батька і що Кий-Гатило теж царського походження. Будучи спадкоємцем свого батька Милодуха, зберіг благородство в усій своїй чистоті. Феодосій же, навпаки, втратив благородство і потрапив до Кий-Гатила в рабство тим, що зобов'язався платити йому данину. Отже, він негідно чинить, подібно до поганого раба, бо таємно і підступно кує лихо на того, хто вищий за нього, кого доля зробила його

повелитетем. Ізяслав повинен був повідомити, що Кий-Гатило не перестане звинувачувати Феодосія у цих проступках проти нього, доки євнух Хрисафій – організатор підступного замаху – не буде висланий до нього для покарання.

392. *Кий-Гатило повів себе високоморально і показав себе значно вищим від підступних та продажних римських імператорів. Кий-Гатило передав Феодосію, що коли той не може керувати своїми рабами, то він готовий надати цезарю допомогу.*

393. Феодосій відправив послів до України, щоб угамувати гнів Кий-Гатила та переконати його зберігати мир. З поваги до Анатолія – начальника імператорської гвардії та патриція Нома, які щедро обдарували Кий-Гатила, король відпустив без викупу велику кількість полонених. Потім обдарував послів кіньми та дорогими хутрами, якими прикрашаються царські скіфи.

394. Ми їхали за Кий-Гатилом у північну частину його країни, де він у селі мав намір одружитися з дочкою Ескама за скіфським звичаєм – весілля відбувалося в домі нареченої. В поселеннях нам доставляли просо замість пшениці, а замість вина – так званий по-туземному мед. Слуги, які нас супроводжували, також отримували просо та напій з ячменю – квас.

395. Жінка, що керувала у селищі, виявилась однією з дружин Влада й принесла нам їжу. Перед від'їздом ми прийшли до цариці, привітали її та запропонували дарунки у відповідь. Потім ми побажали їй щастя за гостинність і віддалились.

396. Переправившись через деякі річки, ми приїхали у величезне селище, в якому знаходились хорони Кий-Гатила. Вони були пишнішими від усіх інших палаців, які він мав. Збудовані з колод та добре виструганих дощок і оточені дерев'яною огорожею.

397. При в'їзді в селище короля Кий-Гатила зустріли дівчата, що йшли рядами під тонкими білими і дуже довгими покривалами. Під кожним покривалом, яке з обох боків підтримували жінки, було сім і більше дівчат, що співали українських пісень. Таких рядів під покривалами було дуже багато. *З давніх-давен*

українці зустрічали бажаних гостей на межі володінь, а біля дому – хлібом-сіллю та співами.

398. З будинку Онисима, першого заступника короля, вийшла його дружина з натовпом слуг. Вона привітала Кий-Гатила й доброзичливо просила покуштувати частування. Щоб зробити приємне дружині свого улюбленця Кий-Гатило поїв і відправився у палац, який від інших будівель відрізнявся висотою і знаходився на підвищеному місці.

399. Ми з послом Максиміном зустрілися з Онисимом і просили його усунути непорозуміння між нашими народами. Дали йому золото і подарунки, а також запропонували від цезаря великі вигоди для нього з родиною. *Підступні римляни підмовляли Онисима на зраду України, але мораль українця виявилась набагато вищою від римського посла.*

400. На це Онисим відповів: “Чи римляни думають проханнями схилити мене до того, щоб я зрадив своєму володарю, забув отримане у Скіфії-Україні виховання, знехтував дружиною та дітьми своїми, а римське багатство поставив вище від служби Кий-Гатила? Я можу бути вам більш корисним, якщо залишусь на своїй батьківщині, бо якщо трапиться, що мій повелитель буде гніватися на римлян, то я можу пом’якшити його гнів. Якщо ж приїду до вас, то можу накликати на себе звинувачення, що перевищив дані мені повноваження”.

401. Становлячи різноплемінну суміш, скіфи, окрім своєї власної української мови, легко вивчають германську, унську (тюркську) або авсонську (латинську), якщо у кого-небудь з них є справи з римлянами. Однак мало хто з них говорить еллінською (грецькою). *Пріск знав українську мову, бо вільно спілкувався без перекладача і виразно пише про зовсім іншу – унську.*

402. Наступного дня я пішов до двору Кий-Гатила з подарунками для його дружини на ймення Крека. Від неї він мав трьох дітей, з яких старший Еллак у 448 році був поставлений на чолі племені козарів та інших народів, що жили в причорноморській Скіфії. Всередині огорожі було багато споруд, з яких

одні були зроблені з гарно припасованих вирізьблених дощок, а інші – з тесаних колод.

403. Тут жила дружина Кий-Гатила. Мене впустили охоронці, що стояли біля дверей. Вона лежала на м'якому ложі. Підлога була вистелена шерстяними килимами. Царицю оточувало багато слуг. Служниці, які сиділи навпроти неї на підлозі, вишивали різнокольорові узори на полотняних тканинах, що надавались для прикраси українського одягу. Вишиті сорочки з переважаючими чорними, червоними та жовтими кольорами. Орнамент нашивався на сорочку, а не вишивався на ній. Широкі рукави звужувалися на зап'ясті. Наблизившись до цариці, я привітав її, передав подарунки і вийшов.

404. По дорозі зустрів багатого скіфа, добре одягненого і постриженого під оселедець та й розговорився з ним. Але це був грек Адамій, який сказав: “Я люблю українські звичаї. Ми часто воюємо, зате в мирний період утішаємося досконалим спокоєм і не боїмося втратити своє майно. На моїй колишній батьківщині у Римській імперії володіють тирани, а малодушні раби не наважуються оборонити себе. Там нема правосуддя, ні рівності в державних податках, а сильні гнітять слабших”.

405. Велика кількість людей перед палатами, де жив Кий-Гатило, підняли шум і гамір. Це свідчило про вихід короля. Він вийшов з палацу, крокував гордо й кидав погляди у різні боки. Його супроводжував Онисим. Коли цар зупинився перед палацом, до нього почали підходити люди, що мали позови між собою, і отримували його рішення. Потім він повернувся до палацу, де почав приймати українських послів, що приїхали до нього.

406. Посол Ромул, досвідчений у багатьох справах, сказав до нас: “Кий-Гатило не змінює своєї думки й оголосить війну, якщо йому не видадуть Сільвана – начальника монетного двору в Римі, за те, що він вчинив підлість. Велике щастя Кий-Гатила та могутність, що походить від цього щастя, піднесли його самовпевненість, а тому він не терпить ніяких доказів, які йому

не вигідні. Ніколи нікому з попередніх володарів Скіфії-України або навіть інших країн не таланило стільки здійснити в такий короткий час. Його володіння сягають над островами в океані, і він не лише усіх скіфів, але й римлян змушує платити данину.

407. Домагаючись досягти ще більшого й розширити свої володіння, він хоче вирушити навіть у Персію. Українці вже давно робили походи в Іран, коли їхня батьківщина була охоплена голодом і римляни не чинили їм опору через іншу війну, що тоді тривала. Прийшли тоді в Іран Васих та Курсих з племені царських скіфів, полководці багаточисленного війська. Вони після війни з іранцями прибули до Риму – встановити військового союз.

408. Отож, якщо Кий-Гатило захоче піти війною в Персію, то ніхто йому не завадить і дорога не буде важкою. Так він підкорить мідян, партів і персів та примусить їх платити данину. Військова сила у нього така, що жоден народ не встоїть проти неї.

409. Однак після легкого підкорення Персії Кий-Гатило повернеться звідти не приятелем римлян, а їхнім володарем. Він не потерпить, щоб римляни привласнювали собі його владу, а відкрито визнає їх своїми рабами й висуне їм ще важчі й нестерпніші вимоги.

410. Кий-Гатило прийняв від імператора почесне звання римського полководця для прикриття данини, яку йому висилали. Після підкорення мідян, партів та персів Кий-Гатило скине з себе це ім'я і змусить називати себе цезарем, а не полководцем. Одного разу він вже сказав спересердя, що полководці римського цезаря є його рабами, а українські полководці – рівні щодо чести римським імператорам. Швидко опісля настане і збільшення справжньої його могутності”.

411. Король Кий-Гатило запросив нас на бенкет, який відбувся о третій годині дня. Разом з нами прибули послы від західних римлян. Виночерпії подали нам по туземному звичаю келих, щоб і ми помолилися перше, ніж сідати. Помолившись

і скуштувавши з кубка, ми підійшли до крісел. Біля стін кімнати з обох боків стояли стільці, а посередині сидів на ложі Кий-Гатило. справа від нього сидів Онисим, а навпроти нього два сини короля – Денис та Ірнах. Старший син сидів на краю ложа й дивився в землю з поваги до батька.

412. За туземним звичаєм король вшанував кожного з присутніх, після чого слуги поставили на столи хліб та закуски. Для українців та для нас була приготована розкішна їжа на круглих срібних тацях. Однак Кий-Гатило не подавали нічого, окрім м'яса на дерев'яній тарілці. І у всьому іншому він виявляв невибагливість. Наприклад, гостям подавались чарки золоті та срібні, а його келих був дерев'яний.

413. Одяг його також був простий і нічим не відрізнявся від інших, окрім чистоти. Ні меч, що висів збоку, ні перев'язі українського взуття, ні вуздечка його коня не були прикрашені, як в інших скіфів золотом, камінням або іншими коштовностями.

414. Кий-Гатило був мужем, народженим для струсу народів, пострахом усіх країн. Він наводив на всіх тремтіння. Ходив гордовито і самим рухом тіла виявляв високо піднесену свою могутність. Любителю війни, у битві він був стриманий, дуже сильний розсудливістю, доступний проханням, ласкавий і прихильний до тих, кому довіряв. Він був середнього росту з широкими грудьми, мав бороду і кирпатий ніс, а на голові сивину.

415. З настанням вечора були запалені смолоскипи і два українці, ставши на середину навпроти короля, заспівали пісні, в яких вихваляли його перемоги та військову хоробрість. Учасники бенкету захоплювались цими піснями. Інші, згадуючи про війни, підбадьорювались духом, а старші літами проливали сльози, згадуючи минуле.

416. Тоді Крека, дружина короля, запросила нас пообідати в Адамія, керуючого її справами. Ми прийшли до неї разом з декількома туземцями знатного роду й були подивовані щирою гостинністю. Кожен із присутніх з українською гречністю вставав і вгощав нас, а потім обнімав і цілував.

417. Через три дні після того нічного бенкету ми відійшли зі щедрими дарами. Разом з нами Кий-Гатило послав Веріха, чоловіка знатного і управителя багатьох поселень, який віз листи до імператора.

418. Селище схоже на велике місто (Київ) в якому були дерев'яні огорожі з добре струганих дощок, скріплення між якими так майстерно заглажені, що навіть уважно розглядаючи навряд чи можна було б помітити з'єднання дощок. В середині було видно просторі бенкетні зали та дуже гарно розмальовані портики. Площу оточувала огорожа на величезній ділянці, так що сам простір вказував на царський двір. Таке було місцеперебування Кий-Гатила, що володів усією країною Скіфів. Цьому місцю він надавав перевагу перед взятими містами.

419. Приводом до війни з франками була смерть їхнього правителя та суперечка за престол. Старший син вирішив триматися союзу з Кий-Гатилом, а молодший – з римським полководцем Аецієм. Кий-Гатило готувався до походу, а в Італію знову відправив деяких мужів зі свого оточення, вимагаючи видати за нього Гонорію. Він стверджував, що вона заручена з ним і на доказ дав послам обручку, яку прислала йому Гонорія.

420. Король казав, що Валентиніан повинен віддати йому півцарства, бо й Гонорія успадкувала від батька владу, що була віднята у неї ненажерливістю її брата. Через те, що римляни не хотіли нічого чути про таке, Кий-Гатило рішуче готувався до війни і зібрав величезну армію.

421. Аецій був колись заручником українців, де познайомився з молодим Кий-Гатилом. Він мав можливість вивчити військову справу скіфів. Це допомогло йому понад 30 років підтримувати імперію за часів нікчемного Валентиніана, який у сорокових роках зміцнив свій союз шляхом передачі Кий-Гатилу Паннонії і заручником свого сина Карпиліона.

422. У 450 р. союз України з Західно-Римською імперією розпався і дійшло до війни, найдраматичнішим моментом якої була Каталаунська битва 451 р. З обох сторін за день загинуло

165 тисяч вояків, після чого римляни повтікали. Це дало можливість Кий-Гатилу піти на південь і напасти на Італію.

423. У життєписі святого Лева Великого Папи Римського читаємо, що над Римом нависла загроза. Кий-Гатило, король України, привів з собою 300-тисячне військо. Він захопив Аквілею, Падую, Мілан, Верону, Брешію, Бергамо, Тицин і вже йшов на позбавлений оборони Рим. Імператор Валентиніан, сам без війська, сховався в Равенні, а його головний полководець Аецій навіть думати не міг про оборону Риму.

424. Тоді проти чисельних полків Кий-Гатила став сам Папа Лев. Він довго молився на гробі Верховного Апостола Петра, а потім в єпископських ризах вийшов назустріч вождю українців. Його слова злагіднили того, перед ким дрижав усесь світ. Папа сказав: “Ти переміг і здолав усіх, переможеш тепер себе самого!”

425. Сталося чудо – Кий-Гатило прийняв Папу Лева з великими почеснями, а після зустрічі покинув Італію. Звичайно, Папа розказав Кий-Гатилу про те, як Бог став людиною і прийшов у цей світ спасати грішників, зіляти недужих і навіть мертвих воскрешав. Ісус навчав, що в людини є безсмертна душа, яка ніколи не помре, а піде у вічність. Хто вірить в Бога і робить добро, той буде в раю, а хто не вірить в Бога і робить зло, той піде до пекла на вічні муки. Всі мудрі люди чекають блаженної надії і славного з’явлення великого Бога і Спаси нашого Ісуса Христа (Тит 2:13).

426. Підкоривши Італію, Кий-Гатило повернувся додому і 452 року оголосив війну та поневолення країни східних римлян, бо данина, обіцяна Феодосієм, не була вислана.

427. У 453 р. Кий-Гатило помер. Відбувся величавий похорон. Цар лежав у шовковому наметі, а вершники урочисто об’їжджали навколо й оспівували його подвиги: “Великий король України Кий-Гатило, народжений від батька Милодуха, володар найсильніших племен! Ти з нечуваною досі могутністю володів скіфськими та іншими царствами, а захопивши міста кинув у жах обидві імперії римського світу. Щоб не була віддана і решта на розграбування, дав себе вблагати і прийняв

щорічну данину. І зі щасливим кінцем завершив усе це. Помер не від ворожої рани, не від підступности своїх, але в radoшах та веселошах, без відчуття болю, коли плем'я було цілим та неушкодженим. Хто ж прийме це за смерть, коли ніхто помсту за неї не вважає необхідною?

428. Після того, як він був оплаканий такими голосіннями, вони справили на його могилі “страву” – так називають це вони самі, супроводжуючи те величезним бенкетом. Поєднуючи протилежні почуття, вони виражають похоронну скорботу, змішану з радістю. Вночі тіло короля Кий-Гатила таємно поховали в трьох домовинах – золотій, срібній та залізній”.

429. Король України Кий-Гатило: “У тих, хто йде до перемоги, не влучають жодні стріли, а тих, які хиляться до занепаду, доля руйнує навіть під час миру”.

Українці в Італії та Іспанії

430. Кінець Римської імперії, яка 1200 років панувала над світом, настав 5 вересня 476 року. Український князь Одоацер (433-493) скинув з трону останнього римського імператора Ромула і став на 16 років правителем Італії. Цікаво, що перший засновник Риму теж називався Ромул.

431. Йордан: “Ось так загинула Західна Римська імперія. Відтоді Італію та Рим почали тримати гетські королі”. Козацький літописець Самійло Величко (1670-1728) наводить рядки з універсалу Богдана Хмельницького, де написано, що Рим володів численними державами й пишався 645-тисячним військом. Однак набагато менше військо на чолі з українським князем Одоацером завоювало його.

432. Сарагоська хроніка кінця 5 ст. повідомляла, що гети підкорили значну частину Піренейського півострова – Іспанію та Португалію. Про це свідчать різні назви – Каталонія (від гети й алани), Андалузія (від вандалів) та інші. Знатні вельможі й бідні ідальго пишалися своїм гетським походженням. На руїнах

Римської імперії постала найбільша держава українців-гетів з населенням 10 мільйонів!

433. Іспанський архієпископ і письменник, Вчитель Церкви, святий Ісидор Севільський (560-636): “Ти, Іспаніє, що є славою та окрасою світу, в якій відновлюється і процвітає славна плодитість гетського народу. Є певне, що гети-українці – це дуже давня нація і на правду не було на світі іншої нації, яка так сильно загрозувала б римській могутності.

434. Бо це був народ, про який навіть Олександр Македонський заявляв, що його треба оминати, а Юлій Цезар дуже боявся їх. Скіфи-українці осіли в Іспанії у 453-460 роках і дали початок королівській династії Кастилії з осідком у Толедо, Сарагоссі й Кордобі та сприяли з’єднанню і могутності цілої Іспанії.

435. Назви гети й скіфи – тотожні. Гети дуже швидкі від природи, активні й характерні, покладаються на силу й сумління, високі й сильні будовою, меткі у спорті й рухах рук, байдужі до ран. Гети хваляться ранами й мають зневагу до смерті. Так виглядала величність їх воєн і такою була їхня преславна перемога над самим Римом, завойовником усіх націй, який попав у ярмо і став слугою гетів-українців. Усі нації Європи боялися їх, вершини Альп уступали перед ними й навіть самі варварські народи втікали від них”.

436. У 493 р. наступником Одоацера став Теодор Великий, який 32 роки був володарем Західної імперії. Українці далі зберігали свої традиції, мову, релігію і ходили в кожухах та шароварах. Вони заборонили жахливі змагання гладіаторів, які мордували один одного, вважаючи це садизмом. Натомість запровадили герці на конях, що дуже подобалось римлянам.

437. Українці-гети мали власну писану історію, на яку в римському сенаті посилався їхній король Теодор (451-526). Римські духовні особи ще в 11 ст. називали абетку слов’ян абеткою гетів.

438. Діонісій Малий (475-550) – скіф-українець дав початок нового літочислення, починаючи від народження Ісуса Христа. Він започаткував канонічне право Римської Церкви, а історик

Флавій Кассіодор (487-580) першим організував богословські студії і описав життя Теодора й гетів.

439. У Равенні, яка була тоді столицею, є гробівець Теодора Великого. За його життя у равенських храмах гети запровадили поліхромію церковної мозаїки, яку привезли з Босфорського царства в Україні, а згодом примінили її в храмі святої Софії у Константинополі. Отже, як пише Ростовцев, українці-скіфи-гети дали початок культурі, яка мала неоціненний вплив на розвиток культури цілого світу.

440. Остаточно державу гетів в Італії розвалили 535 р. візантійці, які мали вдсятеро більшу армію. Під час бою загинув король Тей, а вояки, бачачи його героїчну смерть, вирішили теж битися до загину. Вражені їхньою рішучістю, вороги дозволили гетам зі зброєю відійти й покинути Італію. Українці частинно подалися в Галію-Францію, в Паннонію-Угорщину і до Норікум-Австрії, де остаточно розчинилися між своїм українським народом – гетами-даками.

441. Останній король гетів в Іспанії Родер загинув 711 року, а з ним і його королівство, яке на 5 століть стало частиною арабської держави. Так завжди буває з людьми, які відриваються від кореня землі, яка їх породила, і визнають, що батьківщина є там, де добре.

Українці-слов'яни

442. З давніх-давен українські вояки мали клич “Слава” і з ним йшли в бій за правду і свободу. В Біблії “слава” і “сила” мають одне і те ж значення (*Рм 6:4, Флп 3:10*), тому Божа слава – це Сам Господь! (*Вих 33:19*). Таким чином, наші предки взивали на поміч Бога! Побачивши красу і могутність Дніпра, людина каже: Славутич! – Бог проявив Свою силу і славу, створивши величаву ріку, яка об’єднує український народ.

443. Верхня частина України над Києвом називалася Славія – від стародавньої назви Дніпра – Славутич. Прокопій:

“У 517 році слов’яни перейшли Дунай з півночі”. Філософ Стефан Візантійський (527-565) називає етрусків (увага!) слов’янським народом.

444. Чеський археолог Любор Нідерле (1865-1944): “Слов’янська мова сформувалася, вийшовши з України-Скифії (Гелон)”. Отже, не українці виросли зі слов’ян, а навпаки слов’яни виросли з українців над Дніпром.

445. Шовкопляс: “Давньоукраїнський літопис 6 ст. зберіг назви таких союзів племен в Україні: на півночі у басейні озера Ільмень жили словени ільменські, по сусідству з ними у верхів’ях Волги, Дніпра і Західної Двіни – кривичі, між Західною Двіною і Прип’яттю у басейні ріки Полоті – полочани, у басейнах Сожу і Березини – радимичі, у басейні Прип’яті – деревляни. У басейні Західного Бога – дуліби, у районах Карпат – хорвати, у басейні Південного Бога – уличі, а на Дністрі – тиверці. На теренах дніпровського Лівобережжя – сіверці, а у верхів’ях Оки і Дону – в’ятичі. Правильність цього розміщення дослідили археологи.

446. У селі Мартинівці Корсунь-Шевченківського району Черкаської області знайдено скарб 6 ст., де є багато срібних та позолочених фібул, гривен, підвісок, браслетів, нашивних бляшок із зображенням коней та людей, а також фігурки вусатих чоловіків (увага!) у вишитих сорочках.

447. Найбагатшим скарбом 7 ст. є речі, знайдені у селі Мала Перещепина біля Полтави. Серед них золоті вази вагою 25 кг, а срібні – вагою 50 кг та багато інших”. Ці речі свідчать про високий рівень життя наших предків.

448. Бенедиктинський архимандрит та історик Мавро Орбіні (1563-1614) написав італійською мовою 1601 року книгу “Слов’янське царство”, яка потрапила під заборону: “Слов’янський-український народ озлоблював своєю зброєю ледь не всі народи світу: розорив Персиду, володів Азією та Африкою, бився з єгиптянами та великим Олександром; підкорив собі Грецію, Македонію, Іллірійську землю; оволодів Моравією, Шленською

землею, Чеською, Польською, і берегами моря Балтійського; прийшов в Італію, де довго воював проти римлян.

449. Іноді був переможений, іноді мстився римлянам, іноді ж у битві був їм рівний. Нарешті, підкоривши державу Римську, заволодів багатьма їхніми провінціями і розорив Рим. Володів Францією, Англією, встановив державу в Іспанії, оволодів кращими провінціями в Європі.

450. І від цього славного народу у давні часи пішли найсильніші народи, а саме – гети, скіфи, алани, руси, анти, слов'яни, вандали, бургундіони, гепіди, герули, авари, гіри, меланхлени, бастарни, певкіни, даки, шведи, нормани, фіни, укри, маркомани, квади, фракійці й іллірійці, венеди, що заселили берег Балтійського моря, і розділилися на багато начал. Всі вони були народ слов'янський-український.

451. Слов'яни або славони означає “Славний”. Після таких частих тріумфів над ворогами, свідченням чому є величезна кількість завойованих царств і країн, цей доблесний український народ присвоїв собі саме ім'я слави. Якщо ім'я слов'ян і нове, то слава, завойована зброєю та кров'ю, притаманна їм за природою і успадкована від предків”.

Україна очима чужинців

452. Прокопій: “Українці є плем'ям, яке здавна живе осіло на плодючій землі. Вони світлошкірі й приємні на вигляд. Ними управляє один король і мають заснований на законі державний устрій. Живуть один з одним та з сусідами чесно і справедливо, нітрохи не гірше за римлян чи персів.

453. Українці не визнають долі і того, щоб вона мала якусь силу над людьми, але як хтось має перед собою видиму смерть у хворобі чи на війні, то обіцяють вони за своє життя, якщо не згинуть, жертву Богові. А врятувавшись, жертвують, що обіцяли, та вірять, що тією жертвою врятували собі життя. Українці

більше від усіх людей досвідчені в переправах через ріки і хоробро зносять перебування у воді.

454. Під час кожного нападу українців на імперію бувало перебито і забрано в полон до 200 тисяч римлян. У 551-552 роках вони страшенно розорили Іллірію та Фракію і підійшли до Константинополя. Українці дуже високого росту й величезної сили. Одягалися в кожухи, але навіщо ховати шерсть всередину? У Візантії була мода голити бороду, носити довгі вуса і оселедець. Римляни називали це гунською модою”.

455. Візантійський історик Псевдо-Маврикій у 6 ст. згадує про українського князя Лавриста, який сказав: “Хто посміє позбавити нас волі? Ми звикли займати чужі землі, а не віддавати свої ворогам. Так воно є, так воно лишиться, доки будуть на світі війна і меч”.

456. Західноєвропейський хроніст у 17 ст. записав: “Року Христового 565 відбулося переселення українців у Полонію і Богемію. У цей час українці окремими загонами виходять із Босфору Кимерійського та Русі. Перепливши Дунай, та частина, котра трималася течії річки Сави, попрямувала у місця, які мають назву Словаччини. Решта ж рушила в інші краї, і очолювана двома вождями-братами, поділилися на дві частини.

457. Одну веде Лех в ту сторону, котра тепер називається Полонія. І це є виникнення держави поляків. Другу повів Сех у ту сторону, котру сьогодні називають Богемією. І це є початок держави чехів”.

458. За часів візантійського імператора Юстиніана (527-565) закарпатці прийшли укласти мир з ним і на знак примирення відкинули набік щити й мечі. Коли імператор поставив умову про переселення, то присутні почали протестувати. Юстиніан дав наказ легіонерам, і ті кинулися на обеззброєних та знищили тисячі закарпатців. Присутній там історик дивувався завзятості українців, які вже поранені повзли до своїх мечів, бо хотіли загинути з мечем в руці. Після цього імператор дав наказ вимордувати жінок та дітей і попалити їхні доми.

459. Візантійський історик Менандер Протектор (524-606): “Визначний ант-українець Мезамир, син Ідариза та брат Келагаста, чоловік сміливий та велеречивий, був відправлений як посол до аварів, аби викупити полонених. Поводив він себе гордо і незалежно. Однак аварський хакан вбив князя Мезамира, незважаючи на те, що він приїхав до нього на переговори.

460. У 577 р. прийшло 100 тисяч українців під проводом короля Добрита й вторгнулись на Балканські провінції Візантії”. Саме тоді утворились там нові держави, а серед них Хорватія.

461. Візантійський історик, філософ і богослов Никифор Григора (1295-1360): “Раніше болгар називали скіфами, а скіфів колись називали кимерійцями. Прикубання було давньою батьківщиною болгар, які згодом оселилися на березі Дунаю”.

462. Візантійський імператор Маврикій (582-602): “Українські народи склавинів та антів однакові способом життя і нормою. Вони вільні і жодним чином не схильні стати рабами, ані підкоритися, особливо на власній землі. Вони численні й витривалі, легко переносять спеку, холод, дощ, наготу тіла і нестачу харчів. До іноземців, що прибувають до них, добрі й приязні, проводжають їх по черзі з місця на місце, куди б тим не було потрібно. А якщо гостю через недбалість господаря заподіяно шкоду, до нього вороже ставиться той, хто привів гостя, вважаючи помсту за нього священним обов’язком.

463. Тих, хто перебуває у них в полоні, вони не тримають у рабстві невизначений час, як інші племена, але визначають для них точний термін і дають вибір: або вони повертаються додому за певний викуп, або залишаються там як вільні люди й друзі. У них величезна кількість різної худоби й злаків, складених у копиці, особливо проса і полби. Жінки їхні чеснотливі над усяку міру. Кожен український воїн озброєний двома невеликими списами, деякі мають міцні щити, але їх важко носити. Також використовують дерев’яні луки з невеликими стрілами.

464. Битися зі своїми ворогами вони люблять в місцях, що поросли густим лісом, в тіщинах між горами, на урвищах.

З вигодою для себе користуються засідками, раптовим нападом, хитрощами, вдень та вночі винаходять багато різноманітних засобів. Досвідчені вони також і в переправах через річки, в цьому вони найспритніші з усіх людей. В Україні ніколи не було спадкового невільництва, як у Греції чи в Римі”.

Україна і козари, печеніги та половці

465. Польські історики – військовий діяч Мартин Бельський (1495-1575) та священник Мацей Стрийковський (1547-1586) стверджували спорідненість козарів, печенігів та половців з українцями. Половці – від слова полова, мали русяве, попелясте волосся.

466. Козари були скіфського походження. У 640 р. вони зазнавали свою державу над нижньою Волгою зі столицею Итиль (Астрахань), а також збудували 837 р. місто-фортецю Саркел (Біла Вежа) на березі ріки Дон. Вони прийняли письмо від українців з Тмуторокані і писали зліва направо. У 732 р. візантійський імператор Лев Ісавр одружив свого сина Костянтина з дочкою козарського кагана, яка мала ім'я Чічка, тобто Квітка. Літопис Самійла Величка 17 ст. ототожнює назви козари і скіфи.

467. У 764 р. козари разом з українцями з Тмуторокані ходили війною на арабів, яких перемогли й придбали незліченні багатства. Ще 10 років козари ходили походами проти мусульман і хоч були переможені та змушені платити данину, однак оборонили східну Європу від мусульманської навали.

468. Російський історик Василь Татищев (1686-1750): “Печеніги скіфського роду, давні певкіни”. Єврейський мандрівник Ібрагім ібн-Якуб (912-966) причисляє їх до народів, які говорять українською.

469. За 2 тис. р. до н. е. печеніги вийшли з України й подалися в Центральну Азію і поселилися над рікою Сир-Дарія. У 9 ст. вони повернулися на Батьківщину і поселилися між Доном і Дніпром.

470. Орбіні: “Половці – ті самі причорноморські гети-українці, які штурмували Рим у 4-5 ст., а гети – це колишні скіфи”.

471. Лизлов: “Половці (кипчаки) й печеніги пішли від народу гетів і кимерів (цимбрів), від Кимерійського Босфору, від них же гепіди, литва й старі пруси пішли. Ці половці й печеніги пішли з Полісся в часи давні, оселившись біля Азовського моря і Чорного, біля Волги, Дону і в Таврії, поставивши свої села”.

472. Половці разом з українцями завжди брали участь у походах в Угорщину, Польщу, Волзьку Булгарію та в інші. У 1223 р. половецький хан Котян прибув до Києва, щоб разом з українцями і аланами спільно воювати проти татарів. Битва відбулась на річці Кальчик Донецької області.

473. З половецями були одружені син Ярослава Мудрого Всеволод, онук Олег, правнуки Ізяслав та Всеволод, а також більшість чернігівських князів. Володимир Мономах мав дружину Євтимію – доньку половецького хана.

474. На Франківщині є село Печеніжин, а на Київщині – Половецьке. По всій Україні є багато подібних назв. Люди жили мирно між собою на всій території України, а це найважливіше. Однак окупанти подавали тільки факти конфліктів – міжусобиці, щоб принизити наш народ і не дати відчутти свою гідність та приналежність до Великої України.

Україна за часів княгині Ольги

475. Літописець Нестор (1056-1114) згадує такі племена в Україні: поляни, деревляни, волиняни, хорвати, тиверці, уличі, сіверці. Племена уличів і тиверців були нащадками агатирсів, гетів, роксоланів, антів. Тиверці жили між ріками Бог і Дністер, а уличі між Дністром і Прутом. Маючи сильну армію, вони боронили себе від угрів на заході, а на сході тримали печенігів за Дніпром. За часів князя Олега обидва племена помагали йому в походах на Царгород.

476. Однак ситуація змінилася за князя Ігоря, який воював з ними за данину 4 роки. Уличі й тиверці покинули свої нажиті місця, а їхню територію зайняли печеніги і перекрили торгівлю з Царгородом через Дніпро. Ця помилка коштувала Києву великих жертв – людських і майнових.

477. За часів святої княгині Ольги майже вся торгівля України була спрямована до козар та болгар, бо шлях до Царгороду перекрили печеніги. Підступні греки різними методами обкрутили молодого Святослава, який зібрав велику армію – 60 тисяч воїнів і знищив козар та відкрив Україну для пізніших орд половців і татарів. Замість навести порядок з печенігами, Святослав, за намовою грецьких агентів, напав на Болгарію – природного союзника України проти Константинополя.

478. Візантійський історик-хроніст Лев Диякон (950-1000): “Переможені тавроскіфи ніколи живими не здаються ворогу. Народ цей відважний до безумства, хоробрий, сильний, що нападає на всі народи. Київський князь Святослав є ватажком тавроскіфів. По закінченні умови він захотів побачитися з імператором. Цимісхій прибув на Дунай з великим відділом кінноти в багатій позолоченій зброї. Святослав же приплив на човні, гребучи разом з іншими й нічим не відрізняючись від них, окрім чистоти свого полотняного одягу. Він був середнього росту, кремезний і сильний, мав короткий ніс, сині очі, довгі вуса й чуб на голові, що означало знатний рід. Сидячи на лавці свого човна, він поговорив трохи з імператором і від’їхав”.

479. Святослав загинув на своїй землі від печенігів, маючи 33 роки, а з ним втратили життя тисячі українських вояків. Греки викололи очі всім полоненим воякам Святослава. Не раз його любляча мама, свята Ольга, промовляла: “Сину, чужої землі шукаєш, а свою втратиш wraz із головою!”

480. Іракський історик Аль-Масуді (896-956): “Українці складаються з багатьох народів та етнічних груп. Є між ними один, у якого здавна, від самого початку, була влада. Його король називався Милодух. Народ цей називається Валінана (Волинь),

і тому народів звикли були підкорятися всі українські племена, бо в нього була влада, а всі їхні вожді їй підлягали. Цей народ є серед слов'янських племен найчистішої крові. Його шанували серед інших народів і він міг між ними покликуватися на давні заслуги.

481. Серед племен цих місць немає народу більш привабливої зовнішності з чистими обличчями, немає гарніших чоловіків та вродливіших жінок, і взагалі немає народу кращої зовнішності, аніж цей – український”.

482. Іранський вчений-енциклопедист 10 ст. Ібн-Руст-Даст, очевидець: “Українці до гостей ставляться з пошаною і поведуться добре з іноземцями, які шукають у них захисту, не дозволяючи нікому зі своїх кривдити або утискати таких людей.

483. Як умре хтось із значних людей в Україні – копають йому могилу, подібну до великої хати, кладуть його туди і разом з ним одіж, золото, страви, напої й гроші. Тоді кладуть у могилу й улюблену жінку небіжчика. Вхід закладають”.

484. Автор найдавнішої польської хроніки 11 ст. Галл: “Україна, хоч і дуже лісиста, однак повна золота і срібла, хліба й м'яса, риби й меду. Найперше їй варто віддати перевагу перед іншими країнами в тім, що вона, оточена стількома народами, християнами і язичниками й зазнаючи нападів від них – разом і порізно, однак ніколи не була цілком скорена.

485. Це край, де повітря цілюще, рілля родюча, ліси сповнені медом, а води – рибою, де воїни безстрашні, селяни працьовиті, коні витривалі, воли добрі в плузі, корови дають багато молока, а вівці – вовни”.

486. Адам Бременський: “Україна вдсятеро більша за нашу Саксонію, якщо зараховувати до неї чехів і поляків, які не відрізняються від слов'ян ані зовнішністю, ані мовою. Немає народу гостиннішого, ніж українці”.

487. Гельмольд: “Що стосується вдачі й гостинности, то не знайти людей більш чесних і добродушних. Що б не набув українець працею, він усе витратить на пригощання, і той вважається

кращою людиною, хто щедріший. А дбати про хворих, старих і немічних в українців – священний обов’язок”.

488. Літописець свідчить, що в 1187 році у Переяславі помер князь Володимир, син Гліба, за яким плакала вся Україна. Це слово означає, що Бог вкраяв-наділив частину землі для нашого народу. Отже, з давніх-давен наша Держава мала назву Україна.

Україна і татари

489. Лизлов: “Років 500, а то й більше тому український скіфський народ, що вийшов з країни, званої їхньою мовою Монгаль, а самі вони називалися монгаїли, підкорили деякі країни, змінили своє ім’я і стали зватися татари. Про цих татар монгалів, що жили в меншій частині Скіфії, яка від них Тартарія називалася, багато знаменитих діл історики писали. По сусідству з ними завжди жили слов’яни, прабатьки наші, яких загалом скіфами називали.

490. І оселилися татари в тих двох країнах, що звалися Болгарія та Золота Орда. Ось їхні міста: Казань (казати), Болгари, Балимат, Кумань, Корсунь, Тура, Ареск, Гормір, Анач, Сарай, Чалдай, Астрахань”.

491. Отже, Золота Орда була не в Монголії, а в Поволжі. Там була цивілізація, культура, а не тільки кочівники. Цікаво, що основним населенням Золотої Орди були саме половці. “Татари вийшли з місцевости, яку колись називали країною гетів” (Угорський монах 13 ст. Юліан).

492. Архiepіскоп-францисканець П'єро Карпіні (1182-1252): “У країні Моголін є провінція, населена гетами, що прийшли з внутрішньої Татарії, з фортеці Гога і Магога. Монгали шанували місяць, вважали його великим імператором і молилися на нього”.

493. Татищев: “Назва татари почала вживатися замість колишньої – скіфи”. Вони мали цілком європейську зовнішність.

З історії відомо, що татари часто брали наречених з інших народів. Вони одружувались навіть з візантійськими царівнами. Однак після цього ніхто не з'явився на світ з вузькими очима та приплюснутим носом. Мабуть, саме татари мали б мати найбільшу подібність до монголів, однак всі вони європеїдного типу.

494. До 13 ст. ніхто не знав Монголії, аж раптом з'явився Чингізхан (1155-1227) з татарами, які напали на Європу, а після того відразу повернули до Волги, а не в монгольські степи. Неймовірно, щоб за 70 років азіати запанували над половиною світу і в одну мить зчезли з історії, бо Монголія постала як держава лише у 20 ст.

495. Історик Сергій Наливайко (1977): “Чи не було це протистояння Подніпровської України – Київ, Чернігів і Переяслав з північно-східними містами Суздаль, Володимир та іншими?” (з книги “Етнічна історія давньої України”). І це тривало аж доки українці з литовцями 1362 р. під Синіми Водами у Кропивницькій області завдали татарам відчутної поразки та звільнили Україну. Археологи доказали, що ніякої Куликовської битви не було.

496. Іранський лікар, історик, радник султана Рашид ад-Дін (1247-1318): “В родині Чингісхана діти народжувалися переважно сіроокі та біляві”. Російський доктор історії Лев Гумільов (1912-1992): “Важко повірити, але монголи колись були світло-волосі й блакитноокі, такі самі як і половці”.

497. У татарській столиці християнство мало найбільший вплив, бо деякі жінки і матері ханів були християнками і не одна з них відіграла визначну роль у політичних справах. Татари хотіли прийняти християнство і просили Європу допомогти їм у боротьбі проти Єгипту. Однак брак єдності і порозуміння в Європі призвів до непоправних наслідків. Ось вислів Чингісхана: “Якби ви не робили смертних гріхів, Господь не послав би вам мене за кару”.

Україна і боротьба за її землю та історію

498. Наші предки записали, що по обидва боки ріки Лаба (Ельба) жили племена русів (прусів). Навпроти гирла Лаби був острів Русів. Німці переназвали його на острів Ругів, а Скіфське море на Балтійське. Згідно з Геродотом, це море колись називалось Скіфське – Українське.

499. Стрийковський: “Руси море Варязьким іменували, від міста Вагрія, здавна славне, у Вандалії біля Любека”. Кравенцями були: скіфи, анти, боруси, сурожці. Боруси – пруси належали до західнобалтійських мовних груп, які етнічно ближчі до українців, ніж до німців. Боруси – одне з п’яти племен, що належали загально до кравенців. Вони були завойовані і повністю онімечені.

500. Московські ідеологи придумали уривок до літопису Нестора, де українці в 9 ст. у Новгороді, якого тоді ще не було, не могли собі зарадити, а тому просили чужинців правити ними. Цікаво написали, що вони просили правителя для себе, а ті пройшли через Новгород, зайняли чомусь Київ, який не посилав за князями, і пішли громити Візантію. Крім того, наклали на новгородців данину – 300 гривень на рік. Повна нісенітниця.

501. Сучасний Новгород постав не раніше 10 ст., то куди кликали варягів – полабських слов’ян? Всі ці байки про Рюриків та Романових з Риму були видумані для створення третього Риму в Москві. Російський історик Дмитро Іловайський (1832-1928) називає це “видуманою легендою”.

502. Шовкопляс: “Найбільшим за кількістю курганів – 2,5 тисячі, з яких досліджено понад 700 – є Гніздовський могильник на Дніпрі в околицях Смоленська 9-10 ст. Західні історики поширюють “норманську теорію” походження державности українців і приписують гніздовські поховання воїнам-скандинавам. Буцім вони становили феодальну верхівку в українців і були творцями їхньої державности, посилаючись на те, що мечі воїнів є скандинавські.

503. Однак археологи встановили, що мечі гніздовських курганів були виготовлені у Смоленську. Що ж до окремих по-

ховань скандинавів, то це були воїни-нормани, яких наймали на службу до українських князів. Але таких найманців ніколи не було багато і вони не відігравали помітної ролі в політичному житті Русь-України”.

504. Радянська історія подає, що перша згадка про Україну з’являється у 9 ст. – Фантастика! А куди поділися тисячолітні держави пеласгів, трипільців, кимерійців, скіфів, босфорців, антів, гетів Ермонара-Яромира, Кий-Гатила та інших?

505. Російський вчений Олександр Вельтман (1800-1870): “Справедливий докір лягає на сумління не так найдавніших істориків, як на істориків доби справді варварської, коли старанність, добросовісність і прагнення об’єктивності, що існували раніше, при переписуванні античних свідчень і хронік почали масово замінюватись невігласькими перекручуваннями, описками й свідомим підтасуванням для наперед спланованого вкорінення в історіографії неіснуючих фактів і дій, прийшлих династій та прийшлих народів-завойовників”.

506. У 12 ст. Суздальська земля разом з Новгородом, Полоцьком і Смоленськом почала боротьбу за відокремлення від Києва. У 1169 р. онук Володимира Мономаха Андрій (яничар) пограбував Київ, сплюндрував храми, спалив місто і вивіз з України ікону Вишгородської Божої Матері, яку намалював апостол і євангелист святий Лука. Такий був жахливий початок створення в подальшому московського князівства.

507. У 1203 р. Галицько-Волинський князь Роман, нащадок Володимира Мономаха, завдав поразки суздальцям, оволодів Києвом і навів лад в Україні. Його син Данило Галицький в союзі з половцями переміг у битві угорсько-польську коаліцію і став впливовим володарем України. У 1253 р. з благословення Папи Римського відбулася урочиста коронація Данила у Дорогичині біля Перемишля. Це був єдиний король, який зовсім не боявся татарів. Своєю мужністю і пролиною кров’ю українці захистили Європу від знищення.

508. Архієпископ Платон Карпін: “Король Данило Галицький і його брат Василько зробили для нас великий бенкет і проти

нашої волі гостили нас вісім днів. У цей час вони скликали Собор зі своїми єпископами та іншими побожними людьми, і всі одногolosно сказали нам, що визнають Христового Намісника і належать до Вселенської Церкви”.

509. Священик Кость Панас (1935-2009): “У 1340 році поляки несподівано захопили Львів і почали грабувати його. Проти них вибухнуло повстання, яке очолив воевода Дмитро Детько. Він двічі розгромив польського короля Казимира і прогнав його з Галичини. Але після смерти Дмитра польський король прийшов у Галичину разом з уграми і загарбав її.

510. У 1379 році поляки напали на місто Белз і вивезли звідтам до Ченстохови чудотворну ікону Пресвятої Богородиці. Плани поляків полягали у тому, щоб через латинізацію сполонізувати український народ і забрати собі українські землі”. (З книги “Історія Української Церкви”).

511. У 14 ст. було створене велике Українсько-Литовське князівство, яке після перемоги над татарами 1362 року відновило величезну державу від Балтики до Чорного моря, від Кракова до Калуги за 150 км від Москви. Польський професор Пшемислав Домбковський (1877-1950): “У 15 ст. після двох годин повільного ходу на схід з Кракова можна було дійти до першого лемківського села”.

512. Німецький граф Конрад фон Кібург: “У 1397 році, побувавши у Вільні (Вільнюс), я зауважив, що українці чисельно переважають литовців. Вони займаються ремеслом і торгівлею та набагато заможніші від литовців. Українці також мали у Вільні більше храмів, ніж римо-католики”.

513. Австрійський посол в Україні Зигмунд Герберштайн (1486-1566): “Литва – українське князівство. Державною мовою була українська і нею були написані всі документи. Литовські князі були східного обряду і дітей називали українськими іменами”.

Україна – Козацька Держава

514. У 1553 р. канівський староста Дмитро Байда-Вишневецький заснував на острові Хортиця Запорізьку Січ, яка стала колискою українського козацтва. З тих пір всі чесні, порядні і відважні хлопці йшли туди, щоб захищати рідну землю від окупантів та звільняти з неволі бранців. По нинішній день Січ є високоморальним взірцем найвищої жертвовності і героїзму людини, для якої Бог і Україна – понад усе!

515. Славні козаки-запорожці на Хортиці збудували величавий храм з дев'ятьма куполами на честь Покрови Матері Божої. Перед походом вони завжди сповідалися та причащались Тіла і Крови Господа нашого Ісуса Христа, і лише після того йшли на війну.

516. Французький військовий інженер Гійом Боплан (1600-1685): “Київ – головне місто України і належить до стародавніх міст Європи, про що свідчать ще й досі широкі вали, глибокі рови, руїни храмів та давні могили численних королів. В храмі святої Софії зберігаються надгробки й могили багатьох королів України.

517. Під час морського походу козаки зовсім не п'ють горілки і взагалі не беруть її з собою, а якщо хтось нап'ється, то отаман наказує кинути його за борт. Козаки мають сильне здоров'я і майже не хворіють. Небагато з них вмирає в ліжку і то у великій старості, більшість з них залишають свої голови на полі чести. Сотня українських козаків в таборі, огороженому возами, не боїться ні тисячі ляхів, ні кількох тисяч татарів.

518. Маючи хитрий і гострий розум, щедрість і безкорисність, козаки страшенно люблять свободу. Смерть вважають кращою за рабство і для оборони незалежності часто повстають проти своїх гнобителів. В Україні не минає семи або восьми літ без повстання. Козаки на війні невтомні, відважні, хоробрі або краще сказати зухвалі і мало дорожать своїм життям”. (З книги “Опис України”).

519. Турецький літописець Мустафа Наїм (1655-1716): “Можна впевнено сказати про українців, що годі знайти на цілій

землі сміливіших людей, які так мало дбали б про своє життя і не боялися смерті. Знавці військової справи твердять, що ці сіромахи, завдяки своїй хоробрості та вправності, в морських боях не мають собі рівних у всьому світі”.

520. Англійський дипломат Клавдій Рондо (1695-1739): “Запорожці – це є рід лицарів, котрі не допускають до свого товариства жінок, а коли з’ясується, що хто-небудь з них має у себе жінку, то такий побивається камінням. Якщо в них трапиться крадіж і злодія впіймають на місці вчинку, то його негайно вішають за ребро. Доказавши факт душогубства, викопують яму, кладуть забитого на душогубця і закопують їх разом.

521. Конокрадство у козаків майже не знане, бо таку крадіж цей народ вважає непростимою. Козаки мають одну церкву, де служать декілька священників. Вмираючи, запорізький лицар своє майно зазвичай залишає церкві для утримання священників”.

522. Маршал армії Наполеона Огюст Мармон (1774-1852): “Козацькому війську немає подібного ніде в Європі, а їхня мужність, кмітливість і героїзм – це результат специфічного побуту і способу життя людей, що вступають до цього війська. З української історії довідуємося, що батьки передавали своїм синам горде почуття незалежності, як найдорожчу спадщину, причому клич “Воля або смерть” – був їхнім єдиним заповітом, що переходив від батька до сина, разом з прадідівською зброєю”.

523. Німецький барон, економіст і юрист Август Людвіг Гакстгаузен (1792-1866): “Українці є вдумливі, запальні, радо згадують минуле свого народу і кохаються у спогадах про героїчні вчинки своїх предків. Коли їх спитати: хто вони, то відповідають з радістю і гордістю: я – козак!”

524. Сирієць Павло з Алеппо (1627-1669): “По всій козацькій землі ми помітили прегарну рису, що нас дуже здивувала: всі вони, навіть їхні жінки та дочки, вміють читати та знають порядок богослужби й церковний спів. Особливо слід відзначити хоровий спів українців, передовсім хлопчиків, від якого тремтіли гори й долини. В українських селах ходять до церкви з молитовниками.

525. У Києві серед козацьких малярів є багато майстрів, що змальовують людей такими, як вони є. Вміють також малювати страсті Христові з усіма їх подробицями. Українці мають замилювання до мистецтва. Ми досі ще не бачили гарнішої позолоти, різьби та розпису іконостасів.

526. Київський Митрополит за старокняжих часів в Україні мав під своєю владою й країну москвинів. В козацькому краю у кожному місті та кожному селі побудовані доми для бідних і сиріт. Хто туди заходить, дає їм милостиню. Крім того, священники вчать сиріт та не дозволяють, щоб вони тинялися неуками по вулицях.

527. З давніх-давен Київ був столицею великого королівства, як нам це самі українці оповідали. Перший дерев'яний міст через Дніпро в Києві збудували в 1115 р. Київські жінки гарно повдягані, зайняті справами і ніхто не кидає на них нахабним оком. В козацькій землі, коли зловлять чоловіка чи жінку на перелюбстві, то негайно їх арештовують, роздягають і розстрілюють. Такий у них закон і нікому не може бути спасу”.

528. Німецький вчений Самуїл Готліб Гмелін (1744-1774): “Українці дуже пильні, вдачею веселі, привітливі, замилювані до музики, люблять чистоту. Дивуюся, що в Україні вже з давніх часів знали різні хімічні ліки, а також практикували щеплення від віспи”.

529. Російський князь Петро Шаліков (1767-1852): “Побачивши Україну, очі мої не могли намилуватися побіленими хатами, чепурним одягом її мешканців, ласкавим, милим поглядом прегарних тутешніх жінок. Українські священники своєю поведінкою служать прикладом для всіх і тому люди до них виявляють особливу повагу. Загалом, не можна рівняти українського священника з нашим. Живуть вони у достатку, бо їхня освіта відповідає укладові їхнього життя”.

530. Посол Венеції Альберто Віміна (1603-1667): “Найвищим державним органом українців є Рада, на якій присутній гетьман Богдан Хмельницький (1595-1657). Козаки обмірковують справи, підтримують свої погляди без чванства, завжди маючи за мету загальне добро. Якщо визнають кращою думку

інших, то цього не соромляться, без впертості відмовляються від власного погляду і приєднуються до більш правдивого.

531. Скільки в Україні мешканців, стільки, можна сказати, і вояків, бо всі вони більш охоче беруться за зброю, ніж за плуг. Козаки за ніщо вважають багатство і задовольняються малим, зате понад усе ставлять волю. Я бачив, як вони кулею гасять свічку, відбиваючи нагар, немовби це зроблено щипцями”.

532. Німецький письменник Ульріх фон Вердум (1632-1681): “Національна революція під проводом Богдана Хмельницького мала справедливий характер, бо польська шляхта поводитися з українськими селянами гірше, ніж з рабами чи собаками”.

533. Професор Орест Субтельний (1941-2016): “У 1646 р. польський шляхтич Д. Чаплинський вирішив привласнити собі маєток Хмельницького і напав на Суботів. Убив молодшого сина Хмельницького й викрав жінку, з якою щойно овдовілий Богдан мав намір одружитися. Численні скарги до суду виявилися марними. Тоді Хмельницький підняв повстання проти польського насильства.

534. У 1654 р. московське військо воювало з поляками за територію України. В той же час татари нещадно спустошували край. Докладний опис цього лиха подається в рапорті одного польського командира: За моїми підрахунками, самих лише мертвих немовлят, знайдених на дорогах та в замку, сягнуло 10 тисяч. Усім немовлятам за віком було менше року, бо старших погнали у неволю. Групи вцілілих селян блукають, оплакуючи своє горе”. (З книги “Україна. Історія”).

535. Письменник і громадський діяч Юліян Тарнович (1903-1977): “Найбільшу втрату поніс український народ через те, що його покинула освічена і багата провідна верства боярських дідичів. Своїм переходом під впливи латинського місіонерства вони відразу дали рішучу перевагу другій стороні, до якої пристали. Багатства деяких аристократів були незміренні і вони відтоді йшли на підтримку польської культури. Отож, втрата українського народу його рідної верхівки вирішила разом і його долю на довгі століття”. (З книги “Ілюстрована історія Лемківщини”).

536. Французький історик та військовий аналітик Шарль Луї Лезюр (1770-1849) з наказу Наполеона написав історію козаків. “Українці – це стара нація, початки котрої губляться в темряві віків. Українці є живим доказом перемоги свободи, навіть якщо люди народилися в неволі. Ніколи козаки не мали вождя, якого можна би було рівняти з Хмельницьким. Богдан – розумний, освічений, далекоглядний, обережний у раді, відважний у битві. Іван Мазепа – теж великий муж, який до глибокої старости зберіг очі повні вогню, здорового духа і блискучий талант до розмови”.

537. Французький дипломат Жан Казимир де Балюз (1648-1718): “Колись Іван Мазепа, хоч козак, але знатного шляхетського роду, мав службовий ранг при королі. Я замолоду бачив Мазепу, гарного й стрункого. Тепер він поважного віку. Вигляд у нього суворий, очі блискучі, а тіло міцніше, ніж у німецького рейтара, і вершник з нього вправний.

538. Він має великий досвід у політиці. Бачив я у нього французькі та голландські газети. Більше любить мовчати та слухати інших. З німецькими лікарями розмовляє їхньою мовою, а з італійськими майстрами говорив італійською”.

539. Гетьман Іван Мазепа (1639-1709) народився на хуторі Мазепинці поблизу Білої Церкви на Київщині і став найбагатшою людиною Європи, а свою владу використав для зміцнення економіки України. Він заснував багато шкіл та друкарень і підняв освіту на високий рівень. По всій Україні будував церкви і монастирі у пишному стилі козацького бароко. Його мета була звільнити Україну від московського насильства.

540. Цар Петро вимагав від Мазеви повністю узалежнити козаків від Росії. Гетьман відмовився таке робити. Тоді п'ятий цар назвав Мазепу зрадником і погрозив, що посадить його на палю. Повернувшись в Україну, Мазепа вирішив в союзі зі шведами захистити свій народ. Однак московські та варшавські агенти потужно фінансували розбрат серед українців, щоб не допустити єдності в народі. Внаслідок цього Україна, на жаль, знову була залита морем крові та горами трупів.

541. Сербський письменник Олександр Піщевич (1774-1820) був старшиною на службі російської армії: “У 1817 р. в російських урядових колах постановили заселити частину України уланськими полками і наказали їм женитися на українських дівчатах, а козаків забирати на 25 років до війська. Українці збунтувалися проти такого насильства, але москалі розстрілювали їх з гармат, катували і вивозили в Сибір.

542. В деяких місцевостях жінки, бачачи уланів, як ті йшли на їхніх чоловіків, кидалися кінноті назустріч з дітьми на руках, думаючи заступити собою загибель, що була приготовлена їхнім чоловікам, але це нічого їм не допомгло”.

543. Чеський письменник і громадський діяч Карел Гавлічек Боровський (1821-1856): “Україна – це постійне прокляття, котре над собою проголосили її гнобителі. Так над ними мститься пригноблена воля України. Доки не буде направлена кривда, зроблена українцям, доти неможливий справді міжнародний спокій”.

544. Німецький вчений, основоположник антропогеографії Йоганн Георг Коль (1808-1878): “Нема найменшого сумніву, що колись велетенське тіло російської імперії розпадеться, й Україна стане знову вільною і незалежною державою. Час цей наближається поволі, але неухильно. Українці є нація з власною мовою, культурою та історичною традицією. Хвилю Україна роздерта між сусідами. Але матеріал для будови Української Держави лежить готовий: коли не нині, то завтра з’явиться будівничий, що збудує з тих матеріалів велику і незалежну Українську Державу!”

Церква Ісуса Христа в Україні

545. У Києві на Подолі була стародавня пристань Відпочинок. На початку нової ери саме там відпочивав апостол Андрій Першозваний, коли мандрував через Україну до Риму. Святий апостол Андрій відправив там першу Службу Божу за Україну, помолився, поблагословив нашу землю, наш народ на святе і щасливе життя. У час його приходу володарем України був цар Котій (38-69).

546. На цьому місці християни відразу збудували першу капличку. Ця невеличка, але добре оздоблена споруда зберігалася упродовж століть. Її не раз відбудовували на місці старого вітара. Туди приходили молитися не тільки українці, а й вірмени, греки, римляни та інші віруючі люди різних національностей.

547. У 1814 р. там збудували величавий храм Різдва Христового, у якому служили панахиду по Шевченкові, коли домовину з прахом Тараса 22 травня 1861 р. перевозили до Канева. У 1884 р. у цьому ж храмі відспівували душу Павла Чубинського – автора слів гімну “Ще не вмерла Україна!” Мелодію написав композитор отець Михайло Вербицький (1815-1870).

548. Архієпископ Памфил Євсей (260-339) з Кесарії в Палестині, Отець Церкви і батько церковної історії: “Святий апостол Андрій побував на землях скіфів-антів. На Першому Вселенському Соборі в Нікеї 325 р. був єпископ Теофіл з міста Томи у Малій Скіфії”.

549. Літописець Нестор: “У 60 роках на Київських горах з’явився святий апостол Андрій. Він сказав своїм учням: Бачите гори ці! На них засяє ласка Бога. Буде велике місто і Бог воздвигне багато храмів. А вийшовши на гори, поблагословив Україну та поставив хрест і помолився Богу”. Це було перше хрещення України!

550. Святий апостол Андрій Першозваний проповідував християнство у Босфорському царстві і загинув мученицькою смертю у Патреї, столиці племені ахайців, що жили на Таманському півострові.

551. У Криму в Корсуні на засланні був Папа Римський святий священомученик Климентій (90-101), який знайшов там християнську громаду кількістю дві тисячі душ. У Галичині археологи виявили сліди існування християнських церков уже в третьому столітті.

552. Візантійський імператор святий рівноапостольний Константин Великий (272-337) видав наказ про застосування смертної кари за ворожіння. “Чоловік або жінка, що будуть викликати

мертвих або відьмувати, мусять бути скарані на смерть; каміням нехай поб'ють їх; кров їхня упаде на них” (*Лев 20:27*).

553. Українському племені роксоланів належить стрічкове знакове письмо від 4 ст. н. е., знайдене на кам'яних плитах в Ольвії, Євпаторії та Керчі. Від 311 р. роксолани вже були християнами. Святий Кирило, перебуваючи в Херсонесі 860 р. знайшов Євангеліє і Псалтир, написані українською мовою.

554. На початку 4 ст. в Україні було два види писемности: одна від скіфа Етика – філософа і космографа, інша – від єпископа гетів Ульфила. Єпископ-місіонер Ульфило (310-383) переклав Біблію українською мовою 365 року. Автор абетки скіфів-гетів брав участь у Константинопольському Соборі. Однак тоді християн жорстоко переслідували. Король гетів Атанар (369-372) взив по країні дерев'яного ідола і силував християн поклонятися йому.

555. Святий Іван Золотоустий (347-407): “Скіфи, фракійці, сармати, маври, індійці і ті, що на кінці світу живуть, займаються філософією, кожен перекладаючи Слово Боже своєю мовою”. У 449 р. було створено Українську – Скіфську єпархію.

556. Візантійський богослов-літописець святий Феофан Сповідник (752–818): “У 528 р. до Візантії звернувся цар скіфів Горда з проханням прийняти християнство, що й сталося”.

557. Курінний: “На землях роксоланів-антів розкопано найдавніші в усьому світі базиліки – християнські храми, які дали основу гетичного стилю архітектури в усій Європі”.

558. Учні святих Кирила й Методія принесли Христову віру на землі білих хорватів у Галичині. В 906 р. заснували єпископство у Перемишлі, а згодом в Галичі й Мукачеві. Треба знати, що церковнослов'янський “язик” – це болгаро-македонський суржик, а не українська мова.

559. В історії нашого народу визначне місце займає свята і рівноапостольна княгиня Ольга (890-969). Справжнє ім'я її було Прекрасна. Вона була дочкою українського князя. Ім'я Ольга означає Правителька, Княгиня, Царівна, яка веде всіх. Вона охрестилася 854 р., а найближчим її дорадником був український

священик Григорій. У 960 р. княгиня Ольга з нагоди народження внука Володимира збудувала в Києві дерев'яний храм святої Софії у якому була частинка Животворного Хреста Господнього.

560. Від часу оріїв аж до сьогодні жінка в Україні ніколи не була рабинею! Українська дівчина завжди вибирала собі пару, а ставши матір'ю, мала великий авторитет у хаті, родині та в суспільстві. Українська жінка – це вільна людина, освічена, працьовита, яка виховує майбутнє покоління і бере активну участь у суспільному житті. Вона на рівні з чоловіками завжди боролася за волю свого народу. Її гасло: Бог і Україна – понад усе!

561. Українська жінка від колиски, з давніх-давен підпорядкована законам матері-землі, а в християнські часи законам Божої Матері Марії – Покрови. Це те, що не дало загинути українській людині впродовж 40 тисяч літ!

562. Перед Ольгою стояло нелегке завдання – християнізувати Україну, а тому вона звернулася за допомогою до Візантії. Княгиня Ольга хотіла одружити свого сина Святослава з грецькою принцесою. Однак з цього нічого не вийшло.

563. Велику шкоду євангелізації України робили греки, бо згідно вимоги візантійської Церкви, кожен, хто був охрещений грецьким священиком, автоматично ставав грецьким підданим, тобто рабом у політичному розумінні. Римські Папи постійно виступали проти такого способу ширення Христової науки, однак греки не звертали на це уваги. Їхнім гаслом було: влада і гроші понад усе! Потім це почали робити німецькі імператори – використовувати латинських місіонерів у політичних цілях. А після них – всі окупанти, які приходили на нашу землю.

564. І це фарисейство продовжується по нинішній день. Страшно дивитися на духовних осіб, які прикриваються Богом для того, щоб знищити Україну. Це ті, які на Страшному Суді почують вирок Ісуса: “Ідіть від Мене геть, прокляті, у вогонь вічний, приготовлений дияволу й ангелам його” (*Мм 25:41*).

565. Ставши християнкою, княгиня Ольга зуміла поєднати в собі красу і мудрість, віру і мужність. Прикладом свого життя

вона показала українському народові світлу дорогу до вічного щастя в небі. Свята Ольга дбала про весь народ, а тому люди любили її. Вона по-християнськи виховала свого онука Володимира. Зерно, яке посіяла в ньому, принесло плоди сторицею.

566. Іншою перешкодою християнізації України було те, що в Римі та у Візантії був звичай молитися на Богослужінні тільки латинською, грецькою або єврейською мовою. Ця обставина була великою перешкодою у християнізації Великоморавської Держави для святих Кирила й Методія.

567. Тому король України святий Володимир (960-1015) прийняв хрещення у Василькові 987 р. і поїхав до Херсонесу-Корсуня в Криму та поставив умову – погрозу Візантії. Греки налякалися і відразу прислали йому за жінку Анну з королівськими відзнаками та згоду Патріарха на релігійну незалежність Києва і визнання архієпископа Івана з Тмуторокані – архієпископом Києва-Переяслава. Тому за часів святого Володимира у Києві не було грецького митрополита, а Україна була найбільшою європейською державою.

568. Святий Володимир Великий збудував храм на честь Успіння Богородиці, а на престолі вклав мощі (руку) святого Климентія Папи Римського. Його мироточива голова понині знаходиться в Дальніх печерах у Києві.

569. Шовкопляс: “Десятинний храм збудували з каменю 996 року і він мав 15 куполів. Там була усипальниця київських князів. У 1240 році татари зруйнували цей храм”.

570. Німецький єпископ Тітмар з Бремена (975-1018): “Король Володимир довго панував у своєму королівстві і щедро давав милостиню потребуючим. Поховано його разом з жінкою у храмі, де були мощі Папи Климентія. У Києві є більше 400 храмів і 8 ринків. З давніх-давен це величезне місто було і є найгарнішим у світі!”

571. Син святого Володимира Мстислав Хоробрий (983-1036) воював з косогами на Кубані, яких привів туди велетень Редедя. Відчуваючи силу, Редедя запропонував Мстиславу вий-

ти з ним на герць. Важко було Мстиславу боротися з ним, а тому він закричав до Бога і дав обітницю, що в разі перемоги збудує храм на честь Богородиці. В ту ж мить дістав силу з неба і знищив ворога. Після цього у 1022 р. в Тмуторокані Мстислав Хоробрий збудував храм на честь Матері Божої.

572. Тмутороканська Русь – це продовження Босфорського царства зі столицею у Новому Місті (Сімферополь). Є згадка про князя Бравлина (855-862), який володів Кримом і Таманським півостровом. Він домагався від Константинополя самостійності Української Церкви, яка мала в Доросі у Криму архієпархію із сімома єпископами в Тмутороканській Русі з 860 року.

573. Інший син святого Володимира Ярослав Мудрий (983-1054) ще більше розширив кордони України: відвоював на заході землі, захоплені поляками під час внутрішньої смуги, підкорив балтійські племена й нарешті розгромив печенігів 1036 року. Імперія України за його часів, а також Володимира Мономаха, була від Балтійського до Чорного моря та від Оки до Карпат. На монеті Ярослава Мудрого 1026 року тризуб – герб України – був з хрестом, а всі королі України мали козацькі вуса.

574. Король України святий Ярослав Мудрий 1037 р. збудував у Києві пречудовий храм святої Софії-Премудрости Божої та посвятив Україну під покров Богородиці. Це було перше в історії людства посвячення цілої Держави під опіку Матері Божої.

575. У храмі святої Софії є унікальна ікона зроблена з мозаїки – Богоматір-Оранта. Покровителька оріїв заступається за Україну. І бачимо диво! – Непорушна Стіна твердо стоїть і охороняє Свій народ вже тисячу літ. Хвала Тобі, Боже, за Твою превелику любов до нашої рідної землі, до страждальної, але нескореної України!

576. Святий і рівноапостольний король України Володимир Великий 14 серпня 988 року на державному рівні прийняв віру в правдивого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа. Україна стала християнською Державою, а ця дорога веде до вічного щастя

в небі! Правдивість цього вибору Господь підтвердив тим, що мощі святих Володимира і Ольги є нетлінні. Наші мудрі володарі звільнили свій народ з темноти ідолопоклонства і привели до світла Христової віри.

577. З об'явлення Матері Божої у Грушеві, біля Дрогобича, 26 травня 1987 року: “Я прийшла до вас, щоб подякувати українському народові, який приніс великі жертви за останні 70 років. Я приходжу, щоб вас потішити й запевнити, що всі ваші страждання невдовзі закінчаться. Україна стане самостійною Державою. Україна, яку Я взяла під Свою опіку, є першою Державою у світі, яка визнала Мене своєю Матір'ю-Покровителькою.

578. Працюйте для Бога, бо без того не можна мати добра й ніхто не зможе здобути небо. Ви здобудете Моє серце, але об'єднайтеся. Слухайте уважно проповідників Церкви й ви одержите ваш край у володіння, здобудете також силу між народами світу. Люблю Україну й український народ за його жертви й вірність Царю-Христу. Я збережу Україну на Божу славу й майбутність Божого Царства на землі. Український народ буде Христовим апостолом між народами Росії, а якщо Росія не повернеться, то буде третя світова війна”.

579. Тарас Шевченко: “Борітеся – поборете, вам Бог помагає! За вас правда, за вас сила, і воля святая!” Господь поставив Україну на грані світів і опікується нами щонайменше вже 40 тисяч літ! Не може загинути народ, що його через першого свого учня – святого апостола Андрія поблагословив сам Христос-Бог!

580. Слава Україні! – це крик душі людини, яка хоче, щоб її народ був вільним і щасливим. Героям слава! – тим, хто віддав життя за волю України. Бог і Україна понад усе! – ці слова є нероздільні між собою, бо немає більшої любови, як віддати своє життя заради щастя свого ближнього, яким для нас є рідна і свята Мати Ненька-Україна!

Зміст

Бог і Україна – понад усе!	3
Українці-орії	7
Археологи про Україну.	12
Україна за часів Трипільської культури	18
Найдавніша згадка про Україну.	22
Українці-пеласги-лелеги	24
Українці-самари-шумери.	25
Українці-гетити	28
Українці-венеди і Троя	31
Українці-етруски	32
Українці-фінікійці	34
Українці-кимерійці.	35
Українці-скіфи	36
Українці в Малій Азії	44
Українці-кельти	46
Українці і греки	48
Український цар Ант.	49
Україна і Босфорське царство	51
Пектораль – нагрудна прикраса.	54
Українці-роксолани і цар Скілур	57
Згадки про Україну на початку нової ери	59
Українці-сармати і алани.	60
Українці-анти.	62
Українці-гуни.	63
Українці-гети	64
Король України Кий-Гатило	70
Початок твору Пріска Панійського	72
Українці в Італії та Іспанії.	83
Українці-слов'яни	85
Україна очима чужинців	87
Україна і козари, печеніги та половці	90
Україна за часів княгині Ольги	91
Україна і татари	94
Україна і боротьба за її землю та історію	95
Україна – Козацька Держава	99
Церква Ісуса Христа в Україні.	104

Науково-популярне видання

Ігор Цар

**УКРАЇНА
ПРАБАТЬКІВЩИНА
ЛЮДСТВА**

Набір:

Ольга Кульматицька, Олесь Герасим

Консультант:

Володимир Дуда-Дібча

Літературний редактор:

Іванна Дорош, Ігор Матушевський

Коректор:

Розалія Рибчанська

Комп'ютерний макет:

Ростислав Рибчанський

Підписано до друку 25.09.2018 р.

Формат 60x84/16. Гарнітура «Times New Roman». Офс. друк.

Фіз. друк. арк. 7. Ум. друк. арк. 6,5. Умов. фарбовідб. 6,5

Зам. № 2509-1. Тираж 10000

Друк ТзОВ «Друкарня «Папуга»

м. Львів, вул. Патона 19/150

тел.: (0322) 297 18 50

Свідоцтво видавничої справи ЛВ №15 від 21.11.2001 р.